Victor Eftimiu
Chimonoul înstelat

Traducere:
Editura Romhelion, 1991

© 1970 by Victor Eftimiu, Eminescu (Colecţia Clepsidra)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României:
ISBN 973-9052-02-9

VICTOR EFTIMIU

KIMONOUL ÎNSTELAT

Ediţie revăzută şi adăugită de CONSTANTIN MOHANU

I. JIM PARKER, ASTROLOG ŞI FACHIR

Două tinere femei, foarte elegante, zvelte şi feline ca doi pui de panteră, săriră dintr-un taximetru, la colţul străzii Lincoln şi Avenue des Champs-Elysées.

Era o luminoasă după-amiază de iunie. Platanii îşi împleteau dantelele de umbră pe asfaltul largilor trotuare, iar crengile castanilor, grele de frunze şi de fructe sălbatice, se legănau alene, în adierile zefirilor dinspre Bois-de-Boulogne.

Mai erau zece minute până la ora 3 şi cele două femei nu se hotărâseră dacă trebuie sau nu să se aventureze pe treptele care duceau la cabinetul doctorului Jim Parker, astrolog şi fachir.

Trecătorii aruncau surâsuri de admiraţie elegantelor pariziene care vorbeau repede şi nu prea păreau să senţeleagă: una insista că această vizită era absolut necesară, cealaltă ar fi vrut să renunţe.

La ora 3 fără două minute, doamna Ida Hamilton era convinsă că trebuia neapărat să urce până la al patrulea etaj al casei care făcea colţul, peste drum. La ora 3 fără un minut se aflau în ascensor, la ora 3 sunau la apartamentul vrăjitorului.

Cineva, dinăuntru, se uită prin rotogolul de sticlă al uşii şi deschise imediat: într-o secundă, tinerele femei nu mai erau în inima Parisului, căci un parfum exotic, de plantă arsă, le învălui, în vreme ce omul care le deschisese uşa se plecă adânc, cu mâinile încrucişate pe piept, după sistemul oriental. Era un tânăr arap, cu fes, cu opinci brodate şi cu un pămătuf galben la vârful lor. Purta şalvari de mătase verde, smoching, cămaşă scrobită şi mănuşi albe, glasate.

Vestibulul era luminat de o candelă roşie, ale cărei raze palide cădeau pe broderii persane şi chineze, pe statui de Buddha, pe mobile de lac negru şi paravane împodobite cu berze şi cu balauri, înaripaţi.

Această viziune asiatică, fumul aromatic şi muzica uşoară a unor bastonaşe de sticlă care se ciocneau ritmic, undeva, prin apartament, spori emoţia tinerelor femei.

Primul gest pe care îl făcu doamna Ida Hamilton fu să dea o bancnotă de cincizeci de franci, întovărăşită de zâmbetul cel mai graţios, cerberului negru, ai cărui ochi se căscară de uimire şi-al cărui surâs de smalţ strălucitor îi ajunse până la urechile văcsuite.

Vom vedea, în cursul povestirii noastre, cum acest bacşiş copios, dat mai mult de emoţie decât din generozitate, a salvat, la un moment dat, onoarea şi poate

viaţa doamnei Ida Hamilton, soţia lui Boby Hamilton, celebrul miliardar american, supranumit Regele cremelor de ghete.

Valetul negru le deschise a doua uşă şi le introduse în cabinetul magului: era o încăpere vastă, luminată de candele verzi şi lămpi pe picioare de metal dantelat, cu rigidităţi de coloană şi contorsiuni de şarpe.

După razele roşii din anticameră, verdele cabinetului avea ceva spectral. Lumina zilei se strecura de-afară printr-o singură rază, care cădea pe un cap de mort aşezat pe birou. Acest craniu lustruit prindea raza solară şi o răsfrângea în tavan, după ce lumina o cucuvaie împăiată, suspendată deasupra biroului.

Arapul se mai înclină o dată şi, cu mâinile pe piept, aştepta, supus, ordinele.

— Domnul profesor ţi-a spus că venim, nu-i aşa? zise Dorothy.

— Allah e bun, Allah e drept, Allah e mare! răspunse negrul.

— E acasă?

— Inşallah!

— Spune-i, te rog, că am venit cu persoana de care i-am vorbit! Iarăşi se frânse-n două Adonis – aşa-l chema pe valet – şi se retrase, cu faţa la cele două vizitatoare, înclinându-se mereu, spre uşa celei de-a treia încăperi, unde dispăru.

— Iată, draga mea, cabinetul celebrului astrolog şi fachir, Jim Parker! E un adevărat vrăjitor!... Îţi ghiceşte până şi gândurile, te mângâie, ţi-arată căile viitorului. Hipnotizează de la distanţă. Îţi explică visele... invocă spiritele... înlătură orice pericol...

— Sunt foarte emoţionată, Dorothy!

— Nu-ţi fie frică, n-o să te mănânce!

— Dacă nici el nu ţi-o găsi colierul, să ştii că n-ai să l mai vezi niciodată!... Cât spuneai că te-a costat?

— Boby l-a plătit un milion de franci...

— Dacă Jim Parker ţi-l găseşte, trebuie să-i dai zece

la sută din valoarea lui.

— Cu dragă inimă, Dorothy!... Dar taxa pentru consultaţie cât e?

— Pentru clienţii pe care îi aduc eu, numai o sută de franci. Te asigur, însă, că peste o lună n-o să ia mai puţin de o mie de franci. Jim Parker nu e cunoscut, încă, la Paris; cere puţin deocamdată... Dar o să mai vorbim de el, în curând!...

Şi Dorothy, mândră de vrăjitorul ei, ridică fruntea, într-un surâs, ca o sfidare, plină de încredere în viitorul magicianului.

Cu tot numele lor anglo-saxon, Miss Dorothy şi Ida Hamilton erau franceze de origine.

Cea dintâi dansa, încă, la cabaretul chinezului Li-Fung, iar a doua, Arlette Leblond, renunţase la profesiunea ei ca să se mărite, un an în urmă, cu Boby Hamilton, bogătaşul american.

Regele vacsului o adora, o răsfăţa.

Venise, cu afaceri, la Paris. Câţiva prieteni îl duseră, într-o seară, la cabaretul favorit al americanilor, „Taverna Chineză", unde se îndrăgosti de Arlette şi o ceru, prompt, de nevastă.

Doamna Ida Hamilton era acum foarte bogată şi frecventa lumea cea mai bună, în special colonia americană. Dar nu-şi uitase vechile prietene.

Şi cea dintâi la care se duse să se plângă de dispariţia colierului de perle a fost buna ei camaradă Marion Albalet, zisă Miss Dorothy.

— Înainte de a reclama poliţiei, draga mea, îi spuse Dorothy, te sfătuiesc să consulţi pe profesorul Jim Parker. Acest fachir indian e mai tare ca orice detectiv şi-ţi va găsi mărgăritarele prin procedee pe care poliţiştii nu le cunosc! ...

Acum, cele două dansatoare se aflau în cabinetul lui Jim Parker, bune prietene, dar de rândul acesta lipsite de sinceritate, amândouă. Fiecare avea o taină: Dorothy nu spusese Idei cine era fachirul, iar Ida ascundea şi dânsa

ceva camaradei de la „Taverna Chineză”.

O voce piţigăiată s-auzi alături. Uşa se deschise şi Adonis anunţă:

— Domnul profesor doctor Jim Parker!…

Cu mâinile pe piept, în respectuoasă aşteptare, valetul negru se înclină adânc, lăsând să treacă o apariţie stranie, mai senzaţională decât tot ce văzuseră ele până-acum: un moşneag mărunt, umblând pe vine, aproape târându-se, se repezi în vasta încăpere, salutând, vorbind repede, nervos, cu gesturi sacadate, ca şi cum ar fi fost electrizat.

Era îmbrăcat ca astrologii de pe cărţile cu „cheia viselor”: un chimonou albastru, înstelat cu luceferi de argint îl acoperea, târându-şi pulpanele pe covor. În cap, Jim Parker purta tradiţionalul bonet conic, foarte înalt, în vârful căruia tremura o stea aprinsă. Două stele de sticlă îi serveau drept ochelari. Avea sprâncenele albe, stufoase şi un barbişon alb, lung şi ascuţit, sub mustăţile subţiri, crescute la marginea buzelor lăsate-n jos, ca la chinezii bătrâni. În mâna dreaptă, vrăjitorul ţinea o baghetă, la vârful căreia se aprindea şi se stingea mereu, scăpărând scântei, un astru la fel cu cel din vârful bonetului.

— Frumoasele mele doamne, vă salut!… făcu glasul piţigăiat.

— Maestre, dă-mi voie să-ţi prezint pe amica mea, doamna Ida Hamilton, soţia miliardarului Boby Hamilton, supranumit Regele cremelor de ghete!

— Încântat, frumoasele mele doamne, încântat! Ida plus Boby! *Ra-ka-vu! Ra-ka-na!* Avenue Henri Martin, 45 bis. Acum opt zile, doamna Hamilton a luat parte la serbarea oferită misiunii americane, la Cercul Interaliat. O seară neuitată. Reflectoare violete luminau pajiştea şi arborii seculari ai grădinii. Este? Este! La ora 10, douăzeci şi patru de minute şi trei secunde, doamna Hamilton a constatat căi lipseşte frumosul colier de perle, plătit un milion de franci. Este? Este! Vă-ntrebaţi de unde ştiu cu atâta preciziune. *A-ki-no! Ka-ra-Ghy!*. Priviţi steaua din vârful acestei baghete: materia din care e făcută – un

super-radio concentrează forţele globului şi îi imprimă un dinamism receptiv şi hipersensibil.

— *Li-li-na! Ka-li-no!* Stimată doamnă Hamilton, colierul dumneavoastră a fost furat de un invitat, Mister Nobody, adică anonimul, necunoscutul. Îl vom descoperi!

— Vai, ce recunoscătoare ţi-aş fi, domnule profesor! Am consultat pân-acum patru detectivi…

— Oh, doamna mea, cine mai întreabă azi pe detectivi? *Biz-bandar! Dar-ku-biz!* Sherlock Holmes şi Mick Pocker au murit de mult, după ce n-au existat niciodată. Secolul nostru a proclamat falimentul poliţistului şi triumful ştiinţelor oculte. Vă rog să mă iertaţi daca, înainte de-a începe orice investigaţiuni, am să vă reclam taxa obligatorie. O sută de franci. Mulţumesc! Luaţi loc şi răspundeţi întrebărilor mele!

Magul se instală la birou şi începu interogatoriul:

— Acum opt zile aţi participat la serbarea dată în palatul Rothschilzilor, de pe Faubourg Saint-Honore. Ce rochie purtaţi în acea seară?

— *Crêpe-de-Chine, bleu-pâle*! răspunse Ida aşezată pe scaun în faţa vrăjitorului, ca o acuzată.

— Parfumul?

— Parfumul meu obişnuit: „Amurg de iunie”.

— Aveaţi şi alte bijuterii?

— Un inel cu smarald, două cu briliante, cercei de diamant şi o broşă cu rubine.

— Verde, alb şi roşu. Bun. *Bim-bir-li! Li-la-hum*! Din aceste giuvaeruri nu ţi-a dispărut niciunul?

— Niciunul.

— Foarte bine. Te-ai dus acolo cu limuzina soţului dumneatale, nu-i aşa. Bun. Şoferul negru sau Melvill?

— Melvill!

— Bun. Purtai vreo blană?

— Etola de hermină.

— Pantofii?

— Satin albastru.

— Cum erai pieptănată?

Ida Hamilton îşi scoase pălăriuţa.

— Aveam aceeaşi coafură, dar ondulată şi cu diademă.

— Prea bine. În noaptea aceea, sub rochia dumneatale *bleu-pâle*, aveai sau nu cămaşă?

Doamna Hamilton lăsă ochii în jos, iar Miss Dorothy izbucni în râs!

— O, maestre!

— Daţi-mi voie, doamnele mele, daţi-mi voie! *Ţin-jin dir! Ra-ka-vu!* Cele mai mici detalii sunt cele mai importante! ridică vocea vrăjitorul.

— În cazul acesta, vă las! zise Miss Dorothy. N-aş vrea să fiu indiscretă. La revedere. Ida!…

— La revedere! La 5, nu-i aşa, la ceai, la „Ritz”!? îi răspunse doamna Hamilton. Miss Dorothy confirmă:

— Exact!

— Miss Dorothy, am onoarea să te salut! se înclină magul. Jim Parker trase de piciorul bufniţei atârnate deasupra biroului şi Adonis ieşi ca din pământ.

— Condu pe doamna!

Rămas numai cu Ida, magul îşi continuă interogatoriul.

— Să recapitulăm. Acum opt zile, la serata Cercului Interaliat, aveai sau nu cămaşă?

— Nu.

— De ce?

— O uitasem, peste zi, la amantul meu!

Vrăjitorul se ridică brusc şi se îndreptă spre dânsa, aproape ameninţător.

— Am putea cunoaşte numele acelui amant?

— Da, răspunse doamna Hamilton, bravând pe fachir. Îl cheamă Jim Parker!

Şi n acelaşi moment, ea se aruncă în braţele larg desfăcute ale astrologului. În pătimaşa lor îmbrăţişare, chivăra din capul lui Jim Parker se rostogoli pe covor şi, o dată cu dânsa, pletele cărunte, barbişonul, ochelarii, sprâncenele stufoase ale maestrului căzură pe divanul care-i aştepta.

Doamna Ida Hamilton strângea în braţe acum un

tânăr zvelt, frumos, dansatorul Cellino, partenerul de la „Taverna Chineză” al lui Miss Dorothy.

II. TOM SINCLER, DETECTIV

Coborând cele patru etaje, Miss Dorothy şi-ar fi putut închipui orice – numai această scenă de teatru, nu.

Şi nici n-ar fi bănuit că pe trotuarul din faţa casei, notându-şi ora la care ieşea dânsa de la Jim Parker, un om îi urmărea mişcările, după cum urmărea, de la o anumită vreme, pe vrăjitor şi pe toţi cei ce-l vizitau.

Mai mult. După plecarea ei Miss Dorothy – intrase în staţiunea Marbeuf, a metropolitanului – curiosul observator dispărea sub gangul aceluiaşi imobil, unde ocupa, de la o vreme, o garsoniera la *rez-de-chaussée*, sub un nume fals.

Acest om era Tom Sincler, iscusitul detectiv american, afiliat de câteva luni poliţiei franceze. El venise în Franţa în urmărirea unor bandiţi temuţi, fugiţi din Statele Unite, şi pe care voia să-i aresteze pe pământ european, prinzându-i asupra faptului.

Doctor în estetică şi filosofie de la Boston, Tom Sincler îşi părăsise cariera universitara, ca să se consacre exclusiv poliţiei.

Avea o pasiune neînfrânată pentru aceasta îndeletnicire, iar ceea ce învăţase pe băncile facultăţilor, în loc să-i stânjenească noua vocaţie, îl ajuta foarte mult, căci ştiinţele abstracte sunt tot atât de necesare deducţiilor psihologice şi strategice, cât sunt de necesare, în domeniul fizic, gimnastica, sportul şi arta de-a se grima, de-a se deghiza.

„Omul cu o sută de feţe” mai avea şi o mulţime de aspecte spirituale, căci ştia să fie inteligent, naiv, aspru, duios, vesel, posomorit, amabil şi brutal, după cum îi dictau împrejurările.

Avea însă un fond onest şi liric, o mare dragoste de oameni, un dor de a face bine care-i înfrumuseţa toate acţiunile şi-i pregătea izbânda.

După cum pe obrazul său neted se puteau imprima atâtea şi atâtea chipuri omeneşti, tot aşa, pe fondul său sufletesc, simplu şi cinstit, se încrucişau, la nevoie, sentimentele atât de variate pe care ţi le impune lupta cu viaţa şi cu oamenii răi, care caută să tulbure această viaţă, atât de grea prin ea însăşi.

Stimat şi iubit de superiorii săi din America, Tom Sincler era apreciat şi de şeful poliţiei franceze, care îi încredinţase câteva afaceri delicate, în lumea financiară, în dansul milioanelor, jucat la Bursa din Paris, în ultima vreme.

Tom Sincler ieşise cu succes şi cu faţa curată din această afacere. Cei implicaţi în diferite crahuri îi oferiră sume importante ca să „închidă ochii". Le respinsese cu un surâs amabil, din revolta calmă a temperamentului său profund cinstit. Zece tentative de corupţie. Un moment nu-i trecuse prin cap că trei din aceste încercări fuseseră organizate de însuşi şeful poliţiei pariziene, care voia să l tragă în cursă, ca să-i pună la ispită onestitatea şi să vadă dacă e un colaborator pe care se poate bizui sau un vulgar amator de bani.

Încredinţat, de-acum, de perfecta corectitudine a lui Tom Sincler, marele şef acordase poliţistului american nu numai un grad înalt, dar şi învoiala de a elibera cărţi de inspector acelor persoane pe care le va socoti utile în cercetările sale. Toţi agenţii, tot personalul executiv erau, de acum, sub ordinele detectivului american, care cunoştea şi iubea Franţa, de când luptase pe frontul ei, cu patrusprezece ani în urmă. Tom Sincler vorbea franţuzeşte foarte corect: în tranşee învăţase o mulţime de expresii din argoul parizian, care căpătau o savoare nouă, spuse cu accentul său transoceanic.

Înainte de a relua firul povestirii noastre, întreruptă în momentul când soţia unui miliardar new-yorkez se arunca în braţele amantului ei, e necesar să spunem că Tom Sincler urmărea, în centrul Parisului, o pereche de criminali a căror dispariţie din Statele Unite numai el o bănuise.

Toţi ceilalţi detectivi americani erau convinşi că Harry Pickleston şi nevasta lui operau încă pe teritoriul patriei, sub nume de împrumut şi chipuri care nu erau ale lor.

Numai Tom Sincler avea credinţa că faimoşii bandiţi trecuseră în Franţa, după ce trimiseseră acolo aurul şi bijuteriile furate în douăzeci şi cinci de ani de operaţiuni.

Ca un copoi de rasă, el le mirosise urma.

Nu ştia precis, sau mai bine zis nu voia să creadă că cei doi tâlhari îşi schimbaseră atât de mult înfăţişarea şi rangul social, că persoanele bănuite de el erau soţii Pickleston. Îi trebuia o mare băgare de seamă ca să nu facă gafa de a aresta sau denunţa, din simplele sale prezumţii, o familie onorabilă. Ar fi fost sfârşitul carierei sale, ridicolul, triumful camarazilor rămaşi în America şi pe care îi bravase, strămutând pe vechiul continent terenul de luptă.

Tom Sincler îşi stabilise cartierul general în numeroasa şi aleasa colonie americană din Paris.

Printre membrii acestei colonii spera să identifice pe Harry şi Malvina Pickleston, a căror urmărire era cu atât mai grea, cu cât aceşti criminali nu se fotografiaseră niciodată, nu fuseseră niciodată surprinşi de un aparat cinematografic, de instantaneul unui agent.

Ştia că Harry Pickleston e un om voinic, brun, pântecos, cu sprâncenele groase şi împreunate; exact contrariul tipului american.

Malvina, soţia lui, era mică şi slabă, agilă ca o veveriţă, cu ochii vii, adevăratul geniu al afacerii, demonul rău al lui Harry. Ei aveau un băiat, David, despre care nu ştia dacă e complicele părinţilor săi sau dacă locuieşte măcar cu ei. Dar şi despre acest David, Tom Sincler avea informaţii că trecuse în Europa şi nu putea fi departe de autorii zilelor sale.

Iscusitul detectiv avea impresia că a dat şi de urma fiului Malvinei şi al lui Harry Pickleston. Nu se grăbea, însă, să jubileze de această descoperire, aşteptând momentul favorabil, pregătind el însuşi ciocnirea

miraculoasă, confruntarea senzaţională, din care vor scăpăra scânteile adevărului şi victoria finală: tripla arestare.

Acest triumf nu reprezenta numai un succes moral, dar şi îmbogăţirea lui Tom Sincler. Este ştiut că poliţistul care descoperă hoţi şi asasini beneficiază, prin tradiţie, de 15 la sută sau chiar 20 la sută din valoarea obiectelor furate, sumă pe care fericiţii proprietari o dăruiesc cu dragă inimă celui ce le-a regăsit averea.

Soţii Pickleston dăduseră mari lovituri în America, aveau bogăţii fabuloase, iar la Paris continuau să lucreze şi să câştige pe o scară întinsă, neştiuţi de nimeni, respectaţi de toată lumea.

Adulmecându-le urma, era firesc ca Tom Sincler să-i caute şi la „Taverna Chineză" a lui Li-Fung, unde majoritatea clienţilor e compusă din americani bogaţi. Prima lor vizită nocturnă la Paris este acest cabaret: acolo regăsesc puţin din aerul patriei, având în acelaşi timp posibilitatea de a bea în voie mult visatul vin din Champagne şi lichiorurile în care francezii sunt neîntrecuţi.

De altfel îi atrăgea şi prietenească ospitalitate a patronului Li-Fung, un bătrâ mic şi uscăţiv, care ţinuse localuri de noapte atât la New York, cât şi la Philadelphia şi Chicago.

Legea prohibiţiei lovise şi pe bietul Li-Fung, care n-ar mai fi putut să-şi câştige viaţa vâzând limonada şi lapte cald clienţilor veniţi să petreacă.

Iar ca să le furnizeze alcool pe sub ascuns, Li-Fung nu îndrăznea: era prea cinstit, pe de o arte, iar pe de alta, ca străin, nu îndrăznea să încalce teribila lege, împotriva băuturilor spirtoase.

Preferase să se ducă la Paris unde ţinea „Taverna Chineză" într-un cartier puţin frecventat de noctambuli, în dosul catedralei Notre-Dame, pe cheiul Senei.

Li-Fung cumpărase întregul imobil şi transformase casa în stil asiatic, dar în culorile americane, cu drapele înstelate.

Doi chinezi pitici erau postaţi la prima uşă. Un balaur de fier dantelat, cu ochii de becuri verzi şi roşii, atârna deasupra intrării, luminând misterios. De altfel, vestiarul, salonul de dans, lojile, cabinetele particulare, toate, aveau ceva exotic, straniu, ca să emoţioneze pe vizitatori şi să le dea impresia, în special americanilor, că fac ceva oprit de lege, consumând vinuri şi băuturi alcoolice, la un local suspect. Fiorul de frică, voluptatea misterului, extravaganţa decorului, privirile furişe ale chelnerilor cu ochii oblici, care aduceau şampania sub chimonouri, aruncând priviri speriate spre uşă, ca nu cumva să năvălească poliţia şi să-i surprindă – toată această punere în scenă, unită cu siguranţa că taverna e un local foarte onorabil şi că la Paris oricine poate să bea cât îl ţine punga şi stomacul, făceau ca vizitatorii să se îmbulzească şi treburile moşneagului să meargă excelent. Rareori găseai o masă liberă, după miezul nopţii. De altfel, consumaţiile erau de prima calitate, iar artiştii care alcătuiau programul, de mâna-ntâi: scamatori chinezi, şansonetişti din Montmartre, *girls* blonde şi feline, cu nume englezeşti dar – cum era cazul Idei şi al lui Miss Dorothy, – pariziene autentice, dansatori italieni ori mexicani – în genul lui Cellino, partenerul blondei Marion Albalet – coruri ruseşti şi, adesea, artişti din varieteurile yankee.

III. ADELAIDA PROTOPOPOVNA BALTAZAROVICI

Printre ultimele numere de senzaţie era şi o tânără slavă, de familie onorabilă, care cânta, cu mult succes, lieduri artistice şi se retrăgea, cuviincios, la o masă, aşteptându-şi rândul.

Această rusoaica atrăsese atenţia lui Tom Sincler şi-l făcea să vină la taverna vechiului său prieten Li-Fung mai des decât i-ar fi reclamat obligaţiile de detectiv. Localul chinezului prezenta un farmec nou pentru iscusitul poliţist, căruia îi trebuiră multe sforţări ca să câştige încrederea şi prietenia domnişoarei Adelaida.

Într-o seară, venind ceva mai devreme, el ceru voie cântăreţei să-i vorbească şi, cu dibăcia perfectului strateg, o făcu pe dânsa să i se destăinuiască. A fost o oră caldă, neuitată, în care doi oameni, într-o comuniune de la suflet la suflet, se apropiau, se regăseau.

Adelaida Protopopovna Baltazarovici îşi sfârşii spovedania. O ceaţă uşoara îi învălui frumoşii ochi de un albastru-închis, iar buzele roşii, cărnoase, înfiripară un surâs, care să mascheze cele două lacrimi ce-i voalau privirea.

Povestea vieţii dramatice a acestei tinere femei impresiona adânc pe Tom Sincler.

Era una din miile şi miile de refugiate ruse, fiica unui profesor la Conservatorul de muzică din Petersburg, plecată din ţară la vârsta de zece ani… Copilăria ei fusese plină de trâmbiţele războiului, apoi de descurajarea înfrângerii, de împuşcăturile primei revoluţii, de oroarea celei de a doua. Luase drumul exilului, împreună cu părinţii ei, care zăceau acum într-un cimitir parizian.

Singură, fără rude sau prieteni, fără niciun sprijin, Adelaida Protopopovna Baltazarovici trecea prin viaţă ca o căprioară speriată: frumuseţea ei era vânată de mulţi, dar tânăra rusoaică îşi apăra castitatea, cu un surâs timid, care dezarma, cu vorbe pline de nevinovăţie şi de amabilitate, care transformau în prietenie sentimentele donjuanilor mai mult sau mai puţin tineri, ce-i râvniseră graţiile.

Fiica profesorului Baltazarovici avea un glas frumos şi o educaţie muzicală aleasă: mulţumită acestor daruri, era apreciată în diferitele cercuri unde se producea, impresionând prin claritatea dicţiunii, prin mimica expresivă şi gravitatea notelor de jos, prin sufletul pe care-l punea interpretând vechile cântece slave sau romanţele compozitorilor moderni.

Sub numele banal, *Sonia*, era unul din numerele cele mai apreciate la „Taverna Chineză”, fiind iubită ca propria lor copilă de către Li-Fung şi Wing-Taï-Pu, soţia patronului.

De altfel, cei doi chinezi se purtau ca nişte adevăraţi

părinţi cu toţi angajaţii cabaretului. Îi schimbau foarte rar, iar cei ce plecau rămâneau devotaţi tavernei. Erau primiţi cu dragoste înapoi. Niciun cuvânt aspru, nicio observaţie nu ieşea din gura perechii Li-Fung şi Wing-Taï-Pu, numită Susur-de-Izvor.

Arlette Leblond, astăzi doamna Ida Hamilton, părăsise cu mult regret pe bunii bătrâni şi nu scăpa niciodată prilejul să le facă vizită, întovărăşită de numeroşii prieteni ai soţului ei.

Li-Fung, singurul care ştia că Tom Sincler face parte din poliţie, era, de altfel, o veche cunoştinţă a detectivului şi nu o dată, la New York sau Chicago, îi dăduse informaţii despre clienţii suspecţi ai tavernei sale.

Iar acum, cu mâna pe mâna albă a Soniei, sub privirile binevoitoare ale chinezului mărunt şi uscăţiv, Tom Sincler pândise, nu o dată, şi zărise, în fumul ţigărilor, statura voinică a lui Harry Pickleston. Ziua victoriei nu era departe… Dar nu trebuia să se grăbească.

Pentru lămurirea cititorilor, vom spune că atât David Pickleston, cât şi părinţii săi, bandiţii urmăriţi de Tom Sincler, erau la Paris, aşa cum bănuise detectivul. Mai mult, vă vom spune că i-aţi şi întâlnit, sub alt nume, în paginile de pân-acum, ale povestirii noastre.

IV. O VOCE PE FIR

În momentul când Tom Sincler intra în garsoniera sa din rue Lincoln şi Miss Dorothy se depărta spre Piaţa Concordiei, în mirosul de cârpă arsă al metropolitanului, – la al patrulea etaj al casei care face colţul cu Avenue des Champs Elisees, în apartamentul lui Jim Parker, astrolog şi fachir, izbucnise o discuţie pasionată între dansatorul Cellino şi Arlette Leblond, astăzi Ida Hamilton.

— Mi se pare foarte suspect faptul că Marion a susţinut cu orice preţ să mă aducă la tine! spunea Ida, vorbind de Miss Dorothy.

— Nu cred să aibă vreo intenţie rea.

— Atunci de ce a insistat să vin aici, în loc să anunţ

poliţia că am pierdut colierul?

— Marion a făcut asta ca să mă servească. Ştie că o duc prost cu banii, ştie că fac pe astrologul şi-mi trimite clienţi.

— Nu bănuieşte nimic despre legătura noastră?

— Nu cred. Nu e dânsa atât de complicată, de perversă, încât să ne joace farsa asta la amândoi…

— Văd că i-ai făcut confidenţe. Îţi cunoaşte numele adevărat? Ştie că eşti american şi că Cellino e un nume de împrumut? I-ai spus că eşti dansator de ocazie, că te cheamă altfel?

— Asta ar mai trebui! Suntem foarte buni camarazi, mă crede mexican, şi atât!

— Nu e nimic între voi?

— Ce întrebare!

— Voiam să ştiu toate acestea, fiindcă trebuie să fiu prudentă. Bob a început să mă suspecteze… Am impresia că sunt urmărită!

— De aceea n-ai venit de o săptămână la mine?

— Desigur! Şi apoi, mai e ceva. Sunt supărată pe tine.

— De ce.

— Te-am rugat să nu mai joci cărţi şi tu te-ai dus la club la „Steaua Roşie”, chiar în seara când ţi-am dat colierul, ca să-ţi plăteşti datoriile din ajun! Ai jucat iar şi iar ai pierdut. Spune-mi, cât ţi-au dat pe mărgăritare?

— Două sute de mii!

— Şi bărbatu-meu care a plătit colierul un milion de franci! Curată nebunie! Dacă ai mai fi aşteptat o zi sau două, îţi găseam banii şi n-aş fi fost nevoită să inventez povestea cu furtul. Nici tu n-ai fi jucat iar şi n-ai fi vândut perlele pe o sumă ridicolă!

— Era o datorie de onoare. N-o puteam amâna!

— Cel puţin, omul care ţi l-a cumpărat ni l-ar da înapoi?…

— Cu un câştig de o sută de mii de franci, poate că da!

— Am să caut cât mai curând banii ăştia, cât mai

curând!

În loc să-şi arate satisfacţia că va ieşi din încurcătură. Cellino se încruntă din nou, căutând aiurea cu privirile. Incorigibil, jucase şi în ajun, pierduse din nou, pe cuvânt de onoare, de rândul acesta la „Clubul Excentric”, unde vine cea mai distinsă societate americană din Paris şi unde Jim Parker, zis şi Cellino, era cunoscut sub numele său adevărat. Allen Preston, fiul ilustrului savant, rivalul lui Edison, a cărui moştenire Allen o tocase ca un simplu european.

Ca să-şi poată ţine rangul în lumea bună a metropolei, Allen Preston făcea, ziua, pe fachirul indian, iar noaptea dansa într-un cartier depărtat al Parisului, câştigându-şi existenţa într-un mod aproape onorabil.

Pân-acum îşi păstrase un nume nepătat.

Astăzi, însă, i se înfundase.

Dacă până la miezul nopţii nu plătea cei 150 000 franci pierduţi în ajun la „Clubul Excentric” era compromis şi nu mai putea pune piciorul în niciun salon, în niciun cerc frecventat de compatrioţii săi.

— Ce vrei să fac? întrebă el pe Ida. Să dispar, ca un aventurier? Să-mi zbor creierii?

Biata doamnă Hamilton îşi frângea mâinile. Cei doi tineri, în loc să se bucure de frumuseţea şi vigoarea lor, de taina apartamentului exotic şi de iubirea lor primăvăratică, îşi băteau capul cu cea mai chinuitoare dintre probleme: procurarea unei sume atât de importante, înainte de ora 12 noaptea!

— Allen, eu am să fac tot posibilul să-ţi găsesc aceşti bani, dar nu văd cum… aşa de repede… şi mai ales acum.

— Ce însemnează „acum”?

— Ţi-am spus că Bob bănuieşte ceva. Săptămâna din urmă, am ieşit în fiecare zi, după-amiază. Ei bine, de două ori a venit acolo undei spusesem că mă duc, el, care n-a făcut asta niciodată! M-a găsit, bineînţeles. În altă parte m-a chemat la telefon. M-a găsit. Zilele celelalte ştiu că am fost urmărită de spionii lui. Spre norocul meu, n-am fost la tine. Acum i-am spus că mă duc la Dorothy, apoi la

croitoreasă, apoi la ora 5, la ceai, la „Ritz”. Dar, înţelegi, nu pot suporta la infinit existenţa asta! Nu pot să stau cu săptămânile fără să te văd. Te iubesc, Allen! Nu mai pot trăi fără tine! Ah, dac-ai vrea, cât am fi de fericiţi amândoi! Am renunţa la viaţa de lux şi de minciună. Am pleca în alt oraş, m-aş face iarăşi dansatoare... am trăi liberi, cu dragostea noastră!

— Nu se poate, deocamdată, scumpa mea Ida! Eu sunt sărac... Ar fi o nebunie să te desparţi de un arhimilionar, ca să împarţi viaţa mea chinuită. Aşteaptă! Va veni şi norocul nostru într-o zi! Vom pleca în lume amândoi!

— Dar pân-atunci? se tângui tânăra femeie, frângându-şi degetele din nou. Ce să fac eu pân-atunci? Pe omul ăsta, ştii bine, nu-l iubesc! Are aproape şaizeci de ani şi după ce i-am suportat dragostea, trebuie să-i suport teroarea...

Ochii Idei se întunecară. Începu să tremure, faţa îi deveni palida şi mâinile reci, la amintirea atitudinii ciudate, din ultimele zile, a lui Boby Hamilton.

Pe măsură ce-l evoca, ochii i se măreau iar mâinile încercau parcă să înlăture o fantomă.

— Nu fac un pas fără să nu-l simt pe urmele mele... Noaptea, tresar în somn... Trăiesc numai cu groaza lui. Fiecare poartă care se deschide, fiecare automobil care trece, fiecare telefon care sună...

Fraza fu întreruptă de zbârnâitul insolent al telefonului... Ida scoase un ţipăt de groază.

— Nu răspunde... te rog... nu răspunde!

Allen surâse de spaima ei copilărească şi puse mâna pe aparat. Firul sonor aducea o voce metalică, prea bine cunoscută.

— Glasul lui Boby!... E-ngrozitor! Închide, închide telefonul!... aiura fosta dansatoare.

Allen Preston îi făcu semn cu mâna stângă să tacă, în vreme ce, cu dreapta, continua să ţină aparatul.

— Casa domnului profesor Jim Parker? întrebă omul de la capătul firului.

— Da! El însuşi!

— Aici e Boby Hamilton, din New York

— Încântat.

— Mă puteţi primi chiar acum, domnule Parker? Aş dori să vă cer o consultaţie…

— Cu cea mai mare plăcere… Tocmai este aici cineva…

Ida îi făcea semne disperate să tacă, în vreme ce Allen o asigura, cu mâna liberă, că ştie ce face şi va şti cum să întoarcă el lucrurile.

— Atunci peste un sfert de oră sunt la dumneavoastră.!… La revedere! vorbi glasul de pe fir.

— La revedere!..

V. BOBY HAMILTON, REGELE VACSULUI

Jim Parker lăsă aparatul şi se uită lung la Ida.

— Ce-nsemnează asta? exclamă doamna Hamilton. Mi s-a întins o cursă… Probabil, Dorothy! Sunt sigură că dânsa l-a trimis aici!

— Nu cred! Ce interes ar avea? Nu se poate! În orice caz – o asigură Allen – n-a nimerit-o… Avem un sfert de oră. Dacă soţul tău vine mai curând şi te găseşte aici îi vom spune „adevărul”: Miss Dorothy te-a adus la un fachir, ca să-ţi caute colierul pierdut sau furat… Nu e nimic suspect într-asta!

Tânărul dansator de la „Taverna Chineză” îşi aranja deghizamentele şi, în câteva minute, redeveni astrologul Jim Parker, piţigăindu-şi vocea şi ţopăind prin casă ca o maimuţă electrica.

El trase de piciorul bufniţei-sonerie şi-n câteva secunde Adonis era în cabinetul magic, aşteptând supus, cu mâinile încrucişate pe piept, ordinele stăpânului său.

— Adonis, ai să conduci pe doamna pe scara de serviciu. Dar, mai întâi, veţi urca un etaj şi o vei coborî de la al cincilea. Adu pelerina cu glugă!…

Arapul ieşi. Ida tremura toată.

— Îţi dau cuvântul meu de gentilom că nu se va-

ntâmpla nimic! o asigură Allen. Povestea cu colierul ne serveşte de minune. Am făcut foarte bine că i-am spus lui Hamilton: „Tocmai este cineva la mine, care…” O să ieşim din încurcătură, n-avea grijă La ora 5 am să-ţi comunic la „Ritz” ce-a fost. Alege o masă cât mai aproape de cabina telefonică…

Valetul negru intră cu pelerina, pe care o puse pe umerii elegantei vizitatoare. Ida Hamilton ridică şi capişonul…

— Adonis, ai s-o ţii de braţ pe doamna şi-ai s-o urci în al doilea taximetru care-ţi va ieşi în cale. Ai înţeles. Am spus în al doilea, nu în primul taximetru!

Arapul se înclină şi, în vreme ce Allen Preston, în faţa oglinzii, îşi perfecţiona grimajul, luând înfăţişarea fantastică de fachir indiano-tibetano-chinez, servitorul îi executa, întocmai, ordinele, înlesnind plecarea generoasei cliente, evitând s-o întâlnească cineva pe scară, scăpând-o de eventualitatea unei confiscări într-un automobil de piaţă; primul şofer care se oferea, la marginea trotuarului, fu evitat şi Ida Hamilton se urcă într-un alt taximetru. Frumoasa doamnă surâse graţios lui Adonis, întinzându-i pelerina şi mulţumindu-i cu recunoştinţă.

Cincisprezece minute trecură din momentul când Boby Hamilton anunţase pe Jim Parker căi va face o vizită şi soneria zbârnii în apartamentul care-şi reluase înfăţişarea obişnuită.

Cu acelaşi ceremonial, Adonis introduse în cabinetul doctorului Parker un bătrân distins, ras complet, cu. faţa roz, cu părul alb şi ondulat, cu ochelari negri, îmbrăcat în haine albe.

Astrologul îşi făcu aceeaşi intrare senzaţională şi, ca să-şi stăpânească emoţia, încerca să fie glumeţ.

Când i se prezentă marele industriaş, supranumit Regele cremelor de ghete, el comentă:

— De-aceea sânteţi atât de alb!…

— Legea contrastelor! surâse Boby Hamilton. Regele tibişirului e un negru! Ha! Ha! Ha!

— Ha! Ha! Ha! făcu Jim, cam albastru.

— Cu ce-aş putea să vă fiu de folos, Sire? piţigăia dânsul, sărind de colo până colo, încercând să impresioneze pe american cu bagheta magică, al cărei vârf stelar se aprindea şi se stingea cu promptitudine.

— Ceva foarte important pentru amândoi! Dumneata câştigi cinci sute de mii de franci, iar eu, liniştea sufletului… Ieşi afară, arapule! se răsti bătrânul la Adonis, care trăgea cu urechea, pe la colţuri.

Invocând pe Allah, care e bun, drept şi mare, servitorul ieşi, de-a-ndăratelea. Boby Hamilton continuă:

— Înainte de a-ţi propune această afacere, te-aş ruga să-mi răspunzi la câteva întrebări: Dumneata eşti astrolog şi fachir. Unde ai învăţat meseria asta?

— În India, la Academia veneratului Rama-Vişnu-Crişna-Muti.

— În ce constă ştiinţa dumitale?

— Citesc în astre, ghicesc războaiele, cutremurele de pământ, cicloanele, căsătoriile regale şi ale stelelor de cinematograf. Sunt şi grafolog. Cunosc hipnotismul, ştiinţele oculte, văd ce bancă va da faliment, ce industrie va prospera!

Apoi, subliniind cu intenţie, Jim Parker adăugă o replică pe care omul din faţa lui nu păru că o pricepe, dar al cărei sens lectorul nostru îl va afla mai târziu.

— Ştiu şi cine este adevăratul inventator al cremei „Myosotis”!

(Pasta „Myosotis”, cea mai bună unsoare de ghete, îmbogăţise pe Boby Hamilton, care trece pe tot globul ca descoperitorul ei.)

Omul alb nu făcu nicio mişcare auzind insinuarea.

Jim Parker continuă:

— Înghit pui de crocodil, dansez pe cuţite, mă pui pe foc şi nu spun nimic, să mă tai!

— Asta îmi convine mai mult ca toate. Altceva?

— Descopăr coliere furate. Tocmai adineauri a fost la mine cineva care..

— Să trecem. Altceva?

— Această nuieluşă, al cărei vârf e compus dintr-un

super-radio receptiv şi hipersensibil, îmi spune unde este apă sau petrol, sub pământ; dacă un cec are sau nu acoperire la bancă – şi cum au făcut avere anumiţi miliardari.

— Mă rog, şi trăieşti bine din toate astea?

— Destul de greu, deocamdată, dar în India am învăţat să postesc treizeci de zile-n şir.

— Cărţi joci?

— Câteodată. Dar pierd totdeauna!

— Ca fachir ar trebui să câştigi.

— Da, dar nu joc ca fachir!

— *All right*! Mă rog, chivăra asta, chimonoul ăsta?

— Costumul care se poartă la Academia din Calcutta.

Bobi Hamilton schimbă, brusc, vorba şi tonul. El întrebă, încet:

— Arapul dumitale are obiceiul să asculte pe la uşi?

— Se poate una ca asta? protestă Jim Parker.

Sprinten ca un leopard, Regele vacsului sări la uşă şi o deschise brusc: Adonis era acolo, spionând. Văzându-se descoperit, el se prefăcu că şterge cu o cârpă clanţa, apoi podelele. Boby Hamilton îl luă de ureche şi-l trase în biroul fachirului.

— Băiatule, ţine doi franci şi du-te de cumpără o cutie de vacs, dar să ceri marca „Myosotis”, fiindcă asta cu care te-ai vopsit se ia pe degete! Şterge-o!…

Boby Hamilton îi mai trase şi un picior la partea care nu gândeşte, ceea ce făcu pe Adonis să cadă în genunchi şi să iasă de-a buşilea, făcând mătănii şi proclamând măreţia, dreptatea şi bunătatea lui Allah.

— Oricât eşti dumneata de scamator, mai ai multe de-nvăţat de la un bătrân miliardar! spuse, cu o nuanţă de sarcasm, Hamilton.

Jim Parker începea să se enerveze, căci nu ştia unde vrea s-ajungă bărbatul Idei.

— Să revenim la chestie! insistă el.

— Imediat! răspunse Boby, calm. Dar mai întâi, scoate-ţi chivăra din cap, să nu-ţi fie cald. Scoate-ţi şi barbişonul. Lasă, nu mai protesta. Aş dori să vorbim cu

feţele descoperite, ochi în ochi, ca doi gentlemeni!

Văzându-se demascat şi ghicind, din tonul partenerului său, că-i vorbeşte un om hotărât, Allen Preston se supuse.

— Ce doreşti? întrebă el, aproape răstit, după ce-şi scoase deghizamentele.

Foarte calm, foarte blând, ca şi cum ar fi fost vorba de cea mai suavă propunere, Boby Hamilton îi şopti:

— Aş dori să te-ncurci cu nevastă-mea!…

Pseudovrăjitorul sări în sus.

— N-am înţeles!

— Aş dori să te-ncurci cu nevastă-mea! repetă bătrânul, cu cel mai prietenesc surâs.

— Domnule, te rog!

— Şi eu te rog pe dumneata! Nevastă-mea a fost aici, acum o jumătate de oră a adus-o prietena ei Dorothy, ca să-i găseşti colierul pe care l-a pierdut acum opt zile, la serata Cercului Interaliat. Este sau nu adevărat?

— Perfect adevărat! V-am şi spus, la telefon, că se află la mine, cineva, care…

— Să trecem! Părerea mea este că acel colier care m-a costat un milion de franci nu i-a fost furat scumpei mele Ida; că l-a dăruit singură amantului ei!

Allen Preston nu ştia ce să mai creadă. Fierbea. În definitiv, ce voia de la el acel om care-l chinuia cu tot felul de întrebări, deşi părea să ştie tot?! Avea impresia unui prizonier. Cineva îi legase mâinile, se pregătea să-i fure şi respiraţia.

VI. ÎNTRE DEMNITATE ŞI O JUMĂTATE DE MILION

Dar nu i-au trebuit decât câteva secunde ca să vadă că Hamilton porneşte pe o pistă greşită – sau că începe să-l mintă, ca să-l prindă-n cursă.

— Ida te crede, într-adevăr, un fachir! continuă bătrânul. Nu ştie că eşti un bărbat tânăr. Iată planul meu. Dumneata o inviţi de mai multe ori aici, sub pretext că-i

ceri lămuriri în privinţa colierului. Într-o bună zi, faci câteva semne cabalistice, cu bagheta, întinereşti, te declari amorezat de dânsa şi, dacă reuşeşti s-o cucereşti – eşti un băiat frumos, ce dracu, nu-ţi rezistă nicio femeie! —, eu îţi voi remite un cec de 500 000 franci!

— Domnule, drept cine mă iei? protestă fiul savantului Preston.

— Drept un astrolog şi fachir! se înclină ciudatul personaj. Să lăsăm deoparte demnitatea profesională şi să discutăm. După ce-ai vrăjit pe soţia mea, îi fixezi o nouă întâlnire. Cu un sfert de oră înainte, eu şi doi prieteni venim la dumneata, ne introduci în odaia de colo şi aşteptăm. Ida soseşte. Dumneata începi să-i faci declaraţii, o ameţeşti, o convingi să se dezbrace. Aici poţi să comiţi şi puţină literatură. Îi vorbeşti de Venus, ieşind goală din spuma mării, de Frida în faţa judecătorilor, de Suzana la baie sau, ca să-nţeleagă mai bine, de Ida la plajă sau Gloria Swanson făcând gimnastică suedeză. Ida se dezbracă, bineînţeles, cât mai total. Dumneata cazi în admiraţie în faţa corpului ei gol şi începi şi strigi: Ah, eşti divină! Mii de stele şi luceferi!… La acest semnal, eu şi cu cei doi martori intrăm, constatăm adulterul, iar dumneata te duci direct la bancă şi încasezi cecul!

Allen Preston era uluit.

— Bine, dar ce-mi propui dumneata e o infamie.

— Dar ce, eu ţi-am spus că e Pactul Kellog[1]? îi replică cinicul american.

— Un act lipsit de orice cavalerism! urlă amantul Idei, roşu de indignare.

— Dacă era un act cavaleresc mi-l făceai gratis!… răspunse Boby Hamilton, calm. Gândeşte-te! O jumătate de milion!

Sângele rece al multimilionarului dezarma pe falsul astrolog.

El îşi dădea seama că orice revoltă era inutilă şi că enervarea l-ar fi pus într-o mare stare de inferioritate faţă

1 Pactul *Kellogg-Briand*, cunoscut și ca Pactul de la Paris, după orașul în care a fost semnată.

de soţul frumoasei Arlette Leblond. Posibilitatea de a câştiga cinci sute de mii de franci îl atrăgea cumplit. Bineînţeles că nu s-ar fi pretat la nicio infamie împotriva adoratei sale, dar nici nu putea să refuze, fără măcar să discute, suma care l-ar fi scăpat de datorii şi i-ar fi dat posibilitatea să trăiască fericit cu Ida, o vreme oarecare.

„La urma urmei, chiar dacă Ida iese compromisă din afacere, îi vei spăla onoarea, luând-o de nevastă!” îi şoptea, la ureche, demonul ispitei.

Allen se scutură de acest gând; respingea cu dezgust posibilitatea trădării, totuşi, ca să nu pară suspect Regelui cremelor de ghete îl întrebă:

— Mă rog, n-aş putea şti motivele pentru care vrei să faci asta? Înţelegi ce greu mi-ar fi să atrag în cursă o femeie onorabilă ca doamna Hamilton, să abuzez de încrederea ei, de sentimentele ei ca s-o dau pradă dispreţului public!…

De rândul acesta, omul alb fu cel care deveni roşu de mânie. El bătu cu pumnul în masă şi urlă:

— Onorabila doamnă Hamilton e prea puţin onorabilă! Are un amant!

Allen Preston, care nu ignora acest lucru, se prefăcu mirat, jucând comedia indignării.

Dar peste două minute, în urma revelaţiunilor lui Hamilton, revolta dansatorului Cellino deveni sinceră, căci află pe socoteala Idei un lucru care era, într-adevăr, scandalos:

— Onorabila doamnă Hamilton are un amant cu care se-ntâlneşte-n fiecare dimineaţă! insistă soţul ultragiat, bătând iar în masă cu pumnul.

Allen, care nu se vedea niciodată cu Ida dimineaţa, începu să fie curios, de o curiozitate rănită, dureroasă.

Dac-ar fi fost aşa? Dacă perfida Arlette, care îşi înşela atât de abil bărbatul, îşi bătea joc şi de el, căutând aiurea desfătările amoroase, pe care, de la o vreme, venea tot mai rar să le caute în braţele lui Allen Preston?

Boby Hamilton n-aştepta să i se ceară lămuriri, căci le dădea singur, numeroase şi precise, sincere şi

îndurerate ca o confesiune.

— Profită de faptul că sunt la birou şi consumă adulterul. N-am prins-o încă, recunosc, căci e foarte dibace. Am pus detectivi, bărbaţi şi femei, dar i-a dejucat pe toţi. Incontestabil însă, are un amant. Un bărbat blond, cu părul lung. Bănuiesc un pictor rus, dacă nu un pastor olandez!

— De unde vă vine acest gând?

— Am găsit, în mai multe rânduri, câte un fir lung şi blond, pe rochia şi chiar cămăşuţa soţiei mele.

— Nu e un indiciu. Onorabila doamnă Hamilton ar putea avea un amant brun, cu părul scurt. Ca să-l mascheze, ar putea lua câte un fir de păr de la subretele sale şi să-l pună pe rochie sau pe rufe! îşi dădu Allen cu părerea, mai mult ca să se liniştească el însuşi, decât să-l consoleze pe nabab.

— M-am gândit şi la asta şi i-am schimbat subretele. Toate sunt cu părul închis şi tunse mărunt. I-am angajat numai negrese. Dar firul blond continuă să apară!

Deducţiile lui Boby Hamilton erau puerile, comice chiar. Dar, prins în vârtejul geloziei, Allen Preston nu le mai vedea absurditatea. Era mai indignat dânsul, acum, decât sexagenarul încornorat.

— Mă rog, ai spus că amantul presupus al doamnei Hamilton o vede numai dimineaţa.

— Da, căci după-masă e la câte o prietenă la ceaiuri, la croitoreasă, la cinematograf. Am căutat-o şi am găsit-o întotdeauna, acolo unde-mi spusese că se duce. Dimineaţa, însă, nu mă pot ocupa de dânsa căci am prea multe afaceri în biroul meu sau în alte părţi.

Allen Preston începea să fie convins, deoarece spusele lui Boby Hamilton coincideau cu mărturisirile Idei, care se plângea că e urmărită peste tot – după-masă.

În culmea enervării, abia stăpânindu-se tânărul dansator întinse mâna lui Hamilton:

— Primesc propunerea dumitale!

— *All right*! răspunse bătrânul, cu un larg surâs de satisfacţie. Mai obliga însă foarte mult dacă te-ai grăbi. Ar

fii în interesul dumitale să primeşti banii cât mai curând. Ştiu că trebuie să plăteşti o sumă importantă, la „Excentric-Club”, până la miezul nopţii... Aş fi încântat să te scap eu de această datorie de onoare.

— Domnule Hamilton, dac-aş avea ceva urgent de comunicat, unde v-aş putea telefona?

— La biroul meu. Mă duc direct acolo!...

— Foarte bine!

Fachirul sună. Adonis se ivi, cu ochii-n pământ şi mâinile pe piept.

— Condu pe domnul!

Miliardarul ieşi.

Dar n-apucase Boby Hamilton să-i treacă pragul, că Allen Preston puse mâna pe telefon, vrând să se convingă dacă vizitatorul său era, într-adevăr, bărbatul Idei. El îl zărise de câteva ori, dar în treacăt şi nu era sigur dacă nu i se întinsese o cursă, dacă cineva nu uzurpase numele celebrului miliardar.

— Aici e biroul domnului Boby Hamilton! i se răspunse. Cine întreabă de domnia-sa?

— Comisariatul de poliţie din Etoile. Patronul dumneavoastră a ieşit de mult?

— De o jumătate de oră.

— În ce direcţie?

— Champs Elysées.

— Mă rog, ar putea să mi se spună cum era îmbrăcat?

— De sus până jos, în alb!

— Mulţumesc. Ochelarii negri şi ia luat?

— Totdeauna când se-mbracă-n alb, însemnează că afară e soare puternic, deci îşi ia şi ochelarii negri! îl informă secretarul.

— Mulţumesc! zise Allen Preston, închizând aparatul.

„Nu mai încape nicio îndoială că e el!” conchise magul din rue Lincoln, satisfăcut că luase această precauţie. Dar Allen Preston se înşela, căci bătrânul roz, cu părul alb, ondulat avea, într-adevăr, o asemănare izbitoare cu Regele vacsului, dar nu era el, era Tom

Sincler.

VII. CE CĂUTA ACOLO TOM SINCLER?

Tom Sincler intrase de curând în relaţii cu Boby Hamilton.

Prefectul Parisului, căruia, fără ştirea Idei, arhimilionarul new-yorkez venise să-i ceară un om de încredere, care să descopere colierul de perle furat, îi recomandase un compatriot.

Urmărind marea lovitură – arestarea celor trei bandiţi Pickleston –, detectivul american nu refuza şi alte expediţii, care îi aduceau veniturile necesare unei existenţe demne, îmbelşugate chiar. El primise cu atât mai mult însărcinarea dată de Regele cremelor de ghete, cu cât persoanele în joc îl interesau şi din punctul de vedere al celeilalte afaceri: printre oamenii pe care îi vedea Ida, foarte des, erau şi cei trei spărgători şi asasini din Statele Unite.

Ocazie minunată pentru Tom Sincler de a veni în contact direct cu cei urmăriţi de atâta vreme.

Detectivul american organizase în acelaşi timp descoperirea colierului de un milion de franci, precum şi arestarea unuia dintre cei trei Pickleston.

Planul de luptă îmbrăţişa, într-unul singur, cele două fronturi.

— La un moment dat, va trebui să faci tot ce-ţi voi cere! pusese el ca primă condiţie lui Boby Hamilton.

Bogătaşul declară că se va conforma întocmai dorinţelor detectivului.

Tom Sincler, a cărui strângere de mână era energică şi-a cărui privire metalică arăta un om hotărât şi franc, cuceri, din primele momente, încrederea miliardarului.

Boby Hamilton îi mărturisi şi îndoielile asupra fidelităţii doamnei Hamilton, bănuielile sale că fosta dansatoare are un amant.

Îndrăgostit de Adelaida Protopopovna, hotărât să se însoare cu dânsa îndată ce va fi dat lovitura cea mare,

crescut în principii rigide de onestitate conjugală, Tom Sincler era intransigent pe acest capitol. El simţea o aversiune firească împotriva frumoasei Arlette Leblond.

Spiritul său de moralitate precum şi patriotismul său nu admiteau ca un compatriot să fie încornorat, mai ales de-o parizianã. Femeia americană are anumite drepturi, în virtutea unor tradiţii unanim respectate; ca şi Boby Hamilton, Tom Sincler nu înţelegea, însă, că aceste drepturi pot fi uzurpate de femei de o altă naţionalitate. Arlette Leblond trebuia prinsă asupra faptului şi pedepsită.

Boby Hamilton îl mai informase că numai aşa se putea despărţi de dânsa. Suma oferită lui Allen Preston era un nimic pe lângă ceea ce-ar fi trebuit să plătească Idei în cazul unui divorţ prin înţelegere reciprocă.

Pentru buna reuşită a planului comun, Tom Sincler dădu miliardarului diverse indicaţii: cum să se îmbrace, unde să se afle la fiecare cinci minute şi cum să vorbească în anumite cazuri. Aceste transformări amuzau şi emoţionau pe fabricantul de vacs şi-i gâdilau instinctul de actor, care pândeşte-n fiecare dintre noi.

El plecase, într-adevăr, cu o jumătate de oră înainte, din biroul său, intrase-n gangul din rue Lincoln îmbrăcat în haine albe şi cu ochelari negri. Înainte, însă, de-a urca la Jim Parker, el trecuse prin garsoniera lui Tom Sincler – cu dulapuri pline de haine, uniforme, zdrenţe, pălării, peruci, bărbi false etc. şi rămase acolo. Deghizat în Boby Hamilton, Tom Sincler luase ascensorul şi intrase la fachir, în vreme ce Regele vacsului aştepta jos, urmând să joace, foarte curând, un alt rol în această tragicomedie americano-parizianã.

Allen Preston se preumbla prin casă, polemizând cu fiinţa imaginara a Idei:

— Bravo, scumpa mea, bravo! Aveai un alt amant: poate ai şi pe al treilea! Ar putea fi şi pictorul protestant şi pastorul rus… sau viceversa. În orice caz, felicitările mele! Bine ştii să te prefaci! Dar nici Allen nu-i un dobitoc! Ai să-mi plăteşti scump asta! Ai să ne pierzi dintr-o lovitură şi pe mine şi pe Hamilton!

Dansatorul se îndârjea împotriva Idei, ca să fie împăcat şi cu conştiinţa sa, care-l întreba:

— Nu crezi că cei 500 000 de franci te fac să iei atitudinea asta? Nu cauţi scuze faţă de tine însuţi, pentru infamia pe care aţi pus-o la cale?

Un analist al sufletului omenesc ar fi remarcat că bucuria de-a avea până diseară o jumătate de milion era mai mare la Allen Preston decât revolta că Arlette îl înşela, decât durerea de-a o pierde.

Sunt anumite sume, în preajma cărora sentimentele sublime încep să se transfigureze: până şi conştiinţa le caută explicaţii şi justificări, cu argumentele cele mai subtile.

Era şi cazul lui Allen Preston, om de lume, zis Cellino, dansator, zis Jim Parker, astrolog şi fachir.

Reîntoarcerea lui Adonis fu prilejul ca bucuria să explodeze, căci din tot conflictul acela de sentimente izbucni strigătul:

— Slavă ţie, Rege al tibişirului, am dat lovitura! În curând vom avea o avere formidabilă!

— Spune *Inşallah!* obiectă arapul, cu un ton acru. (Mahomedanii sfârşesc orice proiect al lor cu *Inşallah!*, adică „dacă vrea Cel de Sus”.)

— Lasă-mă-n pace cu prostiile tale. Cât îţi datoresc pân-acum? zise Jim Parker.

— Opt mii de franci…

— Să zicem zece mii şi-am încheiat socotelile! îi acordă stăpânul cu mărinimie.

— Deocamdată ce-ai putea să-mi dai?

— Uite ce e, Adonis, drăguţule, n-am decât suta de franci a doamnei. Bărbatu-său a uitat să-mi plătească vizita! Îţi dau şi ţie jumătate…

— Da de ce nu doi franci?! rânji arapul, mai acru.

Şi, scoţând din buzunarul şalvarilor o basma galbenă, cu semiluna la colţuri, începu să-şi şteargă obrazul de vopsea.

Dungi roze, fâşii albe se iveau acum printre urmele de cremă neagră cu care se unsese devotatul servitor.

— Adonis! Îmi faci una ca asta, mie, drăguţule? îl implora Allen Preston.

— M-am săturat să tot fac pe arapul dumitale! Mă ţii cu cincizeci de franci la câte o săptămână! Mă duc la alt stăpân! Aici nu-mi miroase a bine, prea se vorbeşte de milioane.

— Adonis, te implor… câteva zile numai, şi am scăpat! Nu mă lăsa tocmai acum!

— Aştept încă trei zile! consimţi valetul. Deocamdată, dă-mi suta de franci s-o schimb, să-mi scot nişte gulere de la călcat… Mă întorc în zece minute.

— Să vii tot negru, ai auzit? Am speranţe mari!

— Negru, vânăt, albastru, cum pofteşti. Am s-ajung verde de-atâtea speranţe!

VIII. BENVENUTTO FORSTER, ALT DETECTIV

Adonis ieşi, iar bietul Jim Parker începu din nou să se grimeze, lipindu-şi barbişonul, trăgându-şi dungi întunecate-n jurul ochilor şi pălindu-şi buzele.

— Mi se pare că mă fac degeaba fachir pe ziua de azi, fiindcă n-o să mai vină niciun client.

În acelaşi moment, soneria s-auzi, iar Allen Preston, înseninat, văzu persoana de la uşă sub forma unei bancnote de 100 de franci.

Se duse singur să deschidă, sărind şi ţopăind, aruncând cuvinte cabalistice, cu rezonanţe indiene şi chineze. Prin rotogolul mic de sticlă care-i găurea uşa, el zări un domn cocoşat, cu părul şi cu barba roşie, tipul intrigantului de melodramă, al poliţistului prost deghizat.

Neverosimilul personaj intră şi i se adresă în limba engleză, cu un ton ferm:

— Bună ziua, Allen!

Jim Parker se uită împrejurul său ca şi cum ar fi căutat persoana interpelată.

— Allen Preston, bună ziua! repetă omul roşu, tot în englezeşte. (De altfel şi convorbirea dintre aşa-zisul Boby Hamilton şi vrăjitor se ţinuse tot în limba engleză.)

De rândul acesta, însă, Jim Parker vorbi într-o franţuzească fantezistă, cum şade bine unui fachir galben.

— Pardon, domnule, poate în etajul de sus. Aici stă profesorul Jim Parker, de la Academia din Calcutta.

— Vă rog să mă iertaţi, răspunse cocoşatul... Am greşit uşa! Căutam pe Allen Preston, să-l previn că i s-a întins o cursă...

Apoi, prefăcându-se că pleacă:

— Un etaj mai sus, nu-i aşa?

— Un moment! îl opri academicianul din Calcutta. Cu cine am onoarea?

— Benvenutto Forster, detectiv privat.

Allen Preston începu să râdă.

— Ce fel de detectiv eşti, scumpule! Ghebos şi cu părul roşu? Dar bine, domnule, dumneata eşti pisica cu clopoţei... Şi un copil ar băga de seamă că porţi barbă şi cocoaşă false!

— Nu e vina mea că m-a făcut Dumnezeu cocoşat şi nici vina lui Dumnezeu că-mi scot cocoaşa, din când în când! rânji aşa-zisul Benvenutto Forster.

— Am surprins un complot împotriva dumitale şi sunt gata să...

— Toate bune, scumpul meu Forster, – îl întrerupe vrăjitorul, – dar te rog un lucru: să nu-mi ceri să-mi scot barbişonul, fiindcă m-am plictisit tot punându-l şi lipindu-l de azi-dimineaţă! Hai să vorbim aşa cum sunt, deghizat!... se spovedi tânărul, renunţând să mai joace teatru în acea zi a loviturilor de teatru cele mai neaşteptate.

— *All right*!... hohoti cocoşatul cu satisfacţie.

Cei doi americani – căci amândoi vorbeau acum în englezeşte, cu accentul noului continent – angajară cam în felul acesta discuţia:

— Aşadar, ai descoperit un complot împotriva mea?

— Exact. Ţi-l spun şi dumitale, dacă-mi dai cincizeci de mii de franci.

— O să am exact cincizeci de franci peste câteva minute.

— O să ai exact cinci sute de mii, până diseară!

— O ştiai şi p-asta?

— Ştiu tot!

— Dar să-ţi ţii gura, ştii?

— Ştiu, dacă-mi iscăleşti scrisoarea asta prin care mă autorizezi să ridic de la Banca Centrală cincizeci de mii de franci în contul dumneatale.

Allen Preston parcurse scrisoarea şi întrebă mirat:

— De ce de la Banca Centrală?

— Acolo o să încasezi cecul lui Boby Hamilton.

— Asta n-o ştiam pân-acum! Poftim! zise el, după ce semnă angajamentul. Şi-acum, spune.

Cocoşatul se ridică şi-l anunţă grav:

— Allen Preston, – zis profesorul Jim Parker, zis dansatorul Cellino – până mâine vei fi arestat!

— Şi de ce, mă rog?

— Dacă nu plăteşti diseară 150 000 franci la „Clubul Excentric” în calitate de Allen Preston şi dacă nu înapoiezi doamnei Hamilton colierul vei fii arestat, scumpul meu Jim Parker! Din fericire, vei avea o jumătate de milion, vei plăti tot şi-ţi mai rămân multe mii de franci!

— Stai că nu-i am încă!

— Fă aşa ca să-i ai până diseară! insinua Forster, privindu-l galeş, ispititor.

— Mă rog, şi cine o să mă aresteze?

— Asta mă priveşte!

Omul cu chimonoul înstelat se revoltă:

— E un şantaj, Forster! Ai aflat taina mea şi vrei să mă denunţi dumneata. Iată complotul!

— Crede tot ce pofteşti: eu te sfătuiesc un singur lucru: precipită cursa doamnei Hamilton. Să n-ai niciun scrupul. Femeia asta are un amant. Cheam-o aici, chiar azi. Isprăveşte odată! Banca e deschisă până la ora 7. Acum e ora 5 fără un sfert. Avem toată vremea. Diseară la Club îţi vei plăti datoria, ca un gentilom. Înainte, vei fi scos colierul şi-l vei trimite lui Boby Hamilton. Toate se vor aranja cu bine, pentru toţi. Nu fii copil, lucrează repede.

— Ce trebuie să fac? întrebă Allen, învins, văzând că

e imposibil să lupte cu acel pseudococoşat, cu acel personaj neverosimil, care era aşa de bine informat şi-l îndruma cu o luciditate infernală.

— Telefonează lui Hamilton să vină numaidecât aici, cu cei doi prieteni. Odată sosiţi, telefonează-i doamnei Hamilton că o aştepţi. La ora 5 şi jumătate, comedia s-a sfârşit.

— Nici diavolul în persoană n-ar vorbi mai bine! zise Allen, punând mâna pe telefon, hotărât să sfârşească odată cu povestea asta.

— Allo! Daţi-mi Opera 44/32. Allo! Biroul domnului Hamilton?! Cu domnia-sa am onoarea să vorbesc? Bună ziua, Mister Hamilton. Aici profesorul Jim Parker. Puteţi veni imediat la locuinţa mea?… Foarte bine! Aduceţi şi pe cei doi prieteni de care-a fost vorba!… Numai unul? Un moment!

El întrerupse convorbirea ca să se adreseze lui Forster:

— Spune că nu poate veni decât cu un singur martor… Vrei să fii dumneata al doilea?

— Dacă crezi… de ce nu?

— Stimate domn, se adresă Jim celui de la capătul firului, puteţi veni numai cu prietenul dumneavoastră. Am o persoană discretă care ar putea fi al doilea martor. Foarte bine: Vă aştept!

El închise aparatul şi măsură de sus până jos pe Benvenutto Forster.

— După cum văd, eşti la curent cu toate. Te pomeneşti că ştii şi programul!

— Dacă nu s-a modificat în ultimul moment, iată-l! îi răspunse omul roşu: Doamna Hamilton vine la dumneata. Domnul Hamilton cu cei doi martori e alături. Scenă de dragoste. Frumoasa Ida a rămas în costumul Evei. Dumneata strigi: „Mii de stele şi luceferi!” Noi apărem din camera alăturată, constatăm adulterul, iar Boby Hamilton îţi întinde cecul miraculos!

— Bine, domnule, dar dumneata eşti Satana în persoană!

— Sunt un detectiv ca o mie alţii şi nimic mai mult! rânji cocoşatul.

Apoi se instală, comod, într-un fotoliu, scoase tabachera din buzunar, oferi o ţigară omului cu trei nume, aprinse şi el una şi, aruncând rotogoale de fum în tavan, zise:

— Să aşteptăm pe Boby Hamilton!

— Să aşteptăm pe Boby Hamilton, replică amfitrionul, a cărui inimă bătea mai tare ca de obicei.

Tăceau amândoi, învăluind bufniţa împăiată şi broderiile cu animale fabuloase în fumul albastru al ţigaretelor… Aroma tutunului se amesteca cu parfumul de plante arse ce se înălţa din cădelniţe invizibile.

În decorul exotic, Allen Preston se simţea mult mai străin decât personajul din faţa lui, care fuma cu gesturi lente, ca şi cum ar fi fost la el acasă şi n-aştepta nimic neprevăzut.

Falsul fachir, dimpotrivă, era cuprins de o agitaţie necunoscută. Îi părea că se va sfârşi acolo, în faţa acelui necunoscut cu barba şi părul roşu. El trăia ca într-o halucinaţie, neştiind cine minţea şi cine era sincer, bănuind pe toată lumea, pe Dorothy, pe Ida, pe soţul ei şi pe straniul oaspete, înfundat într-un fotoliu. Care era identitatea acestui om? Dar el însuşi, victima a atâtor înscenări, el cine era, într-adevăr? Fiul savantului Preston, devenit fachir şi dansator, trăia în acele momente vieţi multiple… În cap îi vijâiau coliere furate, mese de joc, pictori ruşi, pastori protestanţi, formule cabalistice, muzica de dans a „Tavernei Chineze”, trădarea Arlettei, vizitele celor doi compatrioţi, precum şi revolta suspectă a valetului său negru, care întârzia să vină cu gulerele şi cu cei cincizeci de franci.

Allen Preston avea impresia că ţigareta oferită de Benvenutto Forster e otrăvită cu buruieni ameţitoare, căci în fumul ei dansau toate scenele care erau să urmeze de aici înainte… Din toată povestea asta el se vedea arestat şi aruncat pe paiele unei celule, după ce compromisese pe Ida, cu totul nevinovată.

Minutele treceau foarte încet şi nimeni n-apăsa butonul soneriei. De ce întârzia atâta Boby Hamilton?

Sub ferestrele ermetic închise, vuia Parisul, cu miile de automobile şi camioane, cu goana pietonilor, cu întrecerile cumplite ale luptei pentru existenţă. Aicea, însă, nu pătrundea nimic: erau cu mii şi mii de kilometri departe; nu s-auzea decât respiraţia celor doi oameni şi, din când în când, zvonul beţişoarelor de sticlă, ce se ciocneau, undeva, prin apartament, agitate parcă de vântul uşor al unor miraculoase grădini indo-chineze. Lămpile verzi aruncau lumini spectrale pe statuia lui Buddha, pe berzele şi balaurii ce păreau că învie, în penumbra misterioasă.

IX. GENTILOMII COMPLOTEAZĂ

Un zgomot de glasuri pe coridor anunţa sosirea lui Boby Hamilton (în realitate Tom Sincler) care venea însoţit de un secretar autentic al miliardarului. Tom Sincler nu găsise ceva mai bun de făcut decât să tragă de urechi pe Adonis şi să-i care picioare-n spate, fiindcă nu cumpărase crema „Myosotis”.

— Tinere, văd că iar ţi-ai lustruit obrazul, dar nu e vacs din fabrica mea! Mai ţine doi franci şi cumpără o cutie de la magazinul din rue Washington. Haide, şterge-o!

Un nou picior, aruncat în şalvarii verzi ai negrului, îl făcu să se ducă de-a berbeleacul pe scări, în vreme ce ascensorul urca spre al cincilea etaj, încărcat cu patru agenţi în civil, aduşi de Tom Sincler. Ei aveau cheia apartamentului lui Jim Parker şi trebuia să năvălească acolo la un semnal convenit cu detectivul.

— Allah e bun! Allah e drept! Allah e mare! psalmodia pe scări arapul, care, curios să afle ce se pregăteşte sus, se repezi într-o suflare până-n rue Washington, să cumpere blestemata cutie „Myosotis”, a Regelui vacsului, soţul frumoasei doamne care-i dăruise mai adineauri cincizeci de franci şi zâmbetul cel mai graţios.

Adonis intenţiona să se reîntoarcă foarte curând, să se strecoare în apartamentul stăpânului său, şi, ascuns pe după vreo mobilă, să urmărească peripeţiile capcanei puse la cale de astrolog şi de miliardar.

Boby Hamilton intră şi prezentă fachirului pe secretarul său. La rândul său, Jim Parker îi recomandă pe cocoşat.

— Domnule Hamilton, iată prietenul meu, Benvenutto Forster, care binevoieşte să fie al doilea martor!

Boby Hamilton îi strânse mâinile cu efuziune:

— Vă mulţumesc din adâncul inimii, scumpul meu domn! Să vedeţi despre ce este vorba. Soţia mea are un amant. Cum eu n-o pot prinde cu el, ne-am înţeles cu domnul profesor Jim Parker…

— Da… da… întrerupse Benvenutto Forster. Doctorul Parker mi-a explicat tot…

— Aşa? Mulţumesc! unde o să stăm noi trei, maestre? întrebă inventatorul cremei „Myosotis”.

— Colea! le arată Jim Parker, conducându-i în camera sa de dormit, acolo de unde ieşea el de obicei, anunţat de Adonis când avea clienţi în birou.

Odată musafirii instalaţi, Jim Parker ceru hotelul „Ritz”, rugând pe portar să poftească pe doamna Hamilton, care trebuia să se găsească la ceai, la o masă foarte apropiată de cabina telefonică.

Într-adevăr, Ida, care anunţată că va fi chemată la ora 5 n-aştepta decât un semn al portarului ca să fie la aparat.

Cu o voce pe care fosta dansatoare abia putu să o recunoască, atât era de alterată din pricina emoţiei, fachirul o anunţă că n-a fost nimic grav şi că, dorind să-i comunice lucruri foarte importante, o roagă să vină numaidecât în rue Lincoln. Ida Hamilton n-ar fi vrut să părăsească hotelul, căci Miss Dorothy nu sosise încă. Dar insistenţele amantului ei o făcură să lase câteva cuvinte de scuză prietenei sale şi, urcând în cel dintâi taximetru din Place Vendôme, ajunse, în câteva minute, pe rue de Rivoli, apoi în Avenue des Champs Elysées, inundată de feeria declinului solar.

În vreme ce frumoasa Arlette Leblond îşi ferea ochii de strălucirile miriadare ale astrului care începea să lunece în dosul Arcului de Triumf, scăpărând scântei de aur printre focurile de argint, de până acum, cei patru bărbaţi, unul mai emoţionat decât celălalt, în aşteptarea victimei – sau a criminalei, dacă vreţi – vorbeau, ca nişte conspiratori care mai aveau ceva scrupule.

— Credeţi-mă, spunea Boby Hamilton, îmi bate inima… sunt numai remuşcări, dar n-am încotro! Femeia asta… pe care am adorat-o… mi se rupe inima să mă despart în asemenea condiţii, dar nu pot, nu mai pot trăi în minciună!…

La rândul său, Jim Parker încerca, oarecum, să se scuze:

— Nici mie nu-mi convine, credeţi-mă, să mă pretez la cursa asta dar în faţa unei acţiuni morale, orice sentiment de milă trebuie să dispară. Şiretenia femeiască va fi demascată de rândul acesta, învinsă! Şi-apoi Shakespeare spune, prin gura lui Richard III: „Conştiinţa e arma cu care laşii vor să intimideze pe cei puternici!”

Reintrând în chestie, Regele cremelor de ghete găsi de cuviinţă să reamintească fachirului că doamna Hamilton va trebui să fie goală, altminteri cei doi onorabili martori nu vor putea crede în frivolitatea ei.

— Incontestabil, afirmă Benvenutto Forster… Conştiinţa orice ar spune Shakespeare, nu-mi permite să acuz o femeie înainte de a şti că s-a dezbrăcat de bunăvoie în camera unui domn singur şi care nu e medic.

— Bineînţeles, interveni şi secretarul domnului Hamilton, care amesteca în toate preocupările sale imagini poetice, reminiscenţe literare, şi nu voia să fie mai prejos de astrolog. Dacă doamna Hamilton nu va fi complet nudă, sau cel puţin nudă sub un chimonou, ca Monna-Vana, nici nu putem jura pe onoare sau pe cruce că am asistat la un adulter!

Secretarul miliardarului vorbea pe un ton cam exaltat, aproape pasionat… Perspectiva de-a contempla frumuseţea totală a soţiei patronului îl făcea să-i vibreze

glasul şi să-i tremure picioarele, străbătute de-un fior delicios.

Pariziana aceea suplă, ispititoare, care venea câteodată în biroul lui Boby Hamilton, avea legănări de val, sub rochiile şi mantourile ei elegante... Trebuie să fi avut un corp sculptural şi nu era puţin lucru pentru un tânăr contabil să-şi surprindă patroana complet goală, ruşinată, ameninţată, înfricoşată... O vedea cum îşi acoperea ochii cu un braţ şi sânii cu cealaltă mână, lăsând restul corpului pradă privirilor sale lacome. Secretarul miliardarului se întreba dacă în mult aşteptatul moment va trebui să-şi scoată monoclul ca să vadă mai bine sau numai să le şteargă de aburi?!...

— N-aveţi nicio teamă! îi asigură Jim Parker, căruia Boby Hamilton îi dezlipea, cu delicateţe, barbişonul. Strigătul „Mii de stele şi luceferi!" nu va fi adresat decât unei femei gata să intre în baie. Doamna Ida Hamilton va fi goală sub acest chimonou înstelat, pe care-l arunc chiar de pe acum pe paravanul acesta!

Jim Parker îşi însoţi vorba cu gestul.

Îşi şterse cu unt de cacao şi hârtie de vată galbenul şi zbârciturile de pe obraz, se pudră în faţa vizitatorilor săi amuzaţi, îşi trecu o pijama de mătase vişinie şi, auzind soneria, se duse să deschidă, după ce invitase pe cei trei copărtaşi să treacă în dormitor.

X. CAPCANA

— Ce s-a întâmplat, pentru Dumnezeu? întrebă Ida, la uşă.

— Stai colea... scumpa mea! Îţi bate inima... nu vorbi... odihneşte-te puţin...

— Ce-a căutat Boby aici?

— O simplă coincidenţă. A venit şi el la vrăjitorul Parker... a văzut că detectivii nu mai fac două parale şi mi s-a adresat mie, să descopăr perlele furate.

Doamna Hamilton răsuflă uşurată...

— Ştie c-am fost şi eu aici?

— Da. Am avut prudenţa să-i spun că prietena ta, Miss Dorothy, te-a adus la mine, că mi-ai dat toate informaţiile privitoare la colier.

Allen vorbea încet, ca şi cum s-ar fi temut să nu fie auzit. Ida remarcă acest lucru, dar amantul ei o asigură că Adonis are obiceiul să tragă cu urechea şi că de dânsul se fereşte.

O trase pe divan – colţul cel mai depărtat de camera unde se aflau cei trei spioni – şi o-ntrebă dacă s-a gândit la datoria lui „de onoare”.

Simţind în braţele sale pe Ida, Allen Preston fu cuprins din nou de dragoste şi de remuşcări. Îi era penibil acum să-şi continue rolul.

Dacă Ida i-ar fi găsit măcar cei 150 000 franci datoraţi la „Excentric-Club”, ar fi renunţat, poate, s-o dea pe mâna călăilor.

Cum însă biata femeie nu avusese posibilitatea să facă rost aşa de curând de aceşti bani, perfectul gentilom, care era dansatorul Cellino, începu să se gândească iarăşi la amantul blond al Arlettei şi să-şi fortifice conştiinţa la ideea că mizerabila trebuia pedepsită.

— Te-am chemat să-ţi spun că ştiu tot, că eşti o mincinoasă, o fiinţă fără suflet! Ai un amant… vorbea repede, nelăsând-o să-i răspundă, prefăcându-se indignat de protestările ei. Ai un amant blond… Nu o dată ţi-ai petrecut degetele prin părul lui… Te întâlneşti cu el în fiecare dimineaţă… Un pictor rus… ştiu eu… Un pastor protestant… Are părul lung şi ochii albaştri…

— Allen, ai înnebunit? îl întrebă Ida neştiind ce să creadă.

Simţindu-se îndeajuns de indignat, simţind că ofensa ce i se adusese îl îndreptăţea să joace simulacrul dragostei, ca s-o prindă pe ticăloasă în cursă, Allen schimbă tonul şi începu să-i vorbească pasionat:

— Dar nu-i nimic!… Te iubesc! Sunt nebun. Am uitat tot! M-ai scos din minţi! În braţele tale uit toate supărările… banii pierduţi, angajamentele de onoare, omul pe care-l iubeşti, minciunile tale.

El îi prinse bustul şi-i înăbuşi gura şi urechile sub sărutări, acele sărutări care o făceau să-şi piardă capul şi care erau secretele frumosului dansator.

— Te vreau! continua el, sărutând-o după fiecare exclamaţie. Eşti o minciună toată, dar nu pot trăi fără tine! Rămâi aici, până diseară.. Vreau să fii a mea… Să uităm de restul lumii… Aruncă rochia asta care pune o barieră între frumuseţea ta şi mine!

— Nu se poate! nu se poate! protesta Ida.

— Vreau să mă îmbăt de tine… Numai respirând parfumul corpului tau, îmbălsămat ca un amurg de iunie, vei putea să uit ce mă aşteaptă! Diseară, eu n-am să mai fiu un gentilom, nici măcar un om… Până diseară vreau să fiu fericit ca un condamnat la moarte, căruia i se oferă alcoolul cel mai tare şi mai fin! Tu eşti beţia mea. Ida! Nu-mi refuza această mângâiere supremă!…

Doamna Hamilton era ameţită… Niciodată amantul ei nu fusese mai aprins.

— Nu ştiu unde mi-e capul… N-ar trebui să mai stau aici o clipă şi totuşi… nu pot să rezist! abia putea dânsa să spună.

— Haide! rochiţa! o implora Jim Parker.

— Nu pot aşa… în faţa ta!… surâse Ida, pudică.

Într-adevăr, frumoasa dansatoare se dezbrăca totdeauna în dosul paravanului, învăluindu-şi apoi splendidul corp în chimonoul înstelat, căptuşit cu velur negru; catifeaua caldă îi mângâia pielea catifelată şi corpul alb al Idei era mai alb, mai luminos, pe fondul acela negru.

Allen Preston se gândea cu regret că va trebui să renunţe la sărbătoarea acelor linii şi forme statuare, profanând goliciunea Idei în faţa celor trei fauni, ce-şi adulmecau prada în camera de-alături.

Foşnetul mătăsurilor, în dosul paravanului, se auzea ca un val ce expiră pe nisip, într-un voluptuos amurg de vară, la marginea mării.

— Vreau să te văd ca Venus ieşind goală din undele înspumate! declama fachirul, într-un acces de lirism oportun. Vreau să fii goală ca Frida în faţa judecătorilor,

sau ca Gloria Swanson pe plajă!…

— Eşti stupid, Allen! râse Ida, fâlfâindu-şi rochiţa deasupra paravanului.

Braţul ei alb făcea curbe armonioase în văzduh.

— Şi-acum, să-ţi văd cămăşuţa!

La rândul ei, cămaşa fină, roz, cu poalele uşor dantelate, cămăşuţa cât o năframă de mică, fâlfâi ca un drapel de pace, deasupra capului Idei.

— Acum ciorapii!

La rândul lor, ciorapii, foarte lungi, înscriseră un zbor de şarpe dezumflat şi căzură-n dosul paravanului.

— Şi-acum restul! porunci Allen.

— Nu mai e niciun rest! îi răspunse dânsa hohotind şi trăgând chimonoul…

Allan Preston era nerăbdător… I se părea că Ida întârzie prea mult în dosul paravanului…

— Vino, adorata mea!… Nu-nţelegi nerăbdarea mea… Cât ai să mă faci s-aştept?

Mai puţin grăbită decât el – ca şi cum ar fi vrut să întârzie cât mai mult scena penibilă ce era să urmeze – doamna Hamilton înaintă, calmă şi superbă, în mantia japoneză care-i acoperea goliciunea.

— Vino! o chema Allen, prinzându-i mâna şi trăgând-o spre divan. De-ai şti cât te iubesc… Pasiunea mea… unica mea… eşti sublimă… eşti divină… Eşti acoperită de stele… „Mii de stele şi luceferi!…”

Jim îi cuprinse mijlocul, o-ntinse pe divan, ridicând glasul ca să fie auzit alături, o săruta şi exclama în extaz:

— „Mii de stele şi luceferi!”

În aceeaşi clipă cineva strigă-n odaie:

— Jim Parker, putem intra?

Ida se desprinse din îmbrăţişare, îngrozită.

— Dumnezeule! E glasul bărbatului meu! Lasă-mă…

Voii să fugă – fără să ştie unde – dar Allen o prinse de mână. Cineva întoarse butonul electric. Lumina inundă încăperea.

Trei oameni se uitau la Ida, înaintând spre dânsa.

— Foarte frumos! i se adresă unul din ei. Onorabila

doamnă Hamilton în braţele unui fachir! Din momentul acesta, Ida, ai încetat să mai fii soţia mea. Iată cui am dat numele meu!

— Domnii mei, vă rog să consemnaţi adulterul!

— Dar, domnule, se adresă Ida celui ce vorbise… eu nu te cunosc… cine eşti dumneata?

Într-adevăr, oricât ar fi fost de reuşită masca lui Tom Sincler, el nu putea să fie luat drept Boby Hamilton de însăşi nevasta acestuia.

— Ha! Ha! izbucni detectivul, văzând că n-o putuse înşela. Cum o să vrei să mă recunoşti? Probabil că nici nu semăn cu bărbăţelul dumitale?!

— De semănat semeni foarte mult, dar nu eşti Boby Hamilton! Cine eşti?

— Sunt Mister Nobody, personajul misterios, omul fără nume!

De rândul acesta Ida se adresă lui Allen Preston:

— Domnule Parker, ce se-ntâmplă aici? Acest om are capul bărbatului meu, dar nu este el!

— Adineauri, totuşi, ai strigat, „glasul bărbatului meu!” replică Jim.

— Glasul lui era, dar omul acesta nu e bărbatul meu! Boby Hamilton nu este aici!

— Boby Hamilton este aici, doamnă! tună vocea miliardarului. Şi-n acelaşi moment, Benvenutto Forster îşi smulse barba şi peruca roşie. În vreme ce, de sub haină, Tom Sincler îi scotea cocoaşa: omul care se prezentase lui Allen Preston ca detectiv nu era altul decât Regele vacsului.

Ida era înmărmurită. Nu mai puţin surprins era, acum, astrologul-dansator.

— Boby, dumneata eşti?! exclamă doamna Hamilton.

— Da, eu! La vicleniile dumitale a trebuit să răspund cu altă viclenie.

— E o cursă infamă! Nu-nţeleg ce vrei de la mine?

— Vreau să divorţăm, doamnă!

— Admirabil, domnule fachir! izbucni Ida, adresându-se amantului ei. Mă atragi aici împreună cu complicii

dumneatale, mă chemi la telefon, sub cuvânt că mi-ai găsit colierul şi-acuma, iată, îmi înscenezi infamia asta!

— Nu e nicio înscenare! interveni Boby Hamilton. Eşti o femeie neruşinată pe care am prins-o goală în braţele amantului ei!

Ida izbucni în hohote de râs.

— Amantul meu, aventurierul acesta? Goală, eu, goală în casa unui străin?

— Cât cinism!… rânji Hamilton.

Apoi, cu o voce blândă, insinuantă, perfidă, de om care ştie ce ştie:

— Ai curajul să arunci chimonoul?

Încurcată, Ida răspunse, fără prea multă convingere:

— Am îmbrăcat acest chimonou… fiindcă domnul Parker… m-a informat că aşa fac toţi clienţii dumisale… ca să le poată ghici… să le poată citi în stele.

Tot blând, insinuant, ironic, demonic chiar, Regele vacsului repetă:

— Ai curaj să arunci acest chimonou?

Foarte liniştită, Ida răspunse:

— De ce nu?

Cu un gest lent, elegant, ca şi cum ar fi dat unui lacheu mantia de hermină, soţia miliardarului lasă să-i cadă de pe umeri veşmântul cu luceferi, apărând de sub el complet îmbrăcată, aşa cum era când intrase la Jim Parker.

XI. FEMEILE SUNT MAI ŞIRETE!

Stupefiaţi, cei patru bărbaţi se dădură câte un pas înapoi, scoţând patru exclamaţii, una mai comică decât alta.

Nu le venea să creadă ochilor. Cel mai uimit era Allen Preston, care o văzuse, aproape, dezbrăcându-se, zărise veşmintele Idei fluturând în văzduh şi acuma contempla o femeie îmbrăcată de vizită.

La vederea celor patru mutre plouate, Arlette Leblond izbucni într-un hohot de râs, care se prefăcu, îndată, într-o explozie de mânie

— Felicitările mele! Haide, Boby Hamilton, mai spune că mai găsit goală în braţele unui amant! Complotul nu v-a reuşit, domnilor! Atâţia bărbaţi împotriva unei singure femei! Ce cavalerism! Ha! Ha! Ha!

Regele vacsului căzu în genunchi ca un trubadur din evul mediu, cerându-şi iertare în termenii cei mai patetici şi plini de preţiozitate.

— Te-am iertat şi pentru totdeauna! îi aruncă Ida-n faţă, cu dispreţ, din momentul acesta nu mai sunt nevasta dumneatale. Îmi reiau libertatea!

— Ida! Te implor Am fost păcălit de un aventurier! implora Boby.

— Infamie! strigă Allen Preston. Dumneavoastră m-aţi atras pe mine în cursă!…

Cel mai indignat însă era secretarul miliardarului: pregătit sufleteşte să contemple „academia” sculpturală a soţiei stăpânului său, după ce-şi pusese şi-şi scosese de zece ori lunetele, ca să vadă mai bine, după ce suflase pe sticle şi le ştersese în nenumărate rânduri, iată-l amestecat într-o farsă stranie, iată feeria intimă a frumoasei patroane, interzisă ochilor şi simţurilor sale avide!

Nemaiputându-şi conteni revolta, el începu să urle:

— Domnilor, aş dori să ştiu cine minte în toată afacerea asta, fiindcă eu înnebunesc!… înnebunesc!…

Tom Sincler îl bătu pe umeri.

— Un moment, tinere! Mai avem ceva cu domnul! Domnule Allen Preston, zis Cellino, zis Jim Parker. Din moment ce formalităţile n-au fost îndeplinite, dă-mi voie să rup cecul de 500 mii franci pe care ţi l-am făgăduit.

El făcu bucăţele un petic de hârtie; la rândul său, Boby Hamilton, care jucase rolul lui Benvenutto Forster, rupse şi el angajamentul semnat de fachir, prin care acesta îi oferea 50 de mii de franci din jumătatea de milion.

— Şi-acum, Allen Preston – îl ameninţă adevăratul Boby – dacă în douăzeci şi patru de ore nu-mi înapoiezi colierul doamnei Hamilton, întreaga societate pariziană, întregul New York vor afla cine este fiul ilustrului savant Fenimore Preston!

— Rivalul lui Edison! completă Tom Sincler.

Miliardarul continuă să pledeze:

— Iată, scumpa mea, cine răsuceşte capul femeilor! Sper că pe viitor vei deschide ochii mai bine!

Ida se uită lung la Jim, izbucni în plâns, îşi acoperi faţa cu mâinile.

Astrologul se apropie de dânsa, vrând să se explice, să se scuze, dar fosta dansatoare îl măsură din cap până-n picioare, aruncându-i cu dispreţ un:

— Bună ziua, domnule!

Apoi, cu fruntea sus, cu un zâmbet de triumf, cu nările încă vibrând de indignare, Ida Hamilton părăsi apartamentul, lăsând în urma ei o dâră de parfum „Amurg de iunie", care ameţi şi mai mult pe tânărul secretar, îndrăgostit, acum, la nebunie, de soţia stăpânului său.

Acesta coborî, însoţit de aghiotant, în apartamentul lui Tom Sincler, să-şi refacă chipul, să redevină celebrul miliardar, unul din regii Americii, în vreme ce Allen Preston şi detectivul se uitau unul la altul, dând din umeri, neştiind ce să spună, cum să-şi explice lovitura de teatru a Idei, care nu fusese goală sub chimonou.

Explicaţia era foarte simplă: ajungând la hotel „Ritz", la ora 5 fără câteva minute, dânsa găsise un bileţel scris în englezeşte:

Stimată Doamnă,

Vi s-a întins o cursă în rue Lincoln. Veţi fii chemată la telefon şi invitată acolo. Duceţi-vă. Faceţi tot ce vi se va cere, afară de un lucru: să nu vă dezbrăcaţi. Evitaţi cât mai mult să rămâneţi goală. Îmi veţi fi recunoscătoare.

Un binevoitor"

Precum veţi fi ghicit, acest bileţel fusese trimis Idei de bunul arap Adonis, recunoscător pentru surâsul ei amabil şi pentru cei cincizeci de franci oferiţi cu două ore mai devreme.

Adonis, care surprinsese conversaţia, târgul dintre stăpânul său şi pseudobărbatul Idei, salvase onoarea frumoasei pariziene. Patru gentilomi new-yorkezi voiau s-o piardă şi un biet negru, plin de cavalerism, o mântuia!

Avertizată, Ida Hamilton, la rândul ei, jucase comedia dragostei, se dezbrăcase, într-adevăr, arătând, pe deasupra paravanului, veşmintele ei uşoare, lui Allen Preston. Apoi, cu dexteritatea femeii moderne, cu repeziciunea dansatoarei, îşi trăsese ciorapii, îşi pusese cămăşuţa şi rochia, ca să se acopere apoi cu chimonoul. Astrologul şi fachirul, care ştia atâtea, lucra cu puterile oculte şi cu magnetismul stelar, nu-şi dăduse seama de stratagema unei femeiuşti… Căzuse în propria lui cursă, ca şi ceilalţi… E greu să lupţi cu şiretenia sexului slab, oricât de fachir ai fi, oricât ai fi de celebru poliţist!

Fără îndoială că asistând la succesiunea de scene din apartamentul lui Jim Parker, la triumful unei tinere femei asupra a patru bărbaţi, dintre care un detectiv de talia lui Tom Sincler, rivalii acestuia, inspectorii de poliţie din New York ar fi jubilat văzând pe agerul lor coleg tras pe sfoară.

Lui Tom Sincler, însă, puţin îi păsa de colierul doamnei Hamilton, de onoarea conjugală a Regelui vacsului şi de completul fiasco al înscenării lor. Venind în casa lui Jim Parker, el avea cu totul alte scopuri: urmărirea şi arestarea lui David Pickleston.

Iar David Pickleston era colea, la doi paşi de ei, sub divanul unde era să se consume dezonoarea doamnei Hamilton.

Tom Sincler îi urmărise mişcările toată vremea, de când ticălosul se strecurase, ca o fantomă, în apartament şi se ascunsese sub divan.

Prefăcându-se că pleacă, detectivul se apropie de uşă, o deschise, fluieră uşor, apoi se reîntoarse şi se repezi la picioarele care se vedeau sub divan şi-l trase de acolo pe David Pickleston, ca pe un simplu motan neascultător.

Capcana întinsă doamnei Hamilton n-avea alt scop decât arestarea celebrului bandit, arestare operată în doi timpi şi trei mişcări de către omul care purta încă părul alb, ondulat şi ochelari negri ca ai regelui vacsului, omul pe care un singur moment David Pickleston nu-l bănuise.

Acel om era Tom Sincler, detectivul căruia îi scăpase de şase ori din mână, pân-acum, în America, şi care-l

aresta, acum, a şaptea oară.

XII. INTERMEZZO

Patru cadavre fuseseră pescuite în Sena de când Tom Sincler urmărea în capitala Franţei pe cei trei spărgători şi asasini din familia Pickleston.

Aceste cadavre care nu purtau nicio urmă de violenţă aparţineau unor americani foarte bogaţi, veniţi în trecere la Paris. Cel dintâi era al unui bărbat de patruzeci de ani. Apoi o tânără pereche. Apoi o femeie de vreo treizeci de ani. Toate aceste persoane erau îmbrăcate în haine de seară, foarte elegante; în degete, cele două femei purtau bijuterii. Poliţia nu găsise nimic suspect în aceste crime: din informaţiile culese reieşea că primul american se aruncase de pe podul Arhiepiscopiei pe la ora 2 noaptea.

Drumeţii întârziaţi văzuseră un om cu joben escaladând parapetul. El pieri în unde. Nu i se zărea decât pălăria, lunecând la suprafaţa apei. Această pălărie, cu iniţialele mortului, fu găsită a doua zi, în dreptul plajelor, aruncată de apă, la ţărm. În aceeaşi zi, ghemuit de unul din pilaştrii podului Saint Michel, fu descoperit şi cadavrul.

După vreo săptămână, în zori, nişte vânzătoare de zarzavat de pe Quai des Fleurs remarcaseră o tânără femeie, foarte elegantă, care se certa, în englezeşte, cu soţul sau amantul ei, foarte „şic” şi dânsul. Păreau doi străini bogaţi, care se reîntorceau de la vreo petrecere şi-şi făceau scene de gelozie. La un moment dat, ajungând pe Pont au Double, începură să se îmbrâncească… Vânzătoarele de zarzavat nu puteau spune dacă femeia voia să sară în apă şi tânărul care o însoţea o împiedica, nici dacă bărbatul încercase să-şi arunce el tovarăşa în Sena şi femeia se împotrivea. Era un sfârşit de noapte vânătă, ploioasă şi nu li se puteau distinge bine mişcările. Cert este că amândoi străinii căzură în fluviu şi se duseră la fund, ca să fie pescuiţi a doua zi, destul de departe.

A patra persoană din America, Alina Van Hoffen, tânăra şi frumoasa văduvă a celebrului bancher new-

yorkez, se înecă în toiul nopţii şi parcă era un făcut: cu toată acţiunea promptă a serviciului de salvare, atât de bine organizat la Paris, nefericita nu putu fi găsită decât sub formă de cadavru, câteva ore mai târziu.

Toate aparenţele acestor înecuri pledau pentru sinucidere, cu excepţia, poate, a tinerei perechi, când bărbatul voise să-şi arunce soţia în apă şi căzuse şi el însuşi victimă a tentativei de asasinat. Dacă era, într-adevăr, un criminal, îşi luase pedeapsa şi justiţia omenească n-avea de ce să se mai amestece în marea împăcare postumă.

Colonia americană fu adânc impresionată de aceste bizare dispariţii, cu atât mai mult cu cât cei patru înecaţi nu erau oameni de rând şi nici nu-şi manifestaseră vreodată intenţia de a-şi da sufletul în jurul maiestuoasei Catedrale Notre-Dame. Fără îndoială, apropierea venerabilului locaş poate împinge sufletul la colocvii cu eternitatea, dar regretaţii cetăţeni ai Statelor Unite aveau, pentru aceasta, destule biserici şi capele pe malurile Hudsonului, ca să mai râvnească a trece oceanul şi a face cunoştinţa graţioaselor oblete ale Senei, ciugulitoare de nasuri omeneşti şi refractare undiţelor.

Un singur om nu admitea sinuciderea şi acest om era acelaşi care susţinuse la New York că soţii Pickleston şi fiul lor, David, părăsiseră noul continent, ca să opereze în Franţa

Tom Sincler fu izbit de faptul că cele patru sinucideri avuseseră loc noaptea şi cam în acelaşi loc, adică nu departe de „Taverna Chineză”. Nu era lucru curat la mijloc.

Faptul că niciunul din cei înecaţi nu se zbătuse câtuşi de puţin la suprafaţa apei, că se cufundase dintr-o dată, lăsând numai pălăria sau mantoul să curgă o dată cu undele vizibile, în josul apei, i se părea, iarăşi, straniu.

Dar ceea ce, într-adevăr, era suspect, era împrejurarea că al patrulea cadavru, acela al văduvei bancherului Van Hoffen, fusese găsit între podul Arhiepiscopiei şi Pont au Double, iar puţinii trecători

întârziaţi, ca şi agentul postat acolo declaraseră că femeia se aruncase de pe parapetul nordic al lui Pont au Double[2]. Era deci imposibil, ca milionara americană să lunece împotriva curentului. Toate corpurile sunt duse de valuri, cum e firesc şi sunt găsite mai mult sau mai puţin departe de locul unde s-au înecat, dar *totdeauna* în josul apei. Întâia oară, fără să fie târât de vreun rechin monstruos sau de-o vulgară bărcuţă, un cadavru ar fi bravat undele, ca să se oprească în susul apei.

Ciudată fantezie, într-adevăr, chiar pentru o văduvă milionară, care n-are nimic mai bun de făcut decât să rătăcească, noaptea, pe străzile sinistre din jurul insulei Saint-Louis, când la fiece ieşire de loc public se găsesc trăsuri câte pofteşti!

Obsedat de ideea că familia Pickleston operează în inima Parisului, Tom Sincler era 90 la sută convins că celebrii bandiţi nu sunt străini de aceste crime misterioase. Geniul lor rău inventase şi-n America multe crime de acestea, pentru care însă nu erau urmăriţi de justiţia Statelor Unite, din lipsă de dovezi.

Dar poliţistul nostru n-ar fi fost cel mai ager detectiv, doctor în mai multe materii de la Boston, dacă n-ar fi căutat întunericul acolo unde alţii nu vedeau decât limpedea lumină.

Printre numeroasele presupuneri ale lui Tom Sincler, cea care prindea consistenţă era ipoteza că cei patru americani fuseseră aruncaţi într-un canal foarte apropiat de Sena, după ce li se luaseră bărbaţilor pălăriile şi femeilor voalurile sau mantourile de mătase.

Acest canal era practicat în subsolul unei case şi se vărsa în fluviu. Apele sale însă puteau fi împiedicate să se împreune cu ale Senei, printr-un stăvilar care se ridica şi se lăsa după voie. Odată individul înecat cu ajutorul unei trape, în acest canal, un complice al asasinilor, îmbrăcat ca mortul, purtând fracul lui, juca farsa aruncării lui de pe un pod oarecare.

---

2 Înaintînd în inima Parisului, spre nord-vest, Sena trece, întîi, pe sub podul Arhiepiscopiei. Cel imediat următor e Pont au Double. (n.a.)

Cum toată lumea se repede să vadă pe înecat, spre parapetul nordic al podului, în josul apei, îndemânaticul înotător o lua spre sud, tăind curentul şi, protejat de bezna nopţii, ieşea pe ţărm, departe, în vreun loc întunecat, cum sunt atâtea pe malurile pariziene.

Mai mult. Acest complice – erau cel puţin doi: o femeie şi un bărbat – ar fi putut să aibă închiriată o penişă[3] – cum avea Tom Sincler însuşi – în care să se îmbrace ca marinarii de pe Sena şi să locuiască nesupăraţi de nimeni. Astfel de plute sunt numeroase la Paris.

Era exclus, însă, ca cei doi înotători să fie Harry sau Malvina Pickleston, căci amândoi bandiţii se apropiau de şaizeci de ani şi n-ar fi riscat pneumonii la vârsta şi la averea lor.

Să urmărim presupunerile lui Tom Sincler.

Odată comedia sinuciderii jucată pe poduri, în faţa a cât mai numeroşi martori (simulatorii trebuiau să atragă atenţia rarilor trecători că va urma un salt mortal), cei doi complici, sau numai unul din ei, anunţa pe patronii casei crimelor că pot da drumul zăgazului. Adevăratul înecat intra în Sena şi-şi încheia cariera pământească în voia valurilor, în vreme ce actorul se dezbrăca de rol şi se încălzea, cu conştiinţa datoriei împlinite.

Nimănui nu iar fi trecut prin gând că e la mijloc un asasinat. Faptul că cele două femei înecate purtau în degete inele preţioase iar bărbaţii portmoneele încărcate, faptul că nicio urmă de cuţit sau de revolver nu se găsea pe cadavre, constatarea medicilor legişti că moartea venise prin înecare, precum şi mărturiile agenţilor, trecătorilor nocturni, care surprinseseră momentul sinuciderii, făcură autorităţile să nu caute *midi à quatorze heures*[4] şi să treacă la voluminosul dosar al faptelor diverse aceste patru banale cazuri de autosuprimare.

Cazurile, însă, nu erau atât de banale pentru Tom Sincler, care ştia că cei patru americani fuseseră în

3 s. f. navă fluvială, şlep, folosită la transportul mărfurilor.

4 O persoană face din ceva simplu, ceva extrem de complicat.

noaptea morţii lor la „Taverna Chineză”, îi zărise la mese, foarte veseli şi nu-i făcuseră un moment impresia de oameni care peste câteva ore se vor oferi, în ospăţ, peştişorilor Senei…

Detectivul se ducea în fiecare noapte la cabaretul lui Li-Fung: în primul rând, ca să urmărească artiştii şi clienţii suspecţi şi să identifice anumite procedee ale bandei Pickleston, cu felul lor de a lucra în America.

În al doilea rând – de la o vreme, acest motiv trecuse pe primul plan –, el se simţea atras în „Taverna Chineză” de prezenţa Adelaidei Protopopovna Baltazarovici, de care era din zi în zi mai îndrăgostit.

Avea momente când îi venea să renunţe la orice investigaţii poliţieneşti şi să se consacre exclusiv idilei cu frumoasa cântăreaţă rusă.

Ar fi scos-o din acel local de noapte, ar fi dus-o departe, mireasă neprihănită, ar fi trăit cu dânsa pe Coasta de Azur sau într-unul din fermecătoarele orăşele din împrejurimile Parisului…

Dar nu se putea.

Ambiţia de a reuşi, de a încheia cu bine acea gigantică întreprindere – descoperirea celor mai temuţi bandiţi ai Statelor Unite şi a comorilor adunate de ei – îl îndemna să nu se lase pradă moliciunilor ispititoare ale inimii… Mai avea vreme…

Adelaida însăşi, care era atât de fericită să-şi găsească un sprijin în viaţă şi care nutrea o vie simpatie şi-o admiraţie fără margini pentru Tom Sincler, îl îndemna să-şi continue expediţia, îl încuraja, era sigură de triumful logodnicului ei. Mai mult. Ea însăşi se oferise să-i devină colaboratoare. Numeroasele peripeţii ale salvării ei în timpul revoluţiei ruseşti îi impresionaseră imaginaţia de copil şi-i treziseră dorul de-a înfrunta alte primejdii, de-a învinge obstacole, de-a inventa stratageme.

În scurtă vreme, Adelaida Protopopovna deveni cel mai devotat şi mai sigur aghiotant al lui Tom Sincler şi, nu o dată, îmbrăcată bărbăteşte, luase parte la unele manevre

ale detectivului.

Faptul că acel american cu privirea de oţel, cu mâna de fier, cu părul de la tâmple cărunt şi cu ceva copilăresc, totuşi, în figură, anunţase atât lui Li-Fung cât şi soţiei acestuia, Wing-Taï-Pu, zisă Susur-de-Izvor, că s-a logodit cu Sonia, făceau ca vizitele şi întârzierile sale în tavernă să nu pară suspecte personalului de serviciu şi artiştilor.

În felul acesta, Tom Sincler ţinea socoteala tuturor clienţilor, a dansatorilor, a cântăreţilor şi-a servitorilor care se perindau în cabaret.

Îl interesau, în special, cei aflaţi de mai multă vreme în slujba lui Li-Fung: aceştia erau susceptibili de a fi complicii lui Harry Pickleston, care lucra foarte aproape.

Unul dintre cei mai vechi colaboratori ai patronului era dansatorul Cellino. Urmărindu-l câteva zile, poliţistul află cu uşurinţă că frumosul tânar era una şi aceeaşi persoană cu bătrânul fachir din rue Lincoln. În două rânduri, cu măşti diferite, detectivul se prezentase la magician. Îl consultase. Aflase viitorul, mai aflase şi cum este aranjat apartamentul – lucru ceva mai important decât profeţiile. Studiase, în treacăt, şi pe valetul colorat, care purta numele atât de măgulitor, Adonis. Mai află Tom Sincler că iscusitul astrolog putea fi întâlnit, sub numele său adevărat în cele mai distinse cercuri americane din Paris.

Allen Preston locuia nu departe de apartamentul închiriat sub numele de Jim Parker. El avea două odăiţe la etajul de jos al unui imobil din Avenue Victor Emmanuel, ducea o viaţă regulată, intra pe la 3 dimineaţa, ca să nu se mai reîntoarcă decât seara, la 7 şi jumătate.

De la 3 la 7 ziua, el îmbrăca chimonoul înstelat al astrologului, la ora 8 lua baia şi se punea la frac, ca să cineze la „Excentric Club” sau la „Steaua Roşie”, unde juca pocher şi bacara până la miezul nopţii când devenea Cellino, partenerul zvelt şi mult admirat al lui miss Dorothy, de la „Taverna Chineză”.

Aceasta era, în linii generale, viaţa chinuitului tânăr, care se ducea uneori la teatru sau lua masa la venerabila

sa mamă, văduva lui Fenimore Preston, rivalul lui Edison.

Doamna Preston şedea într-o pensiune de familie lângă Comedia Franceză şi, cu toate că era singură la Paris, se vedea foarte rar cu fiul ei, a cărui viaţă aventuroasă n-o aproba.

Allen Preston trimitea mulţi clienţi din societatea americană atât lui Li-Fung, cât şi vrăjitorului Jim Parker.

Despre acesta vorbea, mai ales, femeilor, care erau într-adevăr uimite de ştiinţa şi profeţiile astrologului din rue Lincoln.

Bineînţeles, nu bănuia nimeni că fiul savantului Preston era una şi aceeaşi persoană cu moşneagul piţigăiat, care ţopăia în decorul indo-chinez de la colţul lui Avenue des Champs Elysées. Cunoscând multe amănunte din viaţa clientelor sale, Jim Parker putea să le uimească, să le pună pe gânduri.

Toate acestea însă nu-l interesau atâta pe Tom Sincler şi ar fi renunţat complet să urmărească pe astrologul-dansator dacă nu l-ar fi atras, cu o putere irezistibilă, Adonis, valetul negru al lui Jim Parker.

Acest arap de contrabandă, pe care Tom Sincler îl auzea vorbind cu portarul casei din rue Lincoln, avea un glas cunoscut, intonaţii familiare. Îi amintea într-un chip straniu pe fiul Malvinei şi-al lui Harry. Pe aceştia nu-i văzuse niciodată, dar pe David îl urmărise foarte multă vreme, îl prinsese de şase ori şi de şase ori îl scăpase. La a treia întâlnire a lor, David Pickleston lovise în frunte cu un box pe Tom Sincler şi-l lăsase în nesimţire. Cicatricea se zărea şi azi, deasupra tâmplei stângi a detectivului. La a şasea întâlnire, se luptaseră amândoi corp la corp, cu pumnii, cu picioarele, cu dinţii. Tom Sincler muşcase de ureche pe bandit şi-i rupsese sfârcul.

Acum, Tom Sincler îşi spunea:

„L-am auzit vorbind şi i-am recunoscut glasul. Vorbeşte franţuzeşte cu accent american, deci nu e nici marocan, nici senegalez. Dacă voi constata că nu e negru veritabil şi dacă va primi picioare-n spate fără să protesteze, înseamnă că are ceva pe conştiinţă.

Toate aceste deducţii însă nu vor fi confirmate decât dacă voi constata că una din urechile individului are sfârcul muşcat!…

În cazul acesta, nu mai încape îndoială că am dat de David Pickleston!”

XIII. SUFLETELE CĂLĂTORESC

Ceea ce îngrijora puţin pe detectiv era faptul că nu mirosise niciodată urma tânărului bandit în preajma părinţilor săi. Adonis – arapul – îşi petrecea mai toată vremea în apartamentul din rue Lincoln, unde şedea chiar în lipsa stăpânului său; el locuia într-o odăiţă din etajul IV, odăiţă ce răspundea în însuşi cabinetul profesorului. Dacă David Pickleston ar fi fost complicele părinţilor săi, nu ar fi dus sărăcia pe care o împărţea cu proaspătul astrolog.

Tom Sincler nu excludea nici posibilitatea că David Pickleston ignorează prezenţa părinţilor săi la Paris; aceştia, de asemenea, n-aveau de unde să ştie că unicul lor copil se afla în acelaşi oraş cu dânşii; de altfel, nici în America, cei trei spărgători nu operau împreună, iar la Paris îşi transformaseră atât de bine chipurile câteşitrei, încât ar fi fost imposibil să se recunoască, întâlnindu-se, întâmplător.

Detectivul era aproape sigur că arapul fachirului este David, după cum era sigur că recunoscuse sub noua lor înfăţişare pe soţii Pickleston. El aştepta confirmarea acestor certitudini.

Intrând în acea după-amiază de iunie în casa lui Jim Parker şi, trăgând de ureche pe Adonis, se convinse că individul e uns cu cremă neagră şi că-i lipseşte unul din sfârcurile urechilor. Nu putea fi altul. David era prins!

Nici prin gând însă n-ar fi trecut apaşului că acel miliardar american, cu părul alb, care-i trase picioare-n spate şi-i oferă doi franci să cumpere vacsul „Myosotis”, este una şi aceeaşi persoană cu Tom Sincler, teribilul detectiv căruia-i scăpase din gheare de şase ori, dar n-ar mai fi vrut să-i cadă-n mână a şaptea oară.

Poliţistul îi trimisese vorbă că nu-l va mai da pe mâna justiţiei, că-l va executa singur, oriunde s-ar afla, cu atât mai mult cu cât David Pickleston era condamnat, de câteva ori, la moarte, în lipsă, de tribunalele Statelor Unite.

În momentul când îşi simţi piciorul încleştat într-o mână de fier, arapul se înfioră până-n creştet; ar fi jurat pe sufletul tuturor pickpocketilor din iad că numai Tom Sincler ştia să strângă aşa.

Scos de sub divan, el nu se linişti văzând că Boby Hamilton îl trăsese la lumină: tot degetele lui Tom Sincler îi strângeau braţul.

— Sus mâinile! îi porunci Tom.

Adonis se supuse.

Inspectorul de poliţie îşi scoase peruca şi David recunoscu, la colţul frunţii, urmele rănii făcute de el.

— Şi-acuma, David Pickleston, spune-mi dacă vrei să mori legat la ochi, dacă ţii să fii îngropat cu obrazul negru şi dacă ai ceva de comunicat părinţilor tăi... În câteşitrei cazuri sunt la dispoziţia ta. Îţi dau cinci minute să te speli şi alte cinci minute să scrii autorilor zilelor tale. Am să le predau chiar eu scrisoarea şi-ţi dau cuvântul meu că n-am să citesc ce le comunici. Grăbeşte-te, însă, băiatule, fiindcă, peste zece minute, te împuşc.

Domnule Preston, te rog arată ajutoarelor mele camera servitorului dumneatale şi ajută-i să percheziţioneze!.

Patru poliţişti intraseră-n apartamentul fachirului. Precedaţi de Jim Parker, ei pătrunseră în odăiţa din fund.

Unul din agenţi – cel mai mustăcios – se desprinse din grup şi se strecură într-un colţ întunecos al cabinetului, urmărind cu revolverul în mână pe David Pickleston, gata să-l suprime dacă va începe vreo violenţă asupra şefului.

— Allah e bun. Allah e drept, Allah e mare! proclamă pentru ultima oară Adonis cel negru. Tom Sincler nu e nici bun cât Allah, nici atât de mare, dar poate fi tot atât de drept ca Allah! Tom Sincler nu va face niciun rău lui David Pickleston, căci David Pickleston a făcut o faptă bună.

Dacă Tom Sincler împuşcă pe David Pickleston, Allah va trimite pe David Pickleston în paradis!

— Ţi-ai mâncat două minute degeaba! zise Tom Sincler, uitându-se la ceas. Mi se pare că ai s-ajungi tot negru în paradisul lui Allah, fiindcă nu mai ai vreme să te speli. Nu-ţi mai rămân decât minutele necesare să scrii lui Harry şi Malvinei.

— Mămica şi tăticu?

— Tătică-tu şi mămică-ta!

— Să-i ia dracu pe amândoi!

— Fiu denaturat, cum vorbeşti aşa?

David Pickleston începu să plângă:

— Din pricina lor am apucat eu pe drumul ăsta! Exemplul rău m-a făcut ce m-a făcut! Nu i-am văzut de trei ani, dar viaţa lor ticăloasă mă inspiră şi azi! Blestemată să le fie cenuşa, unde vor fi putrezind acuma!

Arapul alb avea cuvinte epice, străbătute de sinceritate. Tom Sincler era nevoit să-şi revizuiască părerile:

„Dar dac-ar fi aşa? Dacă ticălosul ăsta, căruia i se atribuie crime pe care nu le-a făcut, e o victimă a proastei educaţii primite în casa părintească?”

Tom Sincler, despre care ştim, era dublu-doctor de la Boston, construi, în câteva zeci de secunde, un întreg sistem de deducţii şi de aforisme, în care căuta să integreze personalitatea delincventului şi să-l plaseze într-o lumină nouă.

O trăsătură a caracterului acestuia, un moment de nobleţe, schimbă cu totul părerea detectivului despre criminal.

— Ce faptă bună zici c-ai făcut? întrebă el.

— Am salvat onoarea unei femei şi nu există american adevărat care să n-aplaude acest lucru…

Adonis povesti cum surprinsese cursa întinsă doamnei Hamilton şi cum îi trimisese un bileţel la hotelul „Ritz”, îndemnând-o să nu se dezbrace când va fi în casa fachirului.

Tom Sincler simţi o uşoară roşeaţă urcându-i în obraz

şi plecă ochii: în acel moment, el se simţea în stare de inferioritate faţă de pickpocket, căci luase parte la complotul împotriva unei femei, el, omul de inimă, chemat să apere tradiţiile de cavalerism ale compatrioţilor!

Primise o lecţie usturătoare de la un simplu bandit, fiu de bandiţi şi nu-i venea să-şi ridice ochii din pământ. Medita:

„Caracterul unui individ nu este în funcţie de funcţia socială pe care o îndeplineşte individul. Treptele sociale nu reprezintă scara valorilor morale!” conchise el, dezarmat, renunţând să-l mai împuşte pe David Pickleston, fericit că nu-l arestează acesta pe dânsul. (Nu ştia, bietul Tom Sincler, că se va întâmpla şi lucrul acesta, chiar în aceeaşi zi!)

Fostul arap nu înţelegea procesul sufletesc al detectivului, nici ciocnirea de sisteme cosmogonice din capul său.

— Tom Sincler, poţi să mă execuţi imediat, fiindcă n-am nimic de scris părinţilor mei! Nu i-am văzut de ani întregi, nu ştiu dacă mai trăiesc şi-i reneg cu tot dispreţul!

— S-o scurtăm, David Pickleston. Dacă ţi-ai vedea părinţii, i-ai recunoaşte?

— Desigur!

— Ai depune mărturie împotriva lor?

— Ba bine că nu!

— Mai ajuta să-i arestez?

— Încearcă-mă şi-ai să vezi!

— David Pickleston, crezi în metempsihoză?

— Aş crede, dac-aş şti ce este…

— Metempsihoză e transmisiunea sufletelor. Tu, care-n altă viaţă ai fost un porc, un măgar şi-o maimuţă, ai putea deveni un cetăţean onorabil. Primeşti?

— Primesc!

— Ei bine, atunci sufletul meu de poliţist să treacă în sufletul tău de pickpocket.

— Tom Sincler, dumneata care-n altă viaţă ai fost heruvim, ciocârlie şi turturea, eşti o vulpe bătrână. Sufletul dumitale să treacă într-al meu. Îţi dau cuvântul meu de

spărgător că dacă mă scapi de scaunul electric te ajut să scarpini pe tăticu şi pe mămica!

— OK! conchise Tom Sincler, lăsând să-i cadă mâna înarmată. Cei trei agenţi ieşiră din cămăruţa în care locuia Adonis.

— Percheziţia s-a făcut, domnule inspector, n-am găsit nimic interesant…

— Încadraţi pe domnul şi aşteptaţi-mă jos!

Agentul care păzise toată vremea pe detectiv se apropie de el şi-i şopti:

— Ei bine, Tom?!

— Nu încă!

— Nu-l căutaţi pe David Pickleston?

— Ba da. Cu ajutorul lui vom prinde şi pe ceilalţi. Fii cu ochii-n patru. La revedere, pe diseară, la „Tavernă”…

— Pe diseară, Tom!

Tom Sincler strânse – mai mult mângâie – mâna albă şi frumoasă a agentului mustăcios, care nu era altul decât Adelaida Protopopovna Baltazarovici deghizată.

Rămas cu Tom Parker – cei patru poliţişti coborau scara ducând pe David Pickleston – Tom Sincler îi spuse:

— Ai avut o zi agitată – dar mi-e teamă că noaptea va fi mai agitată… În orice caz, fără supărare, nu-i aşa?

— Servitorul dumitale! se înclină Allen Preston, încântat c-a scăpat atât de uşor, deşi chestia datoriilor şi-a colierului nu fusese încă rezolvată, deşi ameninţarea lui Boby Hamilton atârna asupra capului său ca sabia lui Damocles.

(Comparaţia nu este a noastră, e a lui Tom Sincler, care avea o solidă cultură clasică şi se transpunea în sufletul lui Allen Preston.)

Fachirul strânse mâna prietenească ce i se întindea, iar detectivul ieşi, după ce aruncase o privire semnificativă asupra mantiei înstelate, aruncată pe divan, chimonoul care va continua să joace un rol important în cursul povestirii noastre.

XIV. SE STRICĂ VREMEA...

Întâiul act al acestei piese s-a încheiat cu prinderea lui David Pickleston.

Ar fi normal ca actul al doilea să se termine cu arestarea unuia din autorii zilelor sale, iar al treilea cu a celuilalt autor. Să nu ne mirăm dacă nu se va întâmpla tocmai aşa, să nu vă surprindă dacă, la un moment dat, îl veţi vedea pe însuşi Tom Sincler prins în capcană, dacă nu asasinat...

Acest al doilea act va urma foarte curând, mai puţin interesant, ce e drept, decât al treilea, dar plin de peripeţii şi el.

Poliţistul va reuşi să pună mâna pe Harry şi Malvina Pickleston sau va cădea el însuşi în cursa pe care le a întins-o?

Iată întrebarea!

Un detectiv american poate fi foarte bun filosof şi atlet, un iscusit transformist, un om de curaj şi de fantezie, dar nici bandiţii Statelor Unite nu se lasă mai prejos. Ei au dat dovezi că ştiu să se deghizeze ca nişte actori consumaţi, să boxeze şi să lupte ca japonezii, ducând la perfecţie faimosul *jiu-jitsu*.

Dacă stratagemele lui Tom Sincler i-au reuşit să pună mâna pe David Pickleston nu înseamnă că va veni de hac, aşa de uşor, şi părinţilor acestuia.

Numai în melodrame viciul este pedepsit şi virtutea recompensată, numai autorii de romane senzaţionale fac pe detectivul favorit să iasă învingător din toate încercările. Bineînţeles însă că nu ne vom lăsa mânaţi de goana după originalitate, răsturnând lucrurile, contrariind aşteptările cititoarelor şi dând finaluri paradoxale unei povestiri autentice.

Cronicari imparţiali ai unor fapte care s-au petrecut aievea, vom înşira evenimentele aşa cum au decurs, fără nicio părtinire pentru cele două tabere intrate-n luptă, bandiţii şi poliţistul.

Ochelarii negri ai miliardarului Boby Hamilton au prezis, întotdeauna, furtună. El nu-i pune decât atunci când cerul de vară e arzător din cale-afară. Din moment ce şi Tom Sincler a arborat acest paratrăsnet solar, înseamnă că vraja a fost dublă, că norii se vor acumula în cantităţi respectabile, bine aprovizionaţi cu tunete, fulgere şi apă.

Într-adevăr, înserarea acelei frumoase zile de iunie fu întristată de un zid de plumb care se ridica între Arcul de Triumf şi amurg.

Glorioasa apoteoză finală a lui Phoebus-Appolon – e numele pe care Tom Sincler îl dădea părintelui nostru, soarele – fu suspendată în acea zi, spre dezolarea miilor de admiratori ai Câmpiilor-Elyzee pariziene.

Un vânt umed, cu miros de fân plouat, de pădure mucedă, venea de pe colinele Senei, dinspre Longschamps şi Mont Saint-Valérien, un vânt ameţitor care-mpingea de la spate şi ajuta norilor să urce vertiginos, în vreme ce cu o repezeală egală, limuzine, taximetre şi motociclete se reîntorceau în Paris, ducând la adăpost pe cei înfricoşaţi de furtună. Ofensiva cerească începu. După un bombardament de mare calibru, urmă o imensă mitralieră cu grindină, în timpul căreia oraşul răspundea platonic, aprinzându-şi becurile.

La ora 7 şi jumătate, zidul de plumb crăpă la bază, lăsând să se vadă, pe o largă fâşie orizontală, roşul aurit şi tragic al asfinţitului care, după zece minute, se stinse de la sine, fără să mai aştepte noile rezerve de nori ce se ridicau din pământ, asemeni cortinelor teatrelor antice.

Era noapte bine. Ca oricărei reprezentaţii, furtunii îi stă mai bine noaptea. Luminând contururi de nouri – năluciri de bizare continente, proiecţiuni cereşti ale unor nedescoperite Americi –, fulgerele erau atât de dese şi de lungi, încât păreau acum fulgere numai pauzele negre dintre ele.

Întregul orizont, întreaga boltă căptuşită cu tuci erau un imens incendiu violet şi chiar, deasupra clădirilor, turnurilor, arcurilor, monumentelor, care, luminate brusc şi

parţial, căpătau aspecte noi, inedite.

Intermitenţele, secundele de haos dintre fulgerele colorate şi prelungi creau tenebre sinistre, fulgere negre pe care abia le suportai, aşteptând să se aprindă văzduhul, cât mai repede, să înceteze acel întuneric activ şi dramatic.

În pâlcuri şi sfărâmături pripite, noruleţi se rupeau din grupul principal şi goneau în vânt ca nişte năframe sfâşiate, ca nişte dantele arse, ca baniere ori flame zburate din vârfuri de turnuri, peste creneluri şi arcade, în miros aprins de praf de puşcă.

Tunetul era foarte departe, cu toată apropierea spectacolului.

La un moment dat, începu să plouă orizontal.

Cascadele cădeau violent, compact. În zadar căutai lichide ce leagă cerul de pământ, în ploile obişnuite, firele dese pe care focul trăsnetului le încinge şi le preface în argint topit, fier înroşit sau râuri de perle. Lichidul se prăbuşea în tone, ca din uriaşe butoaie desfundate, fără măsură, fără ritm, fără armonie, fără acel răpăit egal şi amplu al frumoaselor ploi de vară. Ceva grandios şi dezechilibrat se petrecea acum, o furtună de bărăgan, nu de metropolă arhitectonică.

Rezerve necontenite escaladau înălţimile şi, după trei ore diluviene, ploaia avea impetuozităţi de debut, iar bubuiturile care se apropiau anunţau forţe noi, ofensive proaspete, irezistibile.

Abia pe la ora 11 îşi găsi furtuna forma ei obişnuită, aşternându-se pe tunete care urmau, cu exactitate, fulgerelor, pe trăsnete cu zigzagul biblic şi rezonanţe pline, în etaje.

În lungi zăbrele oblice şi dese, ploaia zidea ferestre de-nchisori, frângea de asfalt bastonaşe de cristal, prefăcându-le în băşici şi aburi, la câţiva milimetri deasupra solului, iar pârâiaşele ce adunau această minusculă feerie lichidă alergau zvelte şi disciplinate spre canaluri. Aşternută astfel, în tiparele ei milenare, această primă zburlire a verii urma să ţină întreaga noapte,

maiestuos şi sigur.

Parisul era pustiu. Numai în jurul „Tavernei Chineze” o stranie forfoteală de oameni, sub mantale şi glugi de piele, anima ciudat acel colţ al oraşului. Vreo două duzini de agenţi, comandaţi de Tom Sincler înconjurau casa, se postau în locuri de observaţie, se introduceau, prin uşi secundare, în imobil.

Alţii erau rezemaţi de balustrada cheiului, iar câţiva pândeau pe pluta lui Tom Sincler, trasă foarte aproape de mal şi legată, prin scări de frânghie, cu parapetul.

Inspectorul de poliţie pregătise un întreg arsenal de luptă, căci pusese la cale, pentru noaptea aceasta chiar, captura periculoaselor fiare, urmărite de atâta vreme.

Pentru edificarea lectorului, vom spune că nici printre clienţii „Tavernei Chineze”, nici printre servitorii lui Li-Fung, nici printre artiştii care se perindau de un an şi mai bine nu se aflau cei doi bandiţi căutaţi de Tom Sincler.

Poate că vestitul poliţist, încăpăţânându-se să-i găsească acolo, ştia mai multe decât noi, sau, poate, se înşela, pur şi simplu, cum v-aţi înşelat şi dumneavoastră un moment, crezând că Boby Hamilton, Regele vacsului, nu e decât numele de împrumut al lui Harry Pickleston, sau că Allen Preston, zis Cellino, zis Jim Parker, era fiul perechii blestemate.

După cum am dat de David sub negreala lui Adonis, tot aşa vom descoperi, în curând, şi pe Malvina şi Harry; după cum v-am mai spus o dată, i-aţi întâlnit, sub altă înfăţişare, în primele capitole ale acestei istorisiri.

XV. „TAVERNA CHINEZĂ”

Ploaia aceea violentă pica de minune, căci împiedica pe clienţi să viziteze cabaretul. Tom Sincler n-avea niciun interes să dea o reprezentaţie poliţistă americanilor veniţi să petreacă în „Taverna Chineză”. Era mult mai bine să se lucreze cu discreţie şi prompt. El instalase, de altfel, un

agent în uniformă care să întoarcă din drum taximetrele ce s-ar fi oprit acolo, anunţând pe noctambuli că, din pricina furtunii, spectacolul şi consumaţiile erau suspendate în seara aceea.

Cabaretul se deschidea, de obicei, la miezul nopţii. Abia atunci soseau artişti, iar clienţii mai târziu. Tom Sincler şi doi companioni se prezentară mai devreme, sub balaurul de fier dantelat ce lumina cu roşu şi verde intrarea. După sonerii prelungite, detectivul începu să bată cu măciulia bastonului în uşa tavernei. Niciun răspuns. Li-Fung n-avea poftă să deschidă.

Cum, însă, servitorul chinez care parlamentase cu inoportunii anunţă pe patroni că e Tom Sincler, aceştia înjurând printre dinţi, îşi făcură un glas de miere şi se repeziră singuri să deschidă. Ei poftiră pe detectiv înăuntru. Susur-de-Izvor, o femeie voinică, de aproape şaizeci de ani, care nu o dată îşi pălmuia bărbatul, la supărare, era foarte politicoasă cu restul muritorilor. Cerând scuze lui Tom Sincler, îl lăsă în seama lui Li-Fung.

— Nu sunt îmbrăcată... Soţul meu o să vă ţină de urât!... anunţă Wing-Taï-Pu într-o perfectă limbă americană, pe care o învăţase la New York, unde trăise ani întregi.

Urmat de Boby Hamilton, inspectorul de siguranţă intră la braţ cu un necunoscut. „La braţ” e un fel de a vorbi, căci tânărul negru care-l însoţea era legat de braţul stâng al detectivului cu două curele bine încheiate.

David Pickleston, căruia, peste zi, Tom Sincler nu-i permisese decât să îmbrace un costum obişnuit în locul smochingului negru şi-al şalvarilor verzi, era agăţat aşa, de-aproape şase ore. Trebuia să-şi potrivească paşii şi dorinţele după ritmul indicat de celălalt.

Această poziţie incomodă îl enerva, îl exaspera. Nu ştia ce urmăreşte blestematul de poliţist, purtându-l cu el în toate părţile, silindu-l să-şi potrivească mersul în măsura sa şi să nu facă decât mişcările impuse de el.

— Poftiţi aici! îi invită Li-Fung, cu behăitul său de căpriţă amabilă, arătându-le o masă retrasă, luminată de o

singură lampă. Nu trebuie să se vadă lumină, din stradă. Cabaretul chinez doarme până la miezul nopţii, după cum luna răsare pe muntele Si-Sin, după ce soarele a apus în dosul colinelor Cirip-Cirip!

Li-Fung le oferi spre mâncare câte un cuib de rândunică, ceea ce Tom Sincler refuză cu energie, temându-se să nu fie de pupăză.

El ceru trei limonade, insistând ca lămâia să fie tăiată şi stoarsă în faţa lor. Doi chelneri chinezi executară ordinul cu mare grabă, fugind de colo până colo, cu paşi mărunţi şi cu mici chiote de supunere şi gingăşie.

Tom Sincler şedea pe un scaun lipit de-al lui David Pickleston, care dădea semne de vădită nemulţumire.

— Ce e, suflete, de ce n-ai odihnă? îl întreba detectivul, binevoitor.

— Eu nu-nţeleg cât o să mai ţină gluma asta, Tom Sincler?! De şase ore mă porţi aşa, legat de dumneata. Înţelegi, asta nu-mi prea convine!

— Ne convine sau nu în mod egal la amândoi, iubite Adonis!… zâmbi detectivul. Nu-mi poţi răpi plăcerea de a te şti lipit de sânul meu… De când umblu după tine, ticălosule!

Apoi, adresându-se lui Boby Hamilton, care şedea, abătut, la alt colţ al mesei, încearcă să-l înveselească.

— Te uiţi la noi, domnule Hamilton? Noi suntem fraţi siamezi. Detectivul şi spărgătorul. Poliţia şi crima. Nu putem trăi unul fără celălalt. La mii de kilometri, suntem legaţi unul de altul. Dacă te ţin aşa de strâns de mine, scumpul meu Adonis, o fac pentru plăcerea filosofico-estetică de-a realiza, de-a prelungi un simbol. Când voi mai avea, oare, acest prilej?…

Tom Sincler expuse o-ntreagă teorie a dificultăţii muritorilor de a pune faţă-n faţă forţele care conduc omenirea, insistând asupra faptului că nimic nu e mai departe de un lucru decât ceea ce decurge din acest lucru.

Dar nici Regele vacsului, nici sclavul uns cu vacs – al cărui nume Tom Sincler evita să-l pronunţe în acest local – nu păreau că gustă, în mod special teoriile detectivului,

fiind preocupaţi de propriile lor probleme.

David Pickleston ar fi vrut să se vadă liber. Boby Hamilton era îngrijorat de dispariţia scumpei sale Ida, care nu mai dăduse semne de viaţă de când părăsise apartamentul lui Jim Parker. Nerăbdător să afle, prin Li-Fung, de urma ei, miliardarul n-avea spiritul destul de predispus spre consideraţiuni de ordin general.

XVI. O LIMONADĂ SUSPECTĂ

Profitând de faptul că Tom Sincler scotea pe omul legat de el să ia puţin aer sau să-şi spele mâinile pe culoarul din stânga, în fund, Boby Hamilton chemă pe Li-Fung şi-i spuse:

— Poftim zece franci. O să avem nevoie de dumneata în noaptea asta. Te rog să ne dai tot concursul şi te vom răsplăti din belşug. Deocamdată, spune-mi: ţi-aduci aminte de o dansatoare, Ida?

— Ida.. Cum să nu!... Arlette Leblond... Excelentă fată! Am pierdut-o... S-a măritat cu dobitocul de Boby Hamilton, Regele vacsului!

— Regele vacsului nu este aşa de dobitoc, Li-Fung, cum îţi închipui! replică miliardarul jignit că n-a fost recunoscut numaidecât, cu toate că mai fusese de câteva ori în acel local, cu diferiţi prieteni din New York şi cu Ida, chiar. Dacă te-ai fi uitat pe vreo cutie „Myosotis”, ai fi văzut chipul meu pe capac!

— Spirite cereşti, venerate Confucius, trăsniţi-mă! exclamă Li-Fung, ridicând mâinile şi târându-se pe podele. Lumina verde ţi-a schimbat faţa şi nu te-am recunoscut. Iartă-mă, Mister! Iartă-mă!

— Fără supărare, Li-Fung, îl consolă Boby. Te rog să-mi vorbeşti tot aşa de deschis şi de-acum încolo. Spune-mi, Idei îi plăcea mult să danseze aici?

— O, da! A plâns când ne-a anunţat că se mărită. Celelalte fete o-ncurajau, îi spuneau c-ar trebui să sară-n sus de bucurie, că un bărbat miliardar nu se găseşte pe toate drumurile. Mă rog, tot ce vorbesc dansatoarele, în

asemenea ocazii!

Cu ochii umezi, bătrânul chinez, împreunându-şi mâinile, rugă pe Regele vacsului să îi spună dacă doamna Hamilton s-a mai gândit în lunile din urmă la prietenii ei, la taverna unde fusese atât de iubită.

— Nu ne-a uitat?

— Nu, Li-Fung. Mi-a vorbit de multe ori de dumneata, de cabaretul acesta, de camaradele ei. Uneori, îmi spunea cu melancolie: „La ora asta se aprind lampioanele în taverna lui Li-Fung. Luthul începe să răsune, dansurile pornesc… cântece şi glume umplu văzduhul!…”

Boby Hamilton scoase un suspin involuntar. Li-Fung îl privi cu duioşie.

— Să mă iertaţi, Mister, dar vorbiţi de doamna Hamilton cu oarecare părere de rău… nu cumva…

— M-a lăsat, Li-Fung, m-a lăsat! izbucni Regele cremelor de ghete, nemaiputând să se stăpânească. Azi-dimineaţă era în casa mea, iar acum…

— A plecat?

— Da. Azi, la ora 5 şi jumătate. Mi-a spus că-şi reia libertatea şi seara n-a mai venit la masă. Am căutat-o pretutindeni. Iată-mă la dumneata. Tot mi se pare că o să vă vină aici, chemată de glasul amintirilor!

— Ce bucurie ar fi pe noi toţi, dac-am revedea-o!

— Şi eu aş fi fericit, Li-Fung! Aş convinge-o, poate, să se reîntoarcă!…

Dialogul sentimental dintre chinez şi american fu întrerupt de intrarea perechii Tom Sincler şi falsul arap.

Acesta nu părea încântat de mica excursie făcută. Îşi pusese în gând să-l plictisească pe detectiv cu nevoia de a se duce mereu afară, de a se deplasa necontenit, doar-doar se va hotărî celălalt să-l dezlege. Dar blestematul de poliţist nu părea deloc stânjenit.

— Vreau să-ţi impun prezenţa mea, Adonis, vreau ca tot fluidul din mine să treacă-n tine, să mă ai în piele, cum spun francezii. După ce voi avea convingerea că am gonit din tine maimuţa şi porcul ancestral…

— Ca să treacă libelula şi turtureaua! îl întrerupse

David, rânjind galben.

— Exact! După ce mă voi fi convins că orice tentativă de fugă a pierit din tine şi că te-ai purificat de toate amintirile diverselor tale metamorfoze, inclusiv cea de spărgător şi de valet negru – după ce voi simţi că eşti plin de Tom Sincler, ca de-o beţie de morfină – îţi voi da drumul, scumpul meu Adonis! Mai mult: te voi face colaboratorul meu cel mai preţios, un *alter-ego!* Deocamdată, îmi dai voie să-ţi ofer o citronadă?

Îi arătă paharele puse pe masă şi băură câteşitrei, spre marele dezgust al lui Boby Hamilton, care, american sută la sută, nu înţelegea să stea la masă şi să-şi ciocnească paharul cu un negru, fie acesta numai înnegrit, iar nu un arap veritabil.

La rândul său, David Pickleston nu era dispus să aprecieze nici spiritul, nici înţelepciunea inspectorului de poliţie.

— Aş prefera să mă dai pe mâna justiţiei, să sfârşim odată, protesta el. Cum o să mănânc, cum o să mă spăl, legat de dumneata?

— Cu mine-n braţe, băieţaşule! Nani! Nani! De ce te strâmbi?

— Limonada asta are un gust greţos!

— Protestez! strigă Li-Fung cu vocea lui piţigăiată. Limonada mea e de cea mai bună calitate, a fost preparată chiar în faţa dumneavoastră.

— Li-Fung are dreptate, interveni Tom Sincler. Şi eu o găsesc excelentă, dar dacă lui Adonis nu-i place, îl vom duce s-o dea înapoi, să-i treacă greaţa. În fundul culoarului, la stânga, nu-i aşa? *Après vous, mon cher!* încheie detectivul, punându-se, cu graţie, la dispoziţia lui David, care găsise un nou prilej să-l deranjeze.

Profitând de lipsa celorlalţi, Boby Hamilton continua să-l descoase pe chinez:

— Ia spune-mi, prietene, aveai dumneata pe vremuri, un dansator, Cellino. Ce s-a făcut?

— Îl am şi acum. Vine după miezul nopţii.

— Astă-seară o să vină?

— Desigur. Cellino e un băiat foarte serios. N-a lipsit niciodată. Vine la timp şi pleacă cel dintâi. Iată un artist de mâna-ntâi.

— Dar ştrengăriţa de Miss Dorothy?

— Excelent copil.

— E cea mai bună prietenă a soţiei mele. Poate ne va spune dânsa unde e scumpa mea Ida!

Tom şi David intrau în pas militar, ţepeni, unul lângă altul. Buzele roşii ale arapului schiţau o strâmbătură, iar detectivul surâdea, paternal.

— Li-Fung, n-ai cumva o pană de păun sau de pasărea-paradisului?

— De unde să le scot, domnule inspector?

— Ai dreptate. Nu trăim în paradisul asiatic, ci într-un oraş modern, şi prozaic… Mă mulţumesc, în cazul acesta, cu o simplă pană de găină.

— ?

— Aş dori să gâdil puţin omuşorul camaradului meu alăturat, căruia citronada îi stă ca o şopârlă acră în gâtlej şi n-o poate reda libertăţii. Stau la dispoziţia dumneatale, scumpul meu frate siamez, oricând. *Après-vous, s'il vous plait!*

XVII. ÎN LEGĂTURĂ CU PROVIDENŢA

Dar Adonis renunţă să mai iasă pe culoar, la stânga, văzând că toate sforţările sale de a-şi exaspera tiranul erau inutile.

— Crezi în providenţă, suflet rătăcit? l-a întrebat Tom.

— Aş crede, dac-aş şti ce este…

— Îţi voi explica altă dată. Ei bine, providenţa a vrut să fii servitorul negru al unui fachir, căci dacă ai fi fost alb, tatăl tău, cu care vei fi pus faţă-n faţă foarte curând, te-ar fi recunoscut imediat, s-ar fi trădat, ar fi şters-o, văzându-te cu mine. Aşa, îl vei recunoaşte numai tu şi-mi vei spune, dacă, într-adevăr, e el. Cât despre iubita-ţi mamă, va fi

ceva mai greu s-o identifici, căci are un aspect exotic şi venerabil, de care sper că o vom dezbăra chiar în noaptea asta!

Li-Fung se reîntorcea, surâzător, ţinând cu graţie, între două degete, o pană de cocoş, smulsă din chivăra unui artist, care făcea pe şeful unui trib de Piei-Roşii. El oferi pana lui Tom Sincler, care o primi şi o ţinu între degete cu acelaşi gest preţios. Întinzând pana de cocoş mâinii stângi a lui David (dreapta acestuia era paralizată de curelele care o strângeau), Tom Sincler luă atitudinea unui cavaler ceresc, în faţa unei mici prinţese de neam străvechi. În acelaşi moment însă, detectivul tresări. În vreme ce afară se descărca un trăsnet prelung, un domn voinic, foarte elegant, cu barba neagră şi cu ochelari coloraţi intră. Personajul, în frac, avea mişcările greoaie, vulgare; era însoţit de o femeie mică, îmbrăcată în văluri de mătase, ca nobilele indiene. Aceste văluri o acopereau toată; un alt văl, tivit cu aur, cobora pe frunte, până lângă ochi. Cei doi vizitatori se aşezară la un colţ opus al mesei unde luaseră loc Tom, Boby şi Adonis; femeia şedea cu spatele la dânşii. Se vedea numai chipul brun, măsliniu al omului cu barba foarte neagră, un fel de nabab persan. Scoţându-şi ochelarii, străinul descoperi o frunte îngustă peste care se împreunau două sprâncene foarte groase şi negre. Tom Sincler le recunoscu.

Li-Fung se repezi să-l servească – nişte clienţi de seamă trebuie serviţi întotdeauna! cu exces de amabilitate.

Fără să piardă din ochi grupul cel nou, detectivul continua să zeflemisească pe David, în indiferenţa lui Boby Hamilton.

— Fiu al rasei Pickleston, nicio fibră a sângelui tău nu tresare în acest moment?

— Niciuna! răspunse David, poliţistului, fără să înţeleagă întrebarea.

Ca şi lui Boby Hamilton, tot aşa şi lui David Pickleston puţin îi păsa de acei străini ciudaţi, care bravaseră furtuna, ca să bea o sticlă de şampanie în „Taverna Chineză”.

Preocupat de gândul regăsirii frumoasei şi tinerei lui soţii, Regele vacsului consulta, mereu, ceasornicul; era exasperat că minutele treceau foarte încet şi niciun artist, din cei aşteptaţi, nu sosise încă. Dar mai era vreme.

Anunţată de un serv pitic că au sosit oaspeţi noi, necunoscuţi, în local, Wing-Taï-Pu, zisă Susur-de-Izvor, sosi şi dânsa, maiestuoasă şi superbă, sub chimonou, făcând reverenţe bogatului asiatic. Nababul măsliniu îşi mângâia barba, privind cu aerul unui nou-venit plin de curiozitate lampioanele şi decoraţiunile cabaretului, în care nu luminau decât cele două lămpi ale meselor ocupate; restul era cufundat în misterioasă penumbră.

Nu ştim ce va fi gândit Tom Sincler despre cei doi vizitatori nocturni. Era, însă, curios că ei pătrunseseră în local, când agenţii postaţi la uşă aveau ordinul să nu lase decât pe artişti.

Clienţii necunoscuţi nu fuseseră anunţaţi că, din pricina marii ploi, cabaretul va fi închis în acea noapte?

Cu un surâs enigmatic la colţul gurii voluntare, Tom Sincler îşi continua dialogul cu Adonis, în indiferenţa miliardarului.

— David Pickleston, regret un singur lucru: că nu te-ai făcut poliţist. Ai o inteligenţă de o calitate mai aleasă ca a borfaşilor de rând. Ca detectiv, ai putea face mult mai mult bine societăţii decât îţi faci personal, ca spărgător. Şi-apoi, ai un suflet de elită. Ai salvat o femeie. M-ai umilit pe mine, care eram gata s-o pierd. Unul din motivele pentru care te ţin strâns legat de mine este şi amintirea aceasta. Caut pocăinţa. Vreau să te simt pe inima mea, greu ca o remuşcare…

Negrul de contrabandă nu se lăsă nici el mai prejos, căci replică filosofului de la Boston:

— Şi eu regret din toată inima, Tom Sincler, că-n loc să te faci poliţist nu te-ai făcut pickpocket. Cu inteligenţa dumneatale, ai fi câştigat milioane. Ca detectiv, câştigi prea puţin. Societatea nu te răsplăteşte după cum meriţi!

— Poate că mai e vreme! insinua Sincler.

— Pentru mine, vai, nu mai este vreme să mă fac

cinstit, oftă David.

— Nu se ştie! Multe s-au mai întâmplat. Dacă nu te-am predat comisarului pân-acum înseamnă că aveam un scop. Sunt în stare să te scot basma curată dacă-mi dai pe mână pe şefii bandei cu care ai operat la Philadelphia… pe părinţii tăi…

Şi Tom Sincler aruncă o privire piezişă spre masa cealaltă.

— Jur pe şalvarii lui Mahomed – fiindcă pe orice lucru serios aş jura, nu m-ai crede că n-am lucrat niciodată cu banda din Philadelphia! N-am omorât pe nimeni! Mi s-au atribuit crime pe care nu le-am făcut! Am fost condamnat la moarte pe nedrept! Voi şti cum să mă răzbun pe cei care au lăsat să se creadă că erau ale mele omorurile săvârşite de ei!… protestă David, cu un mare accent de sinceritate în glas, punctând cu o lovitură a pumnului stâng masa, fiecare frază din această patetică tiradă.

— *All right!* aprobă Tom, prinzând cu mâna dreaptă stânga spărgătorului. Te voi face agent de Siguranţă. Obligaţia e luată din amândouă părţile. Martor ne e Mister Boby Hamilton!

— Domnii mei, târgul acesta mi se pare foarte original, daţi-mi voie să mă îndoiesc de eficacitatea lui… interveni miliardarul, care constatase, cu un oftat, privindu-şi ceasornicul, că mai erau patruzeci de minute până la miezul nopţii. Tom Sincler, nu ţi-e teamă că domnul acesta, odată liber, o va lua la sănătoasa?

Ofensat, David Pickleston măsură pe miliardar!

— Dumneata nu cunoşti cuvântul de onoare al pickpocketeţilor, domnule Hamilton!

— Dacă David Pickleston a bătut palma cu mine, înseamnă că ştie ce vrea. În duelul nostru, eu am fost cel mai tare.

— Recunosc cu loialitate cam fost învins şi mă supun! completă David. Când mi se oferă asemenea situaţie, de ce-aş refuza? Ce pot să fac la Paris, unde am tras pe dracul de coadă ca valet al unui fachir? Furturi şi spargeri? Dar eu nu ştiu să mă lupt decât cu poliţia Statelor Unite, cum

m-aş putea măsura cu francezii? Tom Sincler, este o mare mândrie pentru mine să am asemenea stăpân!

Cei doi colegi îşi strânseră, cu efuziune, mâinile libere.

— Ne-am înţeles! Te numesc subagent special. Te vei numi Bordeaux 333.

— Mulţumesc. Bordeaux 333. Dar cartea de poliţist?

— O vei avea numaidecât. Deocamdată, ţine fluierul! Domnule Hamilton, contăm pe discreţia dumneatale.

— Nu mai încape îndoială. Dar vă mărturisesc că nu mai înţeleg nimic!

— Nici azi n-ai înţeles nimic din ceea ce s-a petrecut în casa lui Jim Parker, dar cred că-n noaptea asta se vor lămuri multe. Am venit aici să dăm de urma doamnei Hamilton şi-a colierului. Dacă pleci cu amândouă eşti mulţumit?

— Încântat! Mai ales că soţia mea e complet nevinovată.

— Să zicem. Lucrul acesta, în orice caz, nu l-aş putea jura pe onoarea mea de poliţist.

— Scumpa mea Ida nefiind goală în braţele fachirului, adulterul n-a putut fi constatat. N-am niciun motiv de divorţ.

— Părerea mea este că Adonis, fostul arap al fachirului, ne-ar putea spune dacă doamna Hamilton era sau nu metresa lui Jim Parker.

— Vă înşelaţi! protestă noul agent, afiliat poliţiei franceze. Ca spărgător v-aş fi putut trăda secretele fostului meu patron. Ca detectiv, însă, onoarea mi-o interzice!

— În cazul acesta, – hotărî inspectorul –, îţi ridic, pentru moment, delegaţia de subagent secret. Adu fluierul! Aşa! David Pickleston, te-am degradat! Eşti un simplu pickpocket. Ai să ne spui dacă doamna Hamilton avea sau nu relaţii cu Jim Parker!

Miliardarul interveni cu vehemenţă:

— Domnule Pickleston, onoarea îţi dictează să rămâi în rolul dumitale de poliţist şi să fii gentilom, ca orice poliţist!

Cavalerismul lui Adonis îşi găsi maximum de expresie într-o frază sublimă, punctată cu lacrimi:

— Tom Sincler, din moment ce m-am ridicat pe scara valorilor morale, nu mă poţi sili să mă cobor din nou în mocirla societăţii! Ar fi inuman!

— Bravo, Adonis! replică detectivul. Am vrut să te-ncerc şi m-am convins că eşti într-adevăr un om de onoare! Poftim fluierul Bordeaux 333!

— Mersi! Bordeaux 333! răspunse David Pickleston care-şi simţea în jurul frunţii o aureolă de divinitate.

Boby Hamilton iradia şi el de o fericire celestă, savurând deliciile incertitudinii de-a fi sau nu încornorat.

Tom Sincler îi aduse la realitate pe amândoi:

— Domnii mei, toate aceste consideraţiuni cavalereşti vă onorează, dar cum nu ne aflăm la Academia de Ştiinţe Morale, ci în taverna mult veneratului Li-Fung, s-o scurtăm!

Noi am venit aici să descoperim un colier de perle şi să redăm societăţii pe onorabila doamnă Hamilton. Auziţi? Această sonerie, aceste bătăi violente în uşă vestesc începutul comediei. Să fim gata. David Pickleston, să trecem alături, să-ţi iscălesc cartea de poliţist şi să ne deghizăm. Domnule Hamilton, în interesul cercetărilor noastre, vino şi dumneata cu noi!

N-apucase Tom Sincler să stingă lampa şi să intre în camera vecină, că un alt bec se stinse în local: nababul persan sau indian şi femeia asiatică cel acompania. Întoarseră şi ei nasturele lampionului. Boxa lor intră în umbră; cei doi clienţi exotici nu se mai vedeau… Afară, tuna şi ploua cu găleata.

XVIII. UNDE VEDEM PE CELLINO

Cu toate furtunile care intimidau câteodată clientela, luna iunie era cea mai rentabilă pentru Li-Fung. „Taverna Chineză” îşi recruta majoritatea oaspeţilor printre americanii de nord. Ei plecau din Noul Continent pe la sfârşitul lui mai, ca să părăsească Parisul după 14 iulie.

Explicaţiunea acestor migraţiuni estivale, Tom Sincler o găsea în faptul că omul este un animal agricol, vegetal. Glasul strămoşilor care au locuit în păduri se deşteaptă în individul modern. Piatra, fierul şi asfaltul oraşelor încinse de caniculă trezesc în noi nostalgia umbrei verzi a codrilor, răcoarea parfumată a vegetaţiilor pierdute.

Ceea ce-i atrage pe yankei spre Paris nu sunt dantelele de piatră cenuşie a catedralelor, nici faimoasa viaţă de noapte pe care-o pot găsi atât la New York cât şi la Berlin. Colinele împădurite ale Franţei, codrii ei adânci, iată ce-i recheamă, cu mii de braţe înflorite, de dincolo de imensitatea Oceanului.

Când legiunile de soldaţi americani debarcau pe pământul vechi al Europei, piepturile tinere ale noilor aliaţi se umflau de aerul pur, strigăte de admiraţie izbucneau în faţa armatei de stejari seculari sau de mesteceni delicaţi, umbrind drumurile, ce-i duceau, într-un singur elan, spre Frontul Nord-Est. Odată setea vegetală potolită, odată astâmpărat instinctul atavic, locuitorii Noului Continent pot gusta farmecele calme ale unei bătrâne civilizaţii. Dar fără pădurile ei, Franţa n-ar fi paradisul visat de oamenii maşinilor, ai palatelor zgârie-nori, ai podurilor de fier, care trec peste ape triste, tulburi, cenuşii, unsuroase, lipsite de acel verde campestru, pe care fluviile Franţei, începând cu Sena, îl rostogolesc chiar în inima oraşelor, printre ziduri de granit.

Şi nu se ştie dacă, în marele război, America n-ar fi trecut de partea Germaniei, dacă Germania, în loc să se găsească pe un teritoriu arid, nisipos, ar fi populat colinele dulci şi codrii milenari ai vechii Galii, până-n Finister[5] şi Bordeaux.

Semnând cartea de subagent a lui David Pickleston, detectivul evoca ziua luminoasă când debarcase, împreună cu trei sute de camarazi la Bordeaux, ca să lupte în tranşeele Nordului.

Prin asociaţii de idei, numele acestui oraş, pe care-l

5 promontoriu la extremitatea nord-vestică a Europei.

scria pe cartea noului poliţist, îl întinerea cu şaisprezece ani.

Emoţia amintirii ar fi fost mai intensă, mai poetică, dacă loviturile din poarta cabaretului nu l-ar fi chemat la apriga realitate.

„Omul care bate aşa e prea impetuos, ca să fie un american”, se gândea Tom Sincler.

Dar poliţistul se înşela: omul care insista să intre era un compatriot, Allen Preston.

Ras complet, cu ochii albaştri, noul venit devenea în fiecare seară foarte brun, îşi punea o mustăcioară neagră şi mici cotleţi, lângă urechile cu inele de aur; nu l-ar fi recunoscut nimeni sub masca pasionatului partener al lui Miss Dorothy.

După cum doamnele din aristocraţia americană nu recunoşteau în vrăjitorul Jim Parker pe însuşi acela care le trimitea la acest vrăjitor, tot aşa, noctambulii trimişi la taverna lui Li-Fung de către Allen Preston nu l-ar fi identificat, în ruptul capului, pe fiul ilustrului rival al lui Edison, sub costumul de dansator meridional.

Clienţii „Tavernei Chineze” îl cunoşteau ca italian sau mexican; nu bănuia nimeni că Cellino era fiu al unui fiu glorios al Statelor Unite.

Foarte elegant în fracul său, cu capa pe umeri, cu jobenul pe cap, cu mănuşi albe-n mână, şi-n dreapta cu un baston cu măciulia de argint, Cellino venise mai devreme, dorind să vorbească fără martori lui Li-Fung. La insistenţele sale, însuşi patronul alergă să-i deschidă.

— Hei, ce elegant suntem astă-seară… Parc-am fi un gentleman care se duce la club! zise mult veneratul patron.

— Ai ghicit Li-Fung! Mă duc la „Clubul Excentric”, unde pot fi văzut în orice seară, de ani întregi, în compania celor mai distinşi americani din Paris. Dac-am venit la ora asta înseamnă că se petrece ceva neobişnuit.

— Să cunoaştem şi noi acel lucru neobişnuit! se piţigăi chinezul.

— Li-Fung, fiecare om poartă o mască. Masca mea

este a dansatorului Cellino. În realitate, mă numesc Allen Preston şi sunt fiul marelui savant Fenimore Preston. Dumneata care-ai trăit atâta la New York trebuie să fi auzit de el…

— Rivalul răposatului Edison?

— Exact!

— Eu sunt un gentilom cunoscut şi stimat în cea mai aleasă societate. Dar sunt pe cale să pierd acest nume, să dispar din lumea bună, dacă nu-mi dai un ajutor…

— Cu plăcere, dar cu condiţia să nu fie amestecată poliţia. N-am văzut nimic – nu ştiu nimic – nu dau nicio mărturie!

— N-avea grijă. Ţi-am adus, deunăzi, un colier de perle pentru care mi-ai dat 200 000 franci.

— Dacă face…

— Face mai mult, ştii bine!

Li-Fung se uită împrejur, cu teamă. Amândouă mesele care fuseseră ocupate adineauri erau întunecate. Aprinse. Nimeni. Se uită în salonaşul de alături: văzu pe Tom Sincler, pe Boby Hamilton şi însoţitorul lor negru. El caută din ochi perechea străină. Dar nici asiaticul voinic, cu barba neagră, nici femeia măruntă care-l însoţea nu mai erau acolo. Pe unde ieşiseră?

XIX. SUS MÂINILE!

Insistenţele lui Cellino nu dădeau răgaz lui Li-Fung să-şi ducă mai departe investigaţiile mintale, privitoare la strania pereche dispărută.

— Colierul meu face mai mult, ştii bine! El aparţine soţiei unui miliardar. Soţul a aflat că e în posesia mea şi mi-a spus că, dacă în 24 ore nu i-l dau înapoi, mă va denunţa. Allen Preston va fi compromis pentru totdeauna. Aşa mi-a spus.

— Şi el are dreptate! behăi bătrânul. Ştiu ce vrei să-mi propui. Mi-ai adus 250 000 franci şi vrei să-ţi înapoiez colierul. Regret dar nu-l mai am aici!

— Să nu ne grăbim! îl întrerupse Cellino. În primul

rând, nu ţi-am adus niciun franc, fiindcă n-am de unde, iar în al doilea rând, colierul e aici, trebuie să fie aici! Când ţi l-am încredinţat te-am rugat să-l păstrezi, căci l-aş putea elibera dintr-un moment în altul… Să fim înţeleşi!

Li-Fung, luat repede, începu să se codească:

— Scumpul meu Cellino, lucrurile astea eu nu le prea pricep… Să-ntreb pe Susur-de-Izvor… Poate să ştie dânsa! Susur-de-Izvor, libelula mea, miorlăi el, la uşa unei alte încăperi. Poftim aici, puţin! Cellino are să-ţi facă o propunere dulce ca un pui de rândunică şi armonioasă ca un acord de luth!…

Wing-Taï-Pu îşi făcu apariţia. Ceremonios, Cellino îi sărută mâna bărbătească:

— Bună seara, doamnă! Trebuie să lucrăm repede. Am venit să mi daţi colierul!

— Ce ai adus?

— Nimic.

— Vrei să-ţi dăm perlele fără nicio garanţie?

— Da. Şi nu numai atât! Îmi veţi da şi două sute de mii de franci pe deasupra.

Li-Fung începu să râdă, mărunt şi subţire, bătându-şi genunchii şi palmele.

Wing-Taï-Pu, dimpotrivă, era încruntată.

— Ai înnebunit, băiete!… protestă dânsa. De ce nu ceri opt sute de mii de franci, sau patruzeci de milioane sau cincizeci de miliarde… e totuna!

— Atâta-mi trebuie, atât vă cer! răspunse Cellino, hotărât, aproape tăios. Ştiu că-i aveţi! Trebuie să mi-i daţi!

— Să zicem că-i avem. Ce ne dai în schimb?

— Cuvântul unui om de onoare!

Li-Fung şi cu Wing-Taï -Pu se uitară împrejur.

— Spune-i să poftească! zise femeia.

— Cine să poftească?

— Omul de onoare!

— Am spus cuvântul meu, cuvântul lui Allen Preston!

Wing-Taï-Pu nu înţelegea cine este Allen Preston.

— Fiecare om poartă o mască, draga mea, se crezu Li-Fung obligat să-i explice. Graţioasa mea undă

murmurătoare, Cellino este masca unui om de lume!

— S-o poarte sănătos! se răsti Susur-de-Izvor. Eu nu văd unde vrea s-ajungă!

Allen Preston explică:

— Îmi trebuie colierul să-l dau înapoi stăpânului, îmi trebuie 150 mii franci să plătesc la „Excentric-Club” şi-mi trebuie 50 000 franci ca să joc, să câştig toţi aceşti bani. Astă-seară sunt inspirat. Vi-i aduc înapoi, plus cei 200 000 pe care mi i-aţi împrumutat pe colier, plus jumătate din câştig! Dacă nu-mi daţi aceşti bani, îmi zbor creierii!

— Zboară-ţii sănătos, puiule! Auzi vorbă, rânji Susur-de-Izvor.

— Da, replică Cellino, dar n-o să-mi trântesc un glonte-n cap înainte de-a fi spus poliţiei anumite lucruri!

— S-auzim!… exclamară într-un glas cei doi chinezi.

— Că-n Franţa, traficul cu cocaină e interzis!

— Asta ştie toată lumea! chicoti Li-Fung.

— Că poliţia pariziană urmăreşte turnătoriile de opium, tripourile clandestine şi negoţul de carne vie!

— Şi asta o ştie toată lumea! râse, la rândul ei, Wing-Taï-Pu.

— Că la Paris n-are nimeni voie să tăinuiască lucruri furate, să adăpostească bandiţi, să aibă o casă plină de femei răpite şi o pivniţă unde putrezesc cadavre!

Li-Fung şi Susur-de-Izvor se puseră pe un râs convulsiv.

— Ha! Ha! Ha! Şi asta ştiu copiii, darmite copoii poliţiei!

— Da, – urlă Cellino –, dar nu ştie nimeni că există, la Paris, o casă unde se practică toate astea sub lampioane chinezeşti! Vreţi acum să ştiţi şi numele acelei case? E taverna venerabilului Li-Fung.

La auzul acestui nume, cei doi bătrâni, ca şi cum ar fi fost învoiţi, săriră asupra lui Allen Preston.

Wing-Taï-Pu îl apucă de gât să-l sugrume, iar Li-Fung, strecurându-se între picioarele lui Cellino, încercă să-l răstoarne. În acelaşi timp, ei căutau să-l scoată de acolo târându-l spre o încăpere din fund.

Musculos şi suplu, ca orice dansator, Allen Preston, după o scurtă luptă, reuşi să se smulgă din strânsoarea lor, şi trăgându-se trei paşi înapoi, cu spatele lipit de zid, scoase un revolver pe care-l îndreptă spre agresori.

— Sus mâinile! porunci el.

Auzind zgomot, cei din camera învecinată voiră să se scoale, să vadă ce este, dar Tom Sincler le făcu semn să-şi vadă liniştiţi de deghizamente, să lase lucrurile să-şi urmeze cursul.

XX. CA FLOAREA PIERSICULUI...

Patronii cabaretului ridicaseră mâinile şi surâdeau galeş lui Cellino, ca şi cum n-ar fi fost vorba decât de-o glumă.

— Unul din voi va rămâne aici, celălalt va intra să-mi caute colierul şi banii. Dacă nu, se va şti mâine în tot Parisul ce ascunde casa asta! Se va şti că la etajul întâi jefuiţi la cărţi oamenii pe care îi îmbătaţi jos. La al treilea etaj, aveţi un lupanar clandestin, la al patrulea se fumează opium, se ia morfină şi cocaină; la al cincilea locuiesc apaşii, complicii voştri, iar în subsol aveţi celule unde zac prizonieri bogaţi şi-un canal plin de cadavrele celor asasinaţi. Să nu vă pună dracul să-mi faceţi ceva, fiindcă, dacă nu ies de-aici într-un sfert de oră, prietenii mei care aşteaptă afară au ordin să vă denunţe! S-a sfârşit cu voi, chinezi afurisiţi!

— S-a sfârşit cu tine, dansator nemernic, care ne mănânci pâinea şi vrei să ne răsplăteşti în felul ăsta! Ieşi afară, că de unde nu, îţi crap capul cu scaunul ăsta!

Mai puţin impulsiv decât soţia sa, care nu se putea stăpâni, Li-Fung o numi libelulă scânteietoare şi-o rugă să se potolească.

— Cellino e un băiat de inimă! spunea chinezul, dulce şi unsuros ca o mie de cuiburi de rândunică. Nu lua în seamă toate prostiile pe care le spune! Eu zic să-i dăm banii şi colierul... Un simplu împrumut, drăguţule, nu-i aşa?

— Vă dau cuvântul meu de gentilom că aveţi tot ce mi-aţi dat, plus un câştig pe deasupra! Iar dacă Dumnezeu nu-mi va ajuta nici noaptea asta la club, am să mă-nfrăţesc cu dracul şi mă fac omul vostru pe viaţă şi pe moarte!

— Nu s-ar putea mai puţin?! se tânguia Li-Fung. Ia gândeşte-te! 200 000 franci! Plus cei 200 000 pe care ţi i-am dat! De unde să scoatem atâţia bani?

— Nicio lescaie mai puţin! Voi sânteţi cei mai bogaţi oameni din Paris. Nu mă siliţi să vorbesc! Haide, grăbiţi-vă, că n-am vreme!

Li-Fung începu să mângâie chimonoul autoritarei sale soţii:

— Haide, izvoraşule!… Du-te şi caută cele dorite, du-te, armonie de trestii, legănare de evantalii, freamăt de luth sacru…

Legănându-se greoi, Susur-de-Izvor ieşi s-aducă banii şi colierul.

— Uite cum se duce! o contempla Li-Fung, plin de admiraţie. Ca floarea piersicului pe un pârâu!

— Ca hipopotamul pe gârla sacră… bombănea Cellino. Crocodil! Balenă! Rinocer! şuieră el, printre dinţi.

— Floare de lothus! îl corija Li-Fung.

Apoi, familiar:

— Fie, că ne-ai tras o spaimă, Cellino!

— Voi mi-aţi tras mie o spaimă! Aţi vrut să mă strângeţi de gât! Idioţilor! Peste un sfert de oră vă cotrobăia prin casă toată poliţia Parisului!

Li-Fung începu să se bată iar cu mâinile pe pulpe, chicotind:

— Ki! Ki! Ki! Da cine ţi-a spus toate prostiile cu opium, lupanare şi cadavre?

— Prostii! Infamii! rectifică Cellino. Ar fi un lucru de crezut aşa ceva, în mijlocul oraşului?

„Sus mâinile”… urlă el observând că Li-Fung îşi pipăia în mod suspect chimonoul. Chinezul se prefăcu că-şi netezeşte mustaţa şi-şi frecă nările.

— Mă mănâncă nasul…

— Vezi să nu mănânci bătaie…

— Şi, zău, ia spune-mi, cum ai auzit toate astea? Cine ţi-a spus? Mai vorbesc şi ceilalţi artişti? Ar fi o mare nenorocire să intru în gura lor! Auzi! O casă onorabilă ca a noastră!…

— Artiştii nu vorbesc nimica, deocamdată. Dar am auzit, întâmplător, că există la Paris o casă – ar putea să nu fie a voastră –, unde se petrec toate astea. Se mai spune că această casă e unită cu Sena printr-un canal în care sunt aruncaţi cei omorâţi de stăpâni… Sub acest canal ar fi zidită o boltă, în care sunt ascunse avuţii imense. Dar astea sunt poveşti din *O mie şi una de nopţi* şi numai proştii ar putea să le creadă! Sus mâinile!

Iarăşi făcuse Li-Fung ceva suspect, cu mâna, căutând în buzunarul pantalonilor.

— Mă cam doare bătătura! zise chinezul, ridicând piciorul şi pipăindu-l.

— O să se schimbe vremea!… rânji Cellino, ascultând cum tuna afară şi cum vâjâia ploaia.

— Când ne dai banii înapoi?

— Peste o oră.

— Dar dacă pierzi iar?

— Nu pot să pierd la infinit! În orice caz, păgubaşi nu vă las! V-am spus: îmi vând sufletul Satanei! Ştiţi bine câţi clienţi v-am adus până acum! Ei bine, sunt capabil să vă furnizez minori care să-şi toace averea la cărţi, morfinomane, miliardari buni de asasinat, tot ce poftiţi, numai să mă plătesc de voi!… Aşa am ajuns. Dar nu mi-am pierdut nădejdea! Trebuie să fiu bogat într-o zi!

Li-Fung începu iar să-şi poarte mâinile de-a lungul corpului, ca şi cum ar fi căutat să pipăie o armă. Allen Preston avu impresia că şiretul chinez exagerează gestul ca să-i atragă atenţia şi să i-o fixeze asupra lui.

Asta înseamnă că ceva necurat se pregăteşte la spatele lui Cellino.

Într-adevăr, Susur-de-Izvor, în mână cu o eşarfă pe care voia să i-o arunce în jurul gâtului, venea, însoţită de doi servitori pitici, gata să suprime pe dansatorul favorit al localului.

Acesta, însă, se reîntoarse brusc şi, lipindu-se de Li-Fung, ca să-l aibă în coastă, ridică revolverul asupra celorlalţi trei.

— Sus mâinile!

Cu o voce mai blândă ca murmurul unui pârâu, Wing-Taï-Pu îi răspunse:

— Cum o să ridic mâinile care sunt încărcate de perle şi de bancnote, pentru frumosul Cellino? Iată colierul şi iată cei 200 000 franci. Gândeşte-te, copilul nostru drag, ce avere ai în mâinile tale şi cât trebuie să te iubim ca să-ţi împrumutam atâţia bani!

— Şi eu vă iubesc pe voi, şi n-o să vă pară rău. Haide, daţi-i mai repede!

Întinzându-i de câteva ori şi luându-i înapoi, hotărându-se, cu greu, să se despartă de acea avuţie, Wing-Taï-Pu îi dete, în sfârşit, banii şi perlele, în vreme ce Li-Fung se lamenta:

— Vino, Susur-de-Izvor, vino să vedem dac-a mai rămas o bucată de pâine în biata noastră casă de bani!

— La revedere, copil răsfăţat! spuseră amândoi într-un glas, frângânduşi mâinile de durere.

— La revedere! le aruncă Cellino, precipitându-se spre ieşire.

XXI. COLIERUL REGĂSIT

Cei doi chinezi intrară în camera lor, ca să mediteze asupra ciudatelor zvonuri reproduse de Cellino şi să-şi ia măsurile necesare. În momentul când mai avea doi paşi până afară, Allen Preston se pomeni că între el şi poartă apare Jim Parker, astrologul şi fachirul din rue Lincoln, adică el însuşi, fantoma celui de peste zi.

Acelaşi chimonou înstelat, acelaşi bonet ţuguiat şi punctat cu un luceafăr, aceeaşi baghetă cu vârful de astru luminos.

„Piei, drace!” exclamă Cellino.

Dar demonica apariţie n-avea nicio intenţie să dispară, că-i tot ieşea în cale, la fiecare mişcare

— Lasă-mă în pace, domnule! protesta Allen Preston, grăbit din cale-afară.

— De ce fugi de mine, Jim? insista acel *alter-ego* al lui Allen.

— Habar n-am, nici de dumneata, nici de Jim al dumneatale!

Dar celălalt nu se dădea bătut:

— Se poate una ca asta? Nu te-am făcut eu fachir şi astrolog? Discipol ingrat, de ce te porţi aşa cu mine?

— Dar, în definitiv, cine eşti dumneata, domnule?

— Eu sunt Rama, drăguţule! Eu sunt veneratul Rama-Vişiu-Crişna-Muti, din Calcutta.

— N-am auzit!…

— Se poate?! Cine ţi-a dat bagheta cu super-radio la vârf, profesoraşule? Cine te-a învăţat să descoperi coliere furate. Nu te-am făcut eu pacifist şi umanitarist, serafimule! Fachir fără inimă, l-ai uitat pe maestrul tău, Rama-Vişnu-Crişna-Muti?

Tot vorbind şi sărind, exact cum făcea Allen Preston în apartamentul său exotic, necunoscutul care se dădea drept academicianul din Calcutta, aprindea şi stingea mereu luceafărul electric al baghetei.

— Să sfârşim comedia asta. Cine eşti şi ce pofteşti?

— Nuieluşa mea miraculoasă a simţit în buzunarul dumneatale un colier care nu-ţi aparţine. Hocus-Pocus, Brahma şi Confucius, vaca are coadă, coada n-are vacă, Ali-Mali. Uşi-Vişi… Caranâc gâda, a-ha-hî-a-ha-ha şi pe urmă, uite-aşa, scoate colierul lui Boby Hamilton!

Cellino înţelese cu cine are a face. Un singur om era capabil să-i copieze chimonoul, să-şi facă unul la fel, să se grimeze exact cum se grima el. De aceea, îl întrebă

— Boby Hamilton te-a trimis, Tom Sincler?

— El însuşi. Scoate colierul şi caută-ţi de treabă.

— Nu l-am luat nici de la dumneata, nici de la dânsul!

Allen Preston voi să treacă, detectivul i se puse în cale:

— Colierul! Altminteri nu te las să pleci!

— N-am să i-l dau decât doamnei Ida Hamilton, sau

lui Boby, personal!

— Pe doamna Hamilton n-o am la îndemână, dar pe Regele vacsului ţi-l pot scoate în doi timpi şi trei mişcări, cu sau fără lustru! Aşteaptă un moment!

Îl conduse în camera unde îşi lăsase companionii şi unde Li-Fung îi ţinea la dispoziţie un dulap plin cu deghizamentele necesare profesiunii sale, Tom Sincler mai făcu de câteva ori nişte semne cabalistice, spre enervarea lui Allen Preston, căruia nu-i ardea de farmece şi de jocuri cu bagheta.

— Hocus-Pocus, insistă astrologul de ocazie. *Ra-Ka-vu! Ra-Ka-mu! Mahabara – Maharajal Bebli-Bengali*, ia dă-te-ncoace, Boby!

Apoi, lui Celino:

— Să nu te miri văzând un marinar bătrân: e Regele vacsului!

Dansatorul nu putu să nu izbucnească în râs la gândul noii transformări a celebrului magnat al industriei americane..

— Ascultă, Tom Sincler, ai să-l înnebuneşti pe bietul Boby, tot deghizându-l!

— Nu mă las până nu-l fac detectiv şi pe ăsta! râse Tom. Ce-mi dai, să-l vezi şi pe Adonis al dumitale, ca marinar?

Într-adevăr, de alături, se ivi arapul, care părea mai negru în albeaţa imaculată a costumului împăratul cremelor de ghete, cu o barbă albă în jurul gâtului, avea aerul unui autentic lup de mare.

— Domnule Hamilton, – zise Tom Sincler – profesorul Jim Parker are să-ţi spună un cuvânt!…

Allen Preston se înclină ceremonios apoi, cu o ţinută marţială, de perfect gentilom, se adresă lui Hamilton:

— Bună seara, domnul meu! Cercetările mele ingenioase mi-au permis să descopăr colierul de perle al onorabilei doamne Hamilton. Vă rog să i-l oferiţi, împreună cu omagiile mele respectuoase!

— Pe Sfântul Patrik, e chiar acesta! izbucni Boby Hamilton cu un accent vulgar, de nestăpânită bucurie, în

vreme ce vântura frumoasele mărgăritare. Ce fericită va fi scumpa mea Ida, când îi voi dărui superbul colier! Îţi mulţumesc din toată inima, domnule profesor!

Bogatul industriaş, fără niciun simţ al demnităţii sale, al ierarhiei sociale, se tot curba în faţa tânărului.

Abia atingându-i degetele, Allen Preston dădu să iasă, când fu împiedicat din nou: de rândul acesta, îi ieşise în cale fostul său valet, care-i strângea mâna şi-l lua cam de sus:

— Jim Parker, te felicit din toată inima! Ai făcut o acţiune morală, vei binemerita de la societate. Aşa, fiul meu! Supraveghează-ţi conştiinţa, condu-ţi toate acţiunile vieţii în mod onest şi sufletul dumneatale va fi împăcat, trecutul răscumpărat!

— Ce, Adonis, te-ai făcut predicator? îl întrebă Allen surâzând.

— Nu. Am primit marea lumină. Sunt un stâlp al societăţii. Mi s-a luat un văl de pe ochi. Am renăscut!

— Bravo, Adonis dar vezi să nu ţi se ia un alt văl de pe ochi şi să te-ntorci de unde-ai plecat!

— N-avea grijă, Jim Parker! Revelaţiunea mistică e-n plină apoteoză… Iar când vei avea nevoie de mine (şi aici, David începu să plângă, brăzdând cu lacrimi arzătoare stratul de vopsea cel poleia) nu uita că maurul şi-a iubit stăpânul. Maurul nu va pleca!

Allen Preston nu mai auzi ultimele cuvinte: era în stradă sub ploaia care nu mai contenea.

El se urcă în taximetrul cel aştepta de atâta vreme, în timp ce David Pickleston, apărat de umbrela unui agent pe care-l fluierase, se ducea din om în om, dându-le indicaţii din partea şefului.

XXII. O MICĂ SOCOTEALĂ...

Rămas singur cu Regele vacsului, detectivul îi spuse:

— Domnule Hamilton, lucruri mari se pregătesc. Ne aflăm într-un cuib de bandiţi. Se vor face multe arestări. N-o să fie uşor. Se vor trage focuri de revolver, va curge

sânge. Ai curaj să suporţi toate astea?

— Pentru scumpa mea Ida sunt în stare să înfrunt şi flăcările iadului!

— Foarte bine. În cazul acesta, n-ar strica să reglăm o mică socoteală.

Miliardarul nu înţelegea.

Tom Sincler se crezu obligat să-l lămurească:

— S-ar putea ca eu să mor în această luptă cu apaşii, s-ar putea să dispar pentru o vreme oarecare, să mă prefac mort, ca să pot urmări alţi criminali. S-ar putea să mori chiar dumneata! afirmă el, uitându-se în ochii lui Hamilton, căruia îi clănţăneau dinţii. De aceea, te-aş ruga să reglăm socotelile.

— Să mă ia dracu dacă-nţeleg ceva!

Tom începu să se impacienteze:

— Domnule Hamilton, sper că dumneata nu cunoşti pe detectivi numai din foiletoanele ziarelor?! Numai acolo, poliţiştii sunt un fel de apostoli ai societăţii şi lucrează de pomană. Eu mi-am pierdut o grămadă de vreme, mi-am pus viaţa în pericol, pentru dumneata. Aş dori să fiu plătit!

— Nu voiam să te jignesc! îi răspunse Boby, care, ca toţi avarii, căuta motive nobile ca să-şi justifice viciul.

— Jigneşte-mă! Jigneşte-mă! îl încuraja Tom.

— Poftim o sută de franci!

— Suma aceasta, dacă nu mă-nşel, o datorezi fachirului căruia nu i-ai plătit vizita de azi. Cât despre mine, dacă m-aş hrăni cu cremă de ghete, cu banii ăştia mi-aş cumpăra exact câteva cutii „Myosotis”. Cum însă vacsul nu se mănâncă, te rog să-mi dai ceea ce mi se cuvine, adică douăzeci la sută din valoarea obiectului găsit, două sute de mii de franci.

— De ce nu cinci sute de mii, scumpul meu Sincler?

— N-ar fi drept, n-ar fi cinstit.

— Şi două sute de mii e cinstit?

Boby Hamilton începu să se indigneze:

— Domnule inspector, eu m-am ridicat prin propria mea muncă şi cunosc valoarea banului. Nu ai să mă tragi tocmai dumneata pe sfoară!

Detectivul fierbea. Tonul lui Hamilton nu-i convenea. Îşi dădea seama că ar fi trebuit să facă târgul înainte, ca să nu mai primească obiecţiile neelegante ale fostului lustruitor de ghete din New York. Ştiindu-se cu mărgăritarele în buzunar, acesta se lăsa greu şi ridica glasul: Tom Sincler n-avea ce să-i mai facă!

Văzând că inspectorul nu ripostează, Boby prinse curaj şi, entuziasmându-se de propriile sale argumente, le lăsă să curgă, impetuos:

— În definitiv, ce ai făcut dumneata pentru mine? Mi-am expus şi eu viaţa, m-am deghizat şi eu, mi-am pierdut vremea prin tot felul de taverne… Dumneata crezi că este de demnitatea mea să mă fac cocoşat şi cu părul roşu, cum am fost azi, când mi-ai impus să devin Benvenutto Forster? Şi crezi dumneata că stă frumos unui om ca mine să se îmbrace în marinar bătrân, să cânte romanţe ruseşti pe care nici măcar nu le cunoaşte?

Tom Sincler ripostă:

— Dacă dumneata ai fost cocoşat şi cu părul roşu, nu uita că şi eu m-am deghizat cu ochelari negri şi cu părul alb, ca Boby Hamilton!

— Este o onoare pentru dumneata să ai aparenţa unui rege al Statelor Unite…

— Recunosc că am avut acest mare noroc, dar trebuie să recunoşti şi dumneata că această favoare nu mă poate hrăni. Mâine poate că am să joc rolul lui Dumnezeu. Asta nu înseamnă că mi-a pus Dumnezeu mâna-n cap pentru toată viaţa!

— La urma urmei, de ce atâta vorbă? Perlele nu mi le-ai adus dumneata le-am primit din însăşi mâna lui Preston, aşa că…

În vreme ce marinarul-miliardar perora, Tom Sincler, înclinat din frageda copilărie spre filosofie, comenta, în mintea lui cu un surâs amar pe buze, acest caz de ingratitudine şi şiretenie omenească.

„Iată cum răsplăteşte un nabab munca devotată a unui detectiv cinstit şi sărac! Şi când te gândeşti că oamenii aceştia, capitaliştii, beneficiarii tuturor bucuriilor

pământului, se plâng că nu sunt destul de bine apăraţi de armată, de poliţie, de medici!… Avea dreptate David Pickleston să spună că e mai bine să fie cineva spărgător decât paznic al societăţii!…”

Tom Sincler, pe drept cuvânt, începea să urască societatea actuală şi înţelegea revoluţia rusă mai bine ca oricând, cu toate dezagrementele pe care aceeaşi revoluţie le procurase mult iubitei sale Adelaida Protopopovna Baltazarovici.

Satisfăcut de micul său discurs, Bob Hamilton înclina spre o împăcare.

— Înţelegi şi dumneata, Tom Sincler, că 200 000 de franci e prea mult. Să mergem până la o mie, hai să zicem două mii de franci!

— Mulţumesc, i-o tăie detectivul, scurt. Credeam că am de-a face cu un gentleman şi văd că eşti tot văcsuitorul de la intrarea metropolitanului, în Franklin-Square! Dumneata ai să regreţi, Boby Hamilton, nu eu!

Şi, în vreme ce Boby Hamilton întorcea capul, Tom Sincler, cu dexteritatea unui perfect pickpocket, îi şterpeli colierul din buzunarul pantalonilor.

În momentul acela, David Pickleston intra în cabaret. El surprinse gestul şefului său. Nu-i venea să creadă. Era încremenit.

— Metempsihoză!… exclamă el, explicându-şi această nemaipomenită faptă a lui Tom Sincler, prin influenţa sufletului de apaş care trecuse în el, în clipa când sufletul de stâlp al societăţii se instala în David Pickleston.

— Ai spus ceva, Bordeaux 333? îl întrebă Tom.

— Nimic… nimic… bâigui bietul Adonis, adânc rănit în proaspăta-i virtute.

— Ai luat contact cu oamenii noştri? mai întrebă superiorul său.

David era încântat de primirea pe care i-o făcuseră agenţii.

— Le-am arătat cartea de inspector: Bordeaux 333. M-au salutat cu respect. E o senzaţie delicioasă! Întâia oară mă salută poliţiştii. Pân-acum, mă luau de guler!…

Entuziasmului de stâlp al societăţii pe care-l manifesta fostul pickpocket îi răspunse scepticismul, descurajarea lui Tom.

— Scumpul meu David, dă-mi voie să te plâng!

— De ce?…

— Fiindcă ai intrat în poliţie, fiindcă trebuie aşa să-ţi serveşti contemporanii!…

Inspectorul scuturâ, în semn de condoleanţe, mâna subalternului său, care nu înţelegea nimic.

Trecură la fapte.

XXIII. DE LA SUBLIM LA RIDICOL

— Domnule Hamilton şi dumneata, Adonis, veţi ieşi în stradă, veţi ocoli câteva case şi, zece minute după ce s-a aprins balaurul de la poarta cabaretului, o să intraţi aici, să cereţi alcooluri tari, să întreţineţi o atmosferă de nelinişte. Restul mă priveşte!

Boby şi David ieşiră, salutând cu mâna la beretă, ca marinarii.

— Hei, Li-Fung, strigă Tom Sincler, bătând din palme.

Cei doi patroni chinezi se iviră ca doi şacali ce stau la pândă, gata la orice.

— Aprindeţi luminile! E miezul nopţii!

Într-adevăr, turnul catedralei Notre-Dame suna cele douăsprezece lovituri, care cădeau lugubru în noaptea încărcată de apă şi de electricitate. Alte clopote băturâ în acelaşi timp, împletindu-şi sunetele funerare deasupra oraşului, asasinat de pumnalele ploii.

Omul îmbrăcat în chimonou, cu barbişon de mag, se adresă chinezului:

— Nu e nevoie să-ţi spun cine sunt, scumpul meu Li-Fung!

— Domnul inspector Tom Sincler să se găsească aici ca-n împărăţia marelui Confucius, demonii buni să-i danseze jocuri sacre, floarea de lotus să i se deschidă-n drum ca o…

— *Etcaetera!* îl întrerupse detectivul. Eu sunt un

număr nou în programul dumneatale, sunt fachirul din Calcutta, astrologul! Ne-am înţeles?!

— Petale de migdal şi zefiri celeşti să adie pe capul tău venerabil, Tom Sincler! zise Li-Fung…

— N-o să fie prea mult scandal, nu-i aşa, domnule inspector? Casa noastră cinstită trebuie să fie liniştită ca o mânăstire! Vă rog să arestaţi cu cea mai mare discreţie şi fără focuri de revolver! interveni groasa Wing-Taï-Pu, dându-şi aere de delicateţe virginală şi de princiară distincţie.

— N-avea nicio grijă, Susur-de-Izvor, răspunse Tom Sincler, cu aceeaşi preţiozitate a cuvântului şi-a mişcărilor. Urechile dumneatale parfumate nu vor simţi nimic, prinţesă palidă, zveltă libelulă, privighetoare din Haï-Sin!

Cu multe precauţii şi menajamente, cei doi patroni ai tavernei se interesară de ceea ce se pusese la cale. Ei nu voiau să stânjenească prin nicio indiscreţie acţiunea poliţistului.

— Uite ce este. De câtăva vreme, s-a răspândit zvonul că sunteţi putred de bogaţi. Lucrul acesta vă priveşte, dar priveşte şi o bandă de spărgători, care şi-a pus în gând să vă prade, noaptea asta. Dar Tom Sincler veghează. Toată strada e plină de agenţii mei. Sunt poliţişti în toată casa, chiar acolo unde nu vă gândiţi. Va fi o capcană straşnică. Vă rog să-mi daţi tot concursul, ca să ieşim cu bine din afacerea asta!

— Şapte mandarini, zece cutii de ceai şi o mie de străbuni, ce ne facem? miorlăi Li-Fung.

Astrologul-detectiv bătu cu pumnul în masă şi tună:

— Zece mandarine şi-o cutie de piper, n-avea nicio grijă! Să nu te mire nicio măsură pe care o voi lua. Totul e să păreţi veseli, artiştii să nu ştie nimic, toată lumea să cânte. Ai pe cineva sus?

— Unde?

— În apartamentul unde se fumează opium!

— Opium, aici? protestă Li-Fung. Şapte pagode şi-un brahman, nu ştiu nimic

— Şapte brahmani şi-un purice sacru, m-am înşelat!

Credeam că e vorba de casa dumneatale… Aşa spuneau tâlharii: vom ataca întâi pe cei din fumătoriul de opium!… Se vede că am înţeles greşit… nu e vorba de taverna lui Li-Fung… Noapte bună!

Inspectorul îşi scoase chimonoul, prefăcându-se că pleacă.

— Pe barba veneratului Confucius, nu-nţeleg nimic! se tângui bietul bătrân.

— Pe fluviul Galben şi fecioarele muntelui Cip-Cip, poate să ştie Susur-de-Izvor ceva?… îi iscodi Tom Sincler.

Wing-Taï-Pu îmbrânci pe Li-Fung:

— Nu mai face pe idiotul! Nu vezi că ne-a prins? Dă-i cheile! Oftând din fundul rărunchilor, chinezul scoase o legătură de chei şi le oferi detectivului:

— Uite casa noastră, averea noastră, toată e-n mâna dumitale, Tom Sincler. Fie-ţi milă! Îţi dau cuvântul meu de cinste că mâine vom desfiinţa acel blestemat salon!

— Nu mă priveşte! îi asigură detectivul american. Eu nu sunt în poliţia de moravuri – treaba colegilor parizieni – pe mine mă interesează banda de spărgători pe care vreau s-o arestez în noaptea asta! Păstrează-ţi cheile. Am să ţi le cer mai târziu. Dar, ia spune-mi, cheia de la bolta cu lucruri furate e tot în inelul ăsta?

— Şapte balauri şi-un derviş, nu ştiu despre ce cheie e vorba! se tângui chinezul.

Energic, Tom Sincler îi replică:

— Şapte dervişi şi-un pui de balaur, ştiţi despre ce e vorba! Ştim câteşitrei. Ştiu şi cei doisprezece spărgători, care în momentul acesta se strecoară şi ocupă toată casa! Li-Fung, te-a luat dracul!

— Vişnu, Brahma şi Confucius, sunt pierdut! gemea Li-Fung.

— Ţine-ţi gura. Mai avem un sfert de oră. Hai să inspectăm localul. Ia-o înainte!

Li-Fung continua să se vaite.

— Kamadeva, Sakia-Muni, îndură-te!

— Ăştia sunt indieni, dobitocule! i-o reteză Tom, care începea să se enerveze de prefăcătoriile bătrânului

tăinuitor de lucruri furate onestului negustor care, sub aparenţa unei nevinovate taverne, ţinea cea mai ticăloasă speluncă din Paris. De mâine-ncolo, să te pui pe învăţat mitologia chineză, fiindcă te cam încurci!

— La ordinele dumitale, Tom Sincler! îl invită Wing-Taï-Pu. Ce parte a imobilului vrei să vizitezi?

— Aş dori să cunosc subsolul.. Mă interesează mai mult decât restul casei!

— Poftim! îl invită Li-Fung, conducându-l lângă orchestră şi deschizând o portiţă de aceeaşi culoare ca a tapetului. El începu să coboare o serie de trepte înguste şi întunecoase.

Tom Sincler îl urma.

Abia pierise chimonoul detectivului că, de după mese, umblând pe brânci, apărură cei doi pitici chinezi.

Susur-de-Izvor, trăgând un cuţit de sub larga mantie înflorată, le dădu, cu o voce şuierătoare, câteva ordine scurte, pe care devotaţii servitori urmau să le execute aidoma, în câteva minute.

— Băgaţi de seamă. La a şaptea treaptă eu îl lovesc. Tu-l dezbraci, tu îi scoţi peruca şi barbişonul. Pe urmă îl aruncaţi în canal. Tu te îmbraci în chimonoul lui şi-l înlocuieşti la numărul de fachir. Aţi priceput?

— A şaptea treaptă! zise un pitic.

— Al şaptelea cer! completă celălalt.

— Ki! Ki-Ki! râseră amândoi urmându-şi stăpâna.

Lucrurile se întâmplară întocmai după planul convenit.

— Să venim şi noi Li-Fung! strigă Wing-Taï-Pu, alergând pe urmele soţului ei, care, prin întuneric, pipăind pereţii, cobora, cu mari precauţii, scara cu miros de mucegai.

Ajunşi la a şaptea treaptă, Wing-Taï-Pu repezi cuţitul între umerii lui Tom Sincler, care se prăbuşi. Cei doi chinezi îl dezbrăcară, dar nu le fu atât de uşor, căci detectivul se apăra, îmbrâncind pe unul, lovind pe altul, în braţe când cu Li-Fung, când cu cei doi pitici, când cu uriaşa patroană.

Se auzeau scrâşniri din dinţi zgomot de chei, lovituri înfundate, ţipete scurte, înjurăturile lui Tom care rezista, până când se pomeni prins de opt braţe şi aruncat pe un capac de fier. Acest capac se mişcă puţin, apoi se întoarse brusc. Tom Sincler auzi sub el un vuiet de apă, simţi o răcoare umedă şi căzu în valuri, cu un plescăit surd: îl aruncaseră-n canalul subteran, unde-şi găsiseră moartea atâţia şi atâţia americani.

Dar Tom Sincler nu era făcut să dispară cu una, cu două. El nu era ameţit de băutură sau de opium, ca celelalte victime ale chinezilor.

Lovitura de cuţit îşi ratase efectul căci detectivul purta o cămaşă de zale.

Excelent înotător, el reuşi să se ţină la suprafaţa apei, gândindu-se cu mult necaz că toată acea desfăşurare de forţe, toate precauţiile sale fuseseră inutile. În zadar postase două duzini de agenţi în jurul casei, în zadar începeau să intre, luând loc la mese, şase perechi de agenţi secreţi, îmbrăcaţi de seară, ca nişte clienţi americani.

În zadar deghizase pe unul din cei mai valoroşi subalterni ai săi în prinţ oriental, cu barba neagră şi sprâncenele împreunate, care se strecurase împreună cu tovarăşa sa femeia în văluri indiene la primul etaj al casei, de unde urma să dirijeze operaţiile.

Lipsiţi de şeful lor, cei aproape patruzeci de oameni ai Siguranţei veniseră inutil la tavernă, căci nu cunoşteau nici planul de bătaie, nici măcar pe cine voia să aresteze Tom Sincler, dar mai ales chipul lui Harry şi Malvina Pickleston.

Aşteptând să se obişnuiască cu întunericul – lampa de buzunar o lăsase-n chimonoul smuls de bandiţi – prizonierul acvatic se gândea la tot felul de lucruri care n-aveau nicio legătură cu aventura lui.

O satisfacţie intimă îi gâdila, totuşi, vanitatea de poliţist: dăduse, într-adevăr, de urma canalului pe care-l presupunea legat de Sena, când cercetase cele patru suspecte sinucideri de americani.

Bineînţeles, ar fi preferat să nu descopere niciodată acest canal decât să ia cunoştinţă de acesta în împrejurări atât de neplăcute pentru el.

Tom Sincler era încredinţat că în momentul acesta un complice al chinezilor, îmbrăcat în pardesiul său, cu pălăria sa pe cap, se arunca de pe un pod apropiat, simulând sinuciderea detectivului. Cadavrul va fi pescuit în Sena a doua zi.

Această perspectivă nu-l entuziasma deloc. Tom Sincler blestema – sau binecuvânta – mania de-a filosofa în orice împrejurări. Acuma chiar, el se gândea la lucruri care n-aveau nicio legătură cu situaţia momentană. Îşi aducea aminte de teoriile unui camarad de tranşee, care susţinea că pământul nu e perfect rotund, fiind turtit la cei doi poli, ca o mandarină.

Acest camarad îşi făcuse o frumoasă situaţie în Statele Unite, popularizându-şi teoria în conferinţe, articole şi filme de cinematograf.

„În viaţă, nu trebuie să ai decât o idee dar s-o urmăreşti, dacă nu cu frenezie, cel puţin cu tenacitate!” conchidea Tom Sincler, pipăind pereţii fie culcat pe valuri, fie călcând apa. Filosoful şi estetul de la Boston se gândea, fără voia lui, că de la sublim până la ridicol nu e decât un pas. El exemplifica acest proverb binecunoscut, evocând statuia *Madonei cu ofranda* a lui Bourdelle, Maria Fecioara, ţinând pe umeri copilul Iisus, într-un gest de măreaţă simplicitate şi smerită dragoste maternă.

Această capodoperă a celui mai mare statuar al vremilor moderne, înaltă de şapte metri, domină una din colinele Alsaciei. În braţele mamei sale auguste, care-l oferă lumii în redempţiune, copilul divin schiţează, cu braţele larg deschise, gestul crucii, răstignirea viitoare…

Niciun ochi al unui om de inimă nu poate contempla, fără să se umezească, acest grup sublim, prea puţin cunoscut, din nefericire.

Ei bine, Tom Sincler, la un pas de moarte, n-avea ceva mai bun de făcut, decât să admire geniul şi măsura lui Bourdelle, care reuşise să dea emoţia supremă acolo

unde un artist mediocru ar fi evocat, în acelaşi gest, imaginea unei femei-saltimbance, care-şi ţine pe umărul stâng copilul saltimbanc şi, subliniindu-i îndemânarea de echilibrist, are aerul că spune publicului cu satisfacţie:

— *Et voilà!*

Aşteptând să moară, sau, ca în versul lui Corneille, să-i vină un ajutor neprevăzut, Tom Sincler recunoştea, cu toată francheţea, că pasul de la sublim până la ridicol el îl făcuse din plin, ajungând, din înălţimea aspiraţiilor sale, în subsolul tavernei blestemate a chinezului Li-Fung.

XXIV. ROŞU ŞI VERDE

Chinezul mărunt, cu glasul tremurător ca un behăit de căpriţă, ascundea, sub mustăţile bine lipite şi sub chimonoul verde, cu balauri roşii, pe însăşi Malvina, soţia lui Harry Pickleston.

Cunoscând acest amănunt, nu va fi greu de dedus că Wing-Taï-Pu, supranumită Susur-de-izvor, femeia puternică a slăbănogului Li-Fung, nu era decât teribilul criminal Harry Pickleston. Sub acest neprevăzut deghizament, ticălosul scăpa celor mai ingenioase cercetări.

O obligaţie cavalerească ne impune să vă mărturisim că bietul Tom Sincler, pe care, un moment, l-am cam zeflemisit pe tema presupunerilor sale, ştia şi el acest lucru.

Dreptatea era cu noi când vă înştiinţam că nici printre clienţii, nici printre artiştii, nici printre servitorii perechii chineze nu se găseau cei doi tâlhari; dreptate însă avea şi detectivul, când îşi căuta prada în cabaretul exotic, de la spatele Catedralei Notre-Dame.

Cum a ajuns Tom Sincler la această deducţie e o întreagă poveste. O dată mai mult, vom vedea că filosofia şi critica de artă nu sunt unelte de dispreţuit în cariera unui poliţist.

Nicio fotografie, nicio peliculă de film, niciun portret al soţilor Pickleston nu erau cunoscute poliţiei. Ei nu se lăsaseră niciodată surprinşi de un aparat, aşa că fizionomia

exactă nu le-o cunoştea nimeni.

Era sigur, însă, că Harry Pickleston avea înfăţişarea impunătoare a unui om înalt, brun şi gros. Sprâncenele împreunate adăugau o notă fioroasă aspectului său vulgar.

Malvina era, dimpotrivă, mică, avea ochii vii, neastâmpăraţi, trăsăturile feţei fine, expresive, buzele subţiri, întinse permanent, într-un zâmbet de ironie şi amărăciune. Era evreică din Cernăuţi, oraş din nordul României, odinioară centru al Bucovinei austriece[6].

Călăreaţă de circ, pe urmă chiromantă, iar mai târziu dansatoare pe trapez, Malvina Calmanovici cunoscuse pe Harry Pickleston într-un bâlci din Philadelphia, unde ridica greutăţi, după ce căutase, în zadar, aur, întreaga tinereţe. După căsătoria lor, nu-i mai întâlnim în nicio baracă. Deveniră spărgători.

De un sfert de secol aceşti oameni erau urmăriţi de toate poliţiile Statelor Unite, fiind învinovăţiţi nu numai de propriile lor crime, dar şi de toate asasinatele misterioase, ai căror autori nu puteau fi descoperiţi.

Judecaţi în lipsă, ca şi fiul lor, David, ei fuseseră condamnaţi, de mai multe ori, la moarte, de tribunalele americane.

Şi, pe când agenţii de Siguranţă le adulmecau urma la Chicago sau Philadelphia, ei erau servitori la ambasada franceză din Pekin, unde se introduseseră cu actele unor emigranţi români, aruncaţi în Hudson.

Plecaţi, cu bune referinţe, de la ambasadă, ei asasinară o pereche de chinezi, furându-le hârtiile de identitate. Aveau mai multe rânduri de paşapoarte.

La un moment dat, simulară plecarea din Statele Unite. După ce-şi cumpăraseră bilete pentru Nagasaki şi după ce trecuseră frontiera, fiind urmăriţi, în Japonia, de agenţi speciali, luni întregi – cei doi saltimbanci instalau o

---

6 După tratatul de la Constantinopole din 1775, Bucovina devine austriacă şi va rămâne până în 1918. Între 1786–1849 face parte din Galiţia iar când imperiul austriac e reorganizat în monarhie austro-ungară, Bucovina şi Galiţia rămân administrate de Austria iar nordul Transilvaniei de Ungaria.

tavernă la New York, unde, sub numele Wing-Taï-Pu şi Li-Fung, îşi făceau o reputaţie de chinezi cumsecade.

Indivizii, care treceau drept soţii Pickleston în Japonia, erau doi complici aleşi de ei să le semene cât mai mult şi plătiţi bine, cu singura obligaţie de a se plimba şi de-a face pe suspecţii.

Li-Fung şi Wing-Taï-Pu operau la New York, în nasul autorităţilor, în vreme ce perechea care le semăna şi care călătorea sub nume adevărat trebuia să joace rolul soţilor Pickleston, fugiţi din Philadelphia cu acte false!…

Cumpărând poliţia cartierului, Li-Fung şi Wing-Taï-Pu operau împărăteşte în plin New York, până-n ziua când cei doi complici ai lor, arestaţi în Tokio şi cercetaţi de-aproape, dovediră că nu sunt ei Harry şi Malvina Pickleston, ci oneşti negustori de mărci poştale vechi, în căutare de raritătţi, pe teritoriul Mikado-ului.

Bunii patroni ai „Tavernei Chineze” găsiră că e momentul să dispară din America. Organizând o vastă contrabandă de alcool, cu concursul gangsterilor din Chicago, omorând doi rivali, ei atraseră din nou atenţia asupra lui Harry şi Malvina Pickleston, în vreme ce la New York, alţi doi complici, deghizaţi în Li-Fung şi Wing-Taï-Pu, continuau să menţină prestigiul tavernei şi să deruteze orice bănuială.

În vreme ce poliţia căuta pe cei doi criminali pe teritoriul american, Wing-Taï-Pu şi Li-Fung luau vaporul pentru Franţa, după ce trimiseseră la Paris cea mai mare parte din bogăţiile lor.

Din armata de detectivi pusă pe urmele lor, unul singur apucase calea cea bună, Tom Sincler.

Pe când ceilalţi poliţişti iscodeau persoane, Tom Sincler, convins că foştii acrobaţi ştiu să-şi transforme aspectul uman cu o abilitate drăcească, le urmărea felurite vizuini unde era încredinţat că locuiseră mai multă vreme şi-n care nu se putea să nu fi lăsat urme ale prezenţei lor.

„Dacă e imposibil să le aflu chipul, îmi va fi mai uşor să le găsesc sufletul!”

Într-adevăr, cercetând unul din apartamentele

închiriate câteva luni de ei, la Philadelphia, Tom Sincler află că, din prima zi, Harry Pickleston ceruse învoiala să schimbe tapetele odăilor, înlocuindu-le cu altele noi, pe gustul său.

În altă casă la Chicago, criminalul avusese aceeaşi pretenţie nevinovată, acordată cu înlesnire de proprietar.

Amândouă rândurile de tapete fuseseră alese de Pickleston la negustori din apropiere: el n-avea o predilecţie specială pentru desenele lor sau materialul din care erau confecţionate, căci la Philadelphia tapetul reprezenta dungi roşii alternate cu altele verzi, iar la Chicago, flori mari roşii, pe un fond verde.

La al treilea apartament ocupat de soţii Pickleston, la Cleveland, ei înlocuiseră decorul cenuşiu al odăilor, cu altul, care reprezenta o procesiune de fauni şi sirene verzi, pe un peisaj de toamnă, cu frunzele roşite de incendiul crepuscular, motiv foarte căutat în anul acela în ţinutul Ohio.

Cele două foarte onorabile persoane care înlocuiseră tapetele lăsaseră o excelentă amintire, iar intendentul imobilului refuza şi acum să creadă că adăpostise pe cei mai temuţi criminali ai Statelor Unite.

Domnul cel voinic şi micuţa lui soţie erau nişte oameni blânzi, cărora le plăceau florile şi păsările, aveau canari în colivii, papagali şi colibri, cumpărau şaluri, covoare şi tot ce putea să le înfrumuseţeze apartamentul.

Tom Sincler îşi notase toate aceste amănunte, fără însemnătate aparentă. Lui însă îi păreau destul de importante.

Această predilecţie pentru lucruri colorate denota că Harry Pickleston avea înclinări artistice, iar faptul că schimba mereu tapetele trăda o retină predispusă spre armonia de culori, spre nevoia unui peisaj nou şi familiar în acelaşi timp.

Oamenii cei mai mediocri, drojdia societăţii, asasinii chiar, simt nevoia să-şi înnobileze viaţa fie cântând dintr-un instrument oarecare, fie prin preocupări decorative, fie prin participări la societăţi secrete, la ceremonii mistice,

nevinovate.

Harry Pickleston, fără să-şi dea seama, era obsedat de alternarea culorilor verde şi roşu. Acestea i se impuneau autoritar; un singur moment, banditul nu-şi închipuise că-l vor trăda într-o zi. Om de mare voinţă, comandând, dictând tuturor puterilor pământeşti, el era învins de insinuarea a două culori, care îl întreceau, îl acaparau, îi trădau întregul caracter.

— Roşul ascunde un temperament violent, energic, de multe ori sangvinar. Omul impulsiv e atras de această nuanţă care, în lumea culorilor, are forţa pe care litera *r* o are în domeniul consonantelor. Imediata nevoie de verde care urmează roşului este un semn de oboseală, necesitatea unei destinderi, a liniştei, a împăcării. Nimic nu odihneşte mai mult ochiul şi sufletul decât o câmpie verde, o grădină bine înfrunzită, un ghem de dantele verzi, aruncate pe biroul unui om cu creierul muncit!

Aceste reflecţii pe care şi le făcea Tom Sincler, confruntâd tapetele celor trei apartamente ocupate de Harry Pickleston, îi reveniră, i se impuneau cu o mare intensitate detectivului, într-o noapte de aprilie, în acest an chiar, la „Taverna Chineză” din New York, cedată de Li-Fung altor chinezi, autentici.

Li-Fung se mutase la Paris de vreo cincisprezece luni, iar cei ce-i luaseră locul păstraseră atât sistemul de împărţire a încăperilor, cât şi decoraţiunile cabaretului.

Tom Sincler nu intrase de multă vreme aici, dinainte de investigaţiile făcute la Chicago, Philadelphia şi Cleveland, în căutarea soţilor Pickleston. El fu impresionat de faptul că „Taverna Chineză” era tapetată cu roşu şi verde, în desenuri felurite. Aceste două culori predominau în lumina difuzată de lampioane, în chimonourile celor ce serveau pe clienţi. Plante verzi şi balauri roşii pe veşminte, iar pe ziduri, prinţese cu mantii roşii, într-o pădure verde, poduri roşii peste râri verzi, luntre roşii pe lacuri verzi, căprioare verzi pe paravane roşii, fructe roşii în farfurii verzi…

Această infinită alternare, în nuanţe diferite, a celor

două culori pe care n-o remarcase până acum la „Taverna Chineză” izbi pe Tom Sincler cu violenţa unei revelaţii.

Fără să împărtăşească nimănui aceste observaţii, el se hotărî să treacă Oceanul în căutarea lui Li-Fung, care nu putea fi străin, sub o formă sau alta, de soţii Pickleston.

XXV. AMINTIRI...

Tom Sincler nu mai fusese în Europa de la război. Era o ocazie minunată să revadă ţara favorită, unde-şi petrecuse o tinereţe eroică şi pe-al cărei front cunoscuse satisfacţia datoriei împlinite şi-a recompensei celor două rubane subţiri, verzi şi roşii (bineînţeles!) care-i împodobeau butoniera…

Ajuns în capitala Franţei, pe care o găsi mult mai frumoasă decât în epoca armistiţiului, Tom Sincler îşi dădu seama că fiecare an care trece peste Paris şi peste cei ce iubesc acest oraş unic în lume îi sporeşte farmecul şi preţul.

Oamenii prea tineri trebuie duşi la New York sau la Berlin, căci tinereţea e lacomă de noutate şi de colosal, de strălucire şi de transformări vertiginoase.

La Paris era, fără îndoială, mai multă animaţie, ordine şi curăţenie decât odinioară, dar toate aceste vestigii ale progresului se integrau de minune în vechea splendoare arhitecturală, fără pereche, în toate vremurile, a modernei creaţii.

Fostul luptător pe Frontul de Est se simţi mândru, ca într-o patrie mult iubită, să calce pe asfaltul cetăţii pe care o apărase şi el, în anii tineri, la o sută kilometri distanţă. Beat de frenezia înserărilor lui mai, sub cerul din Ile-de-France, fericit s-audă în jurul său limba tranşeelor, fostul căpitan întorcea capul după fiecare trecător, crezând c-a recunoscut un camarad de demult. Ar fi îmbrăţişat pe toată lumea, aştepta să-l cheme toţi pe nume şi se mira că nu-l opreşte nimeni în drum, cu mâna întinsă, strigându-i:

— Bine-ai venit, Tom!

După câteva zile, beţia se risipi: rămăsese numai

acea dulce senzaţie de perfectă libertate în disciplina absolută, care constituie, pentru cetăţeanul modern, marele prestigiu moral al Parisului.

Tom Sincler reintra în normal. Parcă nu lipsise niciodată din metropolă, iar descoperirea, foarte uşoară, a „Tavernei Chineze” îl adusese la realitate: Li-Fung era aici, cu Wing-Taï-Pu, care îl salutară ca pe-o veche cunoştinţă.

Cabaretul din spatele lui Notre-Dame era mai larg, mai luxos, mai artistic decât cel de pe malul Hudsonului.

Inevitabila procesiune de verde şi de roşu continua şi aici, ceea ce întări bănuiala lui Tom Sincler că aici Harry Pickleston nu era departe.

Ochiul şi mâna banditului împodobiseră taverna cu tapete, lampioane, paravane şi chimonouri în culorile favorite, pe care nu le alegea în adins, ci sub dictarea subconştientului. Roşul şi verdele impuneau singure, strecurându-se în marea varietate de calităţi şi de desene a stofelor, hârtiei sau lemnului întrebuinţat pentru decoraţiuni.

Dar roşul era mai puţin violent ca-n America, mai liniştit, iar verdele bătea în gălbui. Să fi fost aceasta un semn că tâlharul a obosit, că temperamentul său era mai potolit şi că însăşi nevoia de odihnă pălise? Tom Sincler nu insista în atâtea subtilităţi. El ştia că firul nu trebuie tăiat în patru şi că, de cele mai multe ori, aţi pierde vremea examinând amănuntele, poţi ajunge şi la pierderea firului în sine, la rătăciri periculoase.

Ştiindu-se înclinat spre speculaţiuni filosofice, Tom Sincler ducea o luptă permanentă cu sine însuşi, căutând să-nvingă pe doctorul de la Boston, ca să facă loc detectivului abil, sportsman şi realist.

Această victorie asupra lui însuşi era una din marile satisfacţii ale lui Tom. Tot aşa, în faţa unei mese copioase, ştia să-şi înfrâneze apetitul, ca să-şi păstreze supleţea corpului şi a mişcărilor…

Întovărăşit de diferiţi agenţi ai poliţiei franceze, puşi sub ordinele sale, inspectorul se ducea aproape în fiecare noapte la „Taverna Chineză”. Membrii importanţi ai

coloniei americane îl însoţeau câteodată.

Reuşi să-şi facă aliaţi printre artiştii cabaretului, cu care îşi dădea întâlniri aiurea, aflând ceea ce-l interesa, fără să aibă aerul că spionează.

Li-Fung avea hârtii în regulă şi era un excelent contribuabil. Casa lui era printre cele care produceau fiscului francez cele mai mari venituri, în special la capitolul şampanie şi lichioruri. Furnizorii săi erau foarte bine plătiţi; vecinii, poliţia cartierului n-aveau decât avantaje din partea bunilor chinezi. Aceştia mergeau atât de departe cu filantropia, încât nu o dată oferiseră sume importante preoţilor şi episcopilor catolici pentru săracii din împrejurimi.

Instalaţi într-o viaţă nouă, siguri că li s-a pierdut urma pentru totdeauna, cei doi criminali lucrau la Paris cu mijloace americane, printre americani. Niciun zgomot suspect nu se auzea vreodată în „Taverna Chineză”, nicio plângere împotriva lor. Referinţele date inspectorului din New York de către poliţia pariziană erau foarte binevoitoare pentru cei doi patroni.

Fără îndoială, agerii agenţi francezi nu ignorau că unii yankei, privaţi de alcool în ţara lor, exagerau întrucâtva, abuzând de şampanie şi de stupefiante, dar aceasta o făceau şi în alte localuri sau în propriile lor apartamente. Poliţia Parisului nu se putea lupta cu sinucigaşii. Nu o dată, domni în frac sau doamne în mare decolteu erau coborâţi sub formă de cadavru de la ei de acasă ori din localuri publice, după un asemenea abuz. O veche boală de inimă era explicaţia obişnuită a morţii subite. Ambasada americană lua act, cu regret, de aceste decese şi era cea dintâi interesată să nu se facă prea mult zgomot în jurul iluştrilor defuncţi şi-a locului unde s-a petrecut trecerea în veşnicie. Iar moştenitorii nu insistau nici ei să afle toate amănuntele, fiind preocupaţi, în primul rând, de aranjamentul succesiunii

Cele patru decese misterioase – înecaţii în Sena – deschiseseră ochii lui Tom Sincler şi-i dezvăluiră un orizont întreg de fapte noi, la activul criminalilor. Un dosar

voluminos se adăuga vechilor ticăloşii ale lui Harry şi Malvina Pickleston. Toate aceste crime trebuiau catalogate şi explicate. Aceasta va fi treaba judecătorului de instrucţie. Ceea ce avea de făcut, pentru moment, Tom Sincler era partea cea mai grea a afacerii: descoperirea şi arestarea infernalei perechi.

Nu i-a trebuit detectivului să se întâlnească de două ori cu cei doi chinezi ca să vadă că Susur-de-Izvor nu e altul decât banditul mult căutat. Iar mustăţile de bătrân Fiu-al-Cerului, pe care le purta Malvina Calmanoviri, făceau pe Tom să surâdă de mila bietei femei. El se întreba dacă Li-Fung îşi lipeşte această podoabă virilă în fiecare dimineaţă sau doarme cu dânsa. În acelaşi timp se gândea la supliciul lui Harry, căruia, nu o dată, vârful acestor mustăţi străine îi va fi gâdilat nările şi îl va fi trezit din somn într-un strănut

După două săptămâni de investigaţii, Tom Sincler ştia tot ce trebuia să ştie despre cabaretul favorit al americanilor.

Întregul imobil era închiriat de Harry Pickleston care locuia la etajul al doilea.

Confortul cel mai modern, unit cu cele mai medievale ascunzători, trape, uşi secrete, bolţi subterane şi camere de tortură, domnea în această casă, situată într-un cartier din cele mai evocatoare ale Parisului de altădată.

Vecinătatea legendarei catedrale, amintirea Morgăi, de curând dărâmată, străzile înguste, cu nume vechi, Sena care se ramifica, Cheiul Bourbon, casele istorice, insula plină de trecut, glasul lugubru al clopotelor (al Conciergeriei suna ca un răspuns din secole, la chemarea turnului Notre-Dame) – toate aceste note constituiau un concert impresionant, august ce e drept dar din care nu lipsea un fior de emoţie, vecin cu groaza.

Acolo îşi stabilise Harry Pickleston cartierul general; el cunoştea psihologia americanilor care căutau Parisul vechi fie pe fruntea martirilor desfiguraţi ai bisericilor, fie în sinistrele închisori subterane – *les oubliettes* – din

ulicioara Saint-Julien-le-Pauvre, la doi paşi de „Taverna Chineză”. Harry dăruise compatrioţilor săi ceea ce le trebuia: trecut, beţie şi mister.

Un canal – reproducerea exactă a celui ce se vărsa în Hudson – ducea, în apele complice ale Senei, rămăşiţele crimei – cât mai multe cadavre, cât mai puţin sânge. Sângele strigă, trădează, înspăimântă. Unde nu e sânge, parcă n-ar fi nici crimă. Cocaina îmbată, opiumul adoarme. Apa leagănă, apa spală, apa tace.

În acel canal zăcea acum şi Tom Sincler, aşteptând să se săvârşească mascarada sinuciderii sale, pe un pod apropiat ca să se ridice stăvilarul ce-i va da drumul în fluviu.

Detectivul fusese aruncat cam de la cinci metri înălţime. Apa creştea mereu sub el, în zgomote de gâlgâit şi sfâşieri. De unde venea? În primul moment, n-avea mai mult de un metru. Acum, nu-i mai simţea fundul. Bun înotător, el se ţinea la suprafaţă în poziţie aproape verticală.

Pipăind pereţii, găsise trei ziduri drepte, lunecoase. Al patrulea zid era însuşi stăvilarul. Prin urmare, pe-acolo va fi aruncat în Sena. Tom Sincler îşi păstra toată luciditatea, tot sângele rece. Lampa de buzunar n-o mai avea. Avea însă revolverul şi portmoneul cu acte şi bani. Mai avea un obiect cucerit în învălmăşeala luptei, adineauri, dar acel obiect îi era tot atât de puţin folositor în momentele de faţă ca şi revolverul, ca şi banii.

Apa urca mereu, vuind. În momentul când va ajunge la tavan, probabil, se va ridica şi zăgazul.

Tom Sincler îşi făcu bilanţul, se gândi cu duioşie la Adelaida Protopopovna, la tot ce lăsa în urmă şi regreta, în primul rând, că cei doi mizerabili vor continua să trăiască şi să ciopârţească frumoasa lume a lui Dumnezeu, în vreme ce el va servi de mâncare peştişorilor Senei.

Frânturi din viaţa lui de pân-acum, momente pe care le uitase, de care abia îşi mai aducea aminte, se rostogoleau în întunericul umed ce vâjâia în jurul lui Tom.

O păsărică ciripea pe sârma ghimpată a tranşeelor, în prima zi a lui martie. Sub lampa familiară, într-un oraş, departe, ardea, cu flăcăruie violetă, budinca de Crăciun.

Când a mai văzut această dimineaţă de mai, plină de soare şi de ciocârlii, pe malul fluviului Don? Niciodată. Şi, cu toate acestea, ea luminează în mintea lui, cu miile de maci roşii înfloriţi pe malul apei… E amintirea unui cântec din Novocercask, cel dintâi cântec pe care l-a auzit din gura Adelaidei Protopopovna Baltazarovici.

Are impresia că e foarte mult de atunci, cu toate că n-au trecut decât câteva săptămâni de la prima lor întâlnire. Mult mai recentă i se pare debarcarea la Bordeaux, cu cei trei sute de companioni, veniţi de peste Ocean, să lupte pentru Franţa.

Erau numai tinereţe şi voie bună toţi, răspândind în jurul lor râsete, veselie, şuierături vitejeşti şi optimism… O forţă proaspătă, biruitoare. Îşi aducea aminte cum au schimbat odată interiorul trist al unei fete, smulgând tapetele cenuşii ale pereţilor şi înlocuindu-le cu altele, trandafirii. Pe fata aceea n-o cunoştea nimeni dintre ei, dar au văzut-o câteva zile în şir, ducând o pâine lungă şi un pachet mic, în casa unde era o mamă bolnavă. Fata era mai palidă decât bolnava.

Din ziua aceea, s-a întipărit în mintea lui Tom ideea că o simplă culoare de tapet poate impresiona sufletul cuiva, îi poate trăda acel suflet.

Gândindu-se la tinereţea cu care porniseră la luptă, Tom Sincler îşi dădea seama că singurii pentru care războiul fusese „*la guerre fraiche et joyeuse*” erau, poate, americanii.

Văduva bancherului van Offen – una din cele patru persoane înecate în Sena a fost suprimată fără îndoială, de o rudă a bărbatului ei. Acel nepot care o moştenise îi părea foarte suspect. Ce căuta în tavernă? Ce vorbise, misterios, cu Wing-Taï-Pu, în câteva rânduri, înainte de „sinuciderea” văduvei? Fără îndoială, aranjase asasinatul, împreună cu soţii Pickleston.

Tom Sincler regreta că nu va putea lămuri misterul

celorlalţi trei înecaţi.

Imaginilor acestora li se suprapune figura jovială a unui conferenţiar care cutreiera Statele Unite, cu un glob în formă de mandarină. Erau acum cel puţin o sută de mii de americani convinşi că pământul nu e perfect rotund. Aceste amintiri, fără nicio legătură între ele, se alungau vertiginos. Într-o secundă, Tom Sincler vedea peisaje imense, luminate violent, auzea glasuri armonioase, mirosea parfumuri vechi, cu frăgezimi necunoscute: tenebrele care îl înconjurau, poziţia neverosimilă în care se menţinea cu greu, în loc să ucidă orice speranţă, colorau intens toate amintirile care filmau, pline de viaţă şi de relief în aiurarea lui finală

Dar apele care creşteau sub el nu dădură răgaz lui Tom Sincler să se gândească aiurea. La o palmă deasupra capului său era tavanul. Peste câteva minute nu va mai putea respira. Va muri asfixiat. Era firesc că omul din canal trebuie trimis în Sena mort gata, ca nu cumva să dea din mâini acolo şi să iasă sub cerul liber. Acum, detectivul plutea întors pe spate. Vârful ghetelor îi atingeau plafonul, de care i se lovea şi fruntea. Toate sforţările lui trebuiau să tindă numai ca să respire. Puţinul aer ce mai rămăsese între lichid şi boltă era înghiţit cu lăcomie de valurile ce urcau. Tom simţi că se duce. Apele se scurgeau acum, cu un vuiet metalic, dincolo de stăvilar; printr-un mic spaţiu, din vârful zăgazului, prisosul de apă trecea în Sena, ca să nu inunde subsolul. Toate erau perfect organizate. Aceasta fu ultima observaţie a detectivului căci îşi pierdu cunoştinţa

Ca o perdea ce se desface peste al treilea act al povestirii noastre, bariera compactă, care despărţea canalul de Sena, se despică şi apele care duceau corpul lui Tom Sincler năvăliră impetuos, în vuiet de cascadă, în fluviul legendar.

XXVI. ÎN SALONUL CU LAMPIOANE...

În vremea aceasta, sus, în salonul cu lampioane, se

aprindeau luminile, una câte una. Artiştii soseau mai târziu ca de obicei din pricina furtunii. Soseau şi unii clienţi destul de ciudaţi, pe care nu-i mai văzuse nimeni pe-acolo şi-şi găsiseră să petreacă tocmai în noaptea aceea torenţială.

Erau îmbrăcaţi de seară, dar fracurile le păreau de împrumut, iar doamnele ce-i însoţeau, cu toate că li se adresau în limba engleză, nu păreau deloc americane.

Nu i-a fost prea greu şiretului Li-Fung sau voluminoasei lui soţii, Susur-de-izvor, să observe ciudăţenia oaspeţilor de astă-seară. Erau francezi toţi şi nu puteau fi decât sau banda de tâlhari, despre care le vorbise detectivul asasinat, sau agenţi de-ai lui Tom Sincler.

Ceremonios, Li-Fung se ducea de la masă la masă, urând fiecărui client ceva în legătură cu veneratul Confucius; tot aşa, Susur-de-Izvor, cu cel mai graţios surâs, cu mâinile împreunate, se curba în faţa scaunelor ocupate, urmată de doi chelneri pitici, cărora le comanda să servească pe iluştrii musafiri cu cea mai amabilă şi mai grabnică atenţie.

Cu toate că suişurile lor erau mai numeroase decât oricând, Li-Fung şi Wing-Taï Pu nu prea călcau pe roze. Nările le fremătau, mâinile le tremurau şi o mare grijă îi cuprinsese.

Dacă, într-adevăr, o bandă de pickpoketi parizieni, cunoscându-le marea avere, venise să-i jefuiască?…

— Am făcut noi bine suprimând pe Tom Sincler? Poate bietul băiat era sincer şi voia să ne apere! oftă Li-Fung.

Harry Pickleston însă, mai puţin sentimental decât soţia lui, se felicita că scăpase de blestematul detectiv, care venise tocmai din New York, după dânşii.

El susţinea că cei şapte vizitatori – patru bărbaţi şi trei femei – nu erau decât agenţi de-ai lui Tom Sincler, hotărâţi să asalteze „Taverna Chineză”.

În amândouă cazurile, nu era bine pentru cei doi bandiţi.

Fireşte, în cazul cel mai rău, aveau o uşă secretă prin

care să dispară, aveau şi deghizamentele care să-i prefacă, în câteva minute, într-o paşnică pereche burgheză. Nimic mai uşor decât să se facă nevăzuţi şi să plece din Paris, pentru o vreme. Ei posedau o mică fermă, lângă Fontenay-aux-Roses, unde se duceau cu tramvaiul duminica. Erau cunoscuţi acolo ca nişte americani de treabă şi nimeni nu i-ar fi stânjenit, căci aveau acte în regulă, nu tulburau pe nimeni şi ajutau foarte mult pe săracii preotului.

În vila modestă de la Fontenay-aux-Roses ţineau ascunsă o mică parte din averea lor, câteva milioane de franci. Aveau şi alte milioane depuse la diferite bănci, sub alt nume. Puteau trăi în lux, nesupăraţi de nimeni, numai cu banii aceştia.

Dar, după cum marele industriaş american nu-şi întrerupe activitatea, oricâte miliarde ar avea, tot aşa soţii Pickleston nu puteau renunţa la câştigurile fabuloase, la voluptatea emoţiilor procurate de viaţa lor criminală. Avuseseră perioade de calm, când se ascundeau, de frică, şi trăiau, neştiuţi de nimeni, într-o localitate balneară, viaţă de rentieri bogaţi. Dar se plictiseau repede. După câteva săptămâni de inactivitate, după ce Harry semăna flori noi în grădina vilei închiriate şi-i preschimba tapetele odăilor, începeau să se plictisească.

Enervaţi, căutau prilej de ceartă; nu erau de acord în cel mai neînsemnat amănunt al vieţii de toate zilele.

Numai în crimă acordul era cu frenezie. Fiecare ghicea gândurile celuilalt, i le aplauda. Când erau departe unul de altul, procedau exact cum ar fi procedat celălalt, ca şi cum celălalt i-ar fi transmis ordinele. După treizeci de ani de viaţă comună, alcătuiau o singură fiinţă, încordată în acelaşi ritm, lucrând după aceleaşi impulsiuni, într-o armonie perfectă.

Dar traiul tihnit nu le priia. Deveneau stângaci şi se certau la fiecare nou proiect, ca doi tineri însurăţei. Nu, hotărât! Viaţa de oameni cumsecade ar fi fost o moarte lentă pentru soţii Pickleston.

Iată de ce, cu toate bogăţiile fabuloase, acumulate în bolta de sub canal, cu toate zecile de milioane puse în

siguranţă, cei doi bandiţi americani nu puteau renunţa la ticăloasa lor activitate.

De multe ori trăiseră frica de-a fi prinşi. Astă-seară, însă, tremurau mai mult decât oricând. Erau pe pământ străin, nu cunoşteau procedeele poliţiei franceze, nu bănuiau de unde şi cum le poate veni lovitura.

Pentru moment, pericolul părea evitat. Dacă cei şapte clienţi erau apaşi, n-aveau decât să jefuiască taverna, de la al şaselea etaj până la subsol. N-ar fi găsit mare lucru. Averile importante şedeau ascunse bine.

Dacă erau poliţişti veniţi să-i aresteze, puteau s-aştepte mult şi bine: şeful lor se dusese pe lumea cealaltă şi tot planul de bătaie căzuse baltă.

Artiştii începeau să se producă. Un jaz javanez, compus din cinci muzicanţi, îşi scapără fulgerele solare, căzând, din înălţimi de libertăţi tropicale, în jalnice lamentaţii de sclav.

Era o melodie când pasionată, când tânguitoare, ca un refren jalnic, obsedant în acordurile de chitară şi ciocnirile sferelor de lemn lustruit ce le acompaniau.

Pe urmă veni rândul lui Ochi-de-Vultur, şeful indian, care jongla cu pumnale şi revolvere, împuşcând pumnalele din văzduh sau aruncând cu pumnale în revolverele ce dansau.

Din chivăra acestui Piele-Roşie smulsese Li-Fung pana de cocoş care trebuia să gâdile omuşorul lui David Pickleston şi să-l facă a reda pământului o citronadă greţoasă.

Cu mâinile împreunate pe piept sub mânecile chimonoului, patronii treceau pe la mese, zâmbind politicos, interesându-se dacă iluştrii oaspeţi sunt mulţumiţi: un excelent prilej să tragă cu urechea.

Îi intriga o masă unde se instalaseră doi domni şi o doamnă. Unul din domni arăta o serie de fotografii celorlalţi. Erau chipuri de ucigaşi şi de victime.

— Aţi băgat de seamă ce capete de criminali au oamenii asasinaţi? le spunea el, în franţuzeşte.

Această observaţie a domnului care scotea copii

fotografice păru absurdă lui Harry Pickleston: el trecu la altă masă.

Doi domni, unul cu mustaţa blondă, lăsată în jos, celălalt ras complet, încinseseră o discuţie aprinsă… Chelnerii chinezi asistau la această polemică nedumeriţi.

— Nu, domnule, nu înţelegi? spunea într-o perfectă franţuzească cel cu mustaţă. Dumneata poţi să bei cât pofteşti bere, limonada, vin cu apă minerală, te priveşte. Mie nu-mi plac băuturile lungi!

Prin băuturi lungi acel client original înţelegea tot ce se serveşte în pahare voluminoase; el nu admitea decât coniacul sau alte lichioruri, în cupe late de şampanie, pe care le umplea întâi cu gheaţă şi apoi le golea.

— Am învăţat asta la Berlin. Paharul în care torni coniacul trebuie să fie îngheţat. Contactul cu cristalul rece face ca alcoolul să reacţioneze şi să emane arome şi forţe inedite!

Acest amabil teoretician era la al şaptelea coniac şi găsea că, de la miezul nopţii în sus, nu trebuie consumate decât lucruri fine, sintetice, nu vulgara bere sau oranjadă, care te balonează cu inutil lichid, fără să „diamanteze” creierul.

— Singurul rost al băuturii este să diamanteze inima şi creierul, ceea ce nu vor face niciodată băuturile lungi! conchise domnul cu frac de împrumut, cerând al patrulea pahar.

Acest personaj putea să nu vorbească franţuzeşte şi să nu aibă capul şi verva galică, şi, totuşi, Harry Pickleston ar fi jurat că nu e american, numai după voluptatea cu care-şi prepara şi comenta băutura.

Americanii beau repede, fără să deguste, beau din nevoia de a se îmbăta, fără să aleagă, fără să sfărâme voluptuos, de cerul gurii, bobul finei din Champagne, al vechiului Armagnac, al unui Calvados secular.

Coctailul – această criminală distrugere a oricărui parfum, printr-un amestec brutal de rachiuri, e o invenţie americană. Iar Harry Pickleston, în calitatea lui de chinez rafinat şi de proaspăt parizian, se simţea la un etaj

superior de civilizaţie decât compatrioţii săi.

Se întreba însă dacă un poliţist sau un apaş poate vorbi aşa. Nu era lămurit ce fel de lume adăpostea în acea seară.

XXVII. AFORISME...

Îi părea foarte curios că niciunul din clienţii săi obişnuiţi nu-i trecuse pragul. Numai capete noi şi niciunul yankeu. De ce se deschide atât de rar uşa astă-seară? Din pricina ploii? Dar au mai fost furtuni şi anul trecut, iar limuzinele bogaţilor săi oaspeţi nu se topiseră sub potop. Puteau veni şi-acum. Era ceva necurat la mijloc. Uşa se deschise din nou şi doi domni, însoţiţi de o doamnă, foarte eleganţi câteşitrei, intrară şi luară loc la o masă. Ei nici nu mai găsiră util să vorbească englezeşte că continuau, instalându-se, conversaţia din automobil.

Unul din domni spunea:

— Toate sunt relative. E preferabil, de pildă, să fii diplomat albanez decât ambasador al Franţei. Căci un reprezentant al Albaniei poate avea norocul să fie trimis la Paris, în vreme ce ambasadorul Franţei poate să nimerească la Tirana!

Lui Harry Pickleston, grăbit să salute pe noii-veniţi, această concluzie îi păru tot atât de absurdă ca şi teoria clientului cu fotografiile, care susţinea că oamenii asasinaţi au capete de criminali.

Când cazi peste o convorbire la care n-ai luat parte, dialogul ţi se pare stupid, tot aşa după cum, la teatru, ajungând la actul final, fără să cunoşti restul piesei, toate personajele îţi par demente.

Adevărul este că acei consumatori neobişnuiţi, care lansau paradoxuri şi teorii, vorbeau cu totul altceva şi numai la apropierea chinezilor debitau aforisme, fără nicio legătură cu preocupările lor.

Agenţi de siguranţă, puşi sub ordinele lui Tom Sincler, ei repetau frazele dictate de şeful lor; estetul şi filosoful de la Boston nu pierdea prilejul să-şi amestece

profesiunea de poliţist cu observaţii şi cugetări, contagiind şi pe subalternii săi.

El le demonstrase că pickpocketul american e complet năucit când aude lucruri care ies din sfera preocupărilor sale şi că strălucirile spiritului îl buimăcesc, aşa cum oglinzile jucăuşe ameţesc ciocârlia şi ţi-o dau mai repede în mână.

Poliţiştii francezi îi executau întocmai recomandările, repetând, spre dezolarea celor ce trăgeau cu urechea, fraze ca acestea:

— În fiecare an, Catedrala Notre-Dame se scufundă în pământ cu un milimetru. În fiecare mileniu, deci, cu un metru. Descreşterea credinţei, însă, merge mai repede decât cufundarea materială a bisericii.

Sau:

— Francezii n-au decât o soluţie, în război: victoria. Ei nu-şi pot permite luxul de a fi învinşi căci n-au unde să se retragă: îi pândeşte oceanul.

Harry Pickleston se duse să tragă cu urechea la cele ce spunea singura pereche pe care n-o spionase pân-acum, un domn şi o doamnă, care semăna cu o actriţă celebră de la Comedia Franceză.

— Scumpa mea, când îţi spun că un strămoş al meu a fost frate cu Ludovic al XIV-lea nu vreau nici să mă laud, nici să te epatez.

— Te cheamă Marchelli!… obiecta, surâzând, frumoasa doamnă.

— Şi pe Ludovic al XIV-lea tot Marchelli îl chema. Adevăratul suveran fusese confiscat de Mazarin, care i-a aplicat pe obraz o mască de fier. Marchelli, un tânăr italian, care semăna uimitor cu Ludovic, a fost instalat de cardinal pe tronul Franţei. Celălalt n-ar fi îndeplinit opera vastă a Regelui Soare, căci era greoi, de-o inteligenţă mediocră. Acest Marchelli era fratele mai mic al străbunului meu şi numai familia noastră cunoaşte secretul Măştii de fier…

Strănepotul lui Marchelli îşi continuă teoria, în vreme ce Wing-Taï-Pu, adică Harry Pickleston, care credea că e

vorba de Napoleon Bonaparte şi pe care istoria Franţei nu-l interesa într-un mod excesiv, se depărtă de grup, ca să admire doi tineri dansatori, îmbrăcaţi în pijamale de argint. Aceştia mimau un fel de dans egiptean, pe estradă.

Reflectoare colorate îi transformau când în vâlvătăi de aur, când în flăcări de ametist. Femeia avea un nas micuţ, ridicat în sus, de toată drăgălăşenia. Partenerul ei reflecta, pe pomeţii obrazului, roşeaţa suspectă şi tragică a ftizicilor.

Atenţia tuturor era îndreptată asupra acestei perechi suple: tinerii dansatori trebuiau să-şi întoarcă pe dos îmbrăcămintea, în timpul jocului de lumini, pentru ca la sfârşit să se găsească îmbrăcaţi în pijamale negre cu fireturi roşii. Ultima parte a dansului devenea satanică: n-avea nicio legătură cu pozele egiptene de pân-atunci, dar era tot aşa de fermecătoare.

În timpul acestui număr, cei doi patroni o şterseră din cabaret să pună ordine în celelalte încăperi ale imobilului.

Trebuiau avertizaţi jucătorii de cărţi de la primul etaj.

Ajungând în faţa celor două uşi, care îşi făceau faţă, Li-Fung şi Wing-Taï-Pu le găsiră păzite de doi energumeni care aveau înfăţişarea clasică a agentului secret: o gambetă pe cap, mustaţa groasă, căzută, şi mânerul încovoiat al bastonului petrecut pe după braţ. Felul cum se înţepeniseră în faţa uşilor arăta că nu vor permite nimănui să treacă pragul.

Soţii Pickleston pricepură că au de-a face cu oamenii lui Tom şi nici nu încercară să intre. Apropiindu-se de ei, aruncară poliţiştilor câte un:

— Toate-s bune. Patronul recomandă atenţie şi răbdare.

— *Circulez!* răspunse unul dintre cerberi, pe care această recomandare nu părea să-l intereseze în mod special.

La al doilea etaj, locuit de dânşii, nu era postat niciun agent. Căminul le era respectat.

Toate uşile celelalte însă erau păzite de câte un

poliţist.

Soţii Pickleston îşi muşcară buzele, foarte contrariaţi. În acelaşi timp, le venea să râdă, gândindu-se că acei detectivi puteau să aştepte mult şi bine ordinele patronului lor care în momentele acelea se rostogolea în apele grase ale Senei.

Cabaretul de jos era un pretext, căci afacerile cele bune, soţii Pickleston le făceau în apartamentele superioare ale imobilului, pline de morfinomani, jucători de cărţi şi membri importanţi ai coloniilor străine, care petreceau în orgii şi lux, fără să se cunoască între ei. Cum aceşti vizitatori erau recrutaţi din lumea cea mai selectă, budoarele extrem de elegante, de toate stilurile, aveau mare căutare. Femei goale, cu o simplă mască de mătase neagră, se ofereau necunoscuţilor.

Mâinile lor fine şi pielea delicată arătau provenienţa lor aleasă. Fiorul de-a se bănui, de-a ghici în partener pe vecinul de masă de la recepţia cutărei ambasade le sporea voluptatea ofrandei.

Saloane persane comunicau cu alcovuri veneţiene sau fumătorii japoneze; luminile erau foarte discrete şi-n penumbra parfumată lunecau corpuri sculpturale, fantome de graţie şi perversitate, căzând pe divanuri moi, rostogolindu-se pe perini înalte şi adânci.

Servante, scunde, îmbrăcate ca-n Extremul Orient, alergau de colo până colo, cu picioare de vată, oferind băuturi reci, alcooluri amestecate, fructe exotice sau pipe de opium zecilor de clienţi care nu se cunoşteau între ei şi nici nu voiau să se cunoască a doua zi.

Un observator atent ar fi recunoscut în acea blondă înaltă pe soţia cutărui diplomat suedez... Tânărul acela brun, pentru care se luptau două micuţe englezoaice, era un fericit moştenitor din Sud-Estul Europei, iar majoritatea preoţilor şi preoteselor acestor ceremonii păgâne o alcătuiau bogătaşii din Statele Unite, proaspăt debarcaţi la Paris.

Toată această lume rămăsese de peste zi în casa lui

Li-Fung… Furtuna violentă, cu fulgere care se strecurau printre perdelele lăsate, provocase o nouă intensitate, o frenezie barbară, printre fericiţii prizonieri, printre femeile care n-aveau de dat socoteală nimănui.

Un astrolog persan, o cărturăreasă italiană, un vrăjitor japonez, un grafolog turc erau motivul pentru care urcau fericiţii acestui pământ scările cu covoare groase la casa cu balauri. Şi toţi acei magicieni de contrabandă, în solda lui Li-Fung, îşi primeau oaspeţii cu amabilitate şi graţii orientale, îi opreau la masă, le ofereau libaţii… Formele erau salvate – trăiască viaţa!

XXVIII. POVESTEA „MYOSOTIS”-ului

Cunoscând toate acestea, bietul Tom Sincler nu se putuse opri de-a filosofa:

— Iată elita societăţii, trăind în desfrâu şi ticăloşie, în vreme ce jos, sărmanele dansatoare, care muncesc onest pentru existenţă, sunt socotite în marginea societăţii.

Şi această constatare îi sporea dragostea pentru Adelaida Protopopovna Baltazarovici, fecioara castă, nevoită să trăiască din pâinea tavernelor, cântând după miezul nopţii, spre amuzamentul bogătaşilor beţi.

Cu toată experienţa lui şi umorul, dacă nu sarcasmul cu care privea înfăţişările lumii, Tom Sincler rămăsese un sentimental. Lirismul său, dragostea pentru umanitate îi dictau reflexii, care unui sceptic i-ar fi părut lucruri comune, naive refrenuri socialiste.

Tom Sincler înnobila aceste constatări prin convingerea cu care apăra cauzele drepte, cu acea candoare a americanului de veche şi sănătoasă burghezie.

În vreme ce un om ca el – nedreptate a destinului – era o simplă jucărie în voia valurilor, doi mizerabili de teapa soţilor Pickleston jubilau, ştiind că toată acea înscenare fastuoasă a detectivului va rămâne fără niciun rezultat şi ei îşi vor continua viaţa de crime, netulburaţi de nimeni.

Într-adevăr, agenţii postaţi la mese sub formă de

consumatori consultau ceasornicul, la fiecare cinci minute, miraţi că nu soseşte niciun ordin, că semnalul de atac nu porneşte.

Ei îşi aruncau, peste mese, priviri întrebătoare; ceilalţi ridicau din umeri, gest care nu trecea nebăgat în seamă de Li-Fung şi Wing-Taï-Pu, zisă Susur-de-Izvor.

După ce surâseră cu subînţelesuri, fiecărui poliţist postat în etajele de sus le aruncară câte un fatidic:

— Toate-s bune! patronul recomandă atenţie şi răbdare!

Cei doi falşi chinezi se asigurară că bolta subterană, rezervată unei fugi precipitate, avea uşa de scăpare deschisă şi costumele de burghezi erau la locul lor. La cel dintâi pericol – pericol de altfel evaporat prin dispariţia lui Tom Sincler – ei erau gata să-şi ia tălpăşiţa

Iată-i liniştiţi, supraveghind bunul serviciu, urmărind, cu părintească dragoste şi admiraţie, producerea artiştilor.

Acum era rândul a trei *girls*, trei adolescente suple şi graţioase care cântau, dansau şi mimau un fel de scheci comic: Gaby, Daisy şi Dorothy. Costumele lor şcolăreşti, cu jobene, ochelari şi bastoane, cu pantofi à la Charlot, scoteau şi mai mult în evidenţă tinereţea corpului şi drăgălăşenia copilărească a mişcărilor.

O salvă de aplauze, a puţinilor consumatori şi a camarazilor, le sublinie succesul.

Cei trei ultimi veniţi rugară pe patron să poftească la masa lor pe una din dansatoare, Miss Dorothy.

Li-Fung, cu cel mai umil surâs pe buze, răspunse că nu e obiceiul ca artistele „Tavernei Chineze” să ia loc cu clienţii, dar fiindcă iluştrii oaspeţi sunt însoţiţi de o doamnă atât de distinsă, va ruga pe domnişoara să zică „bună seara!” amabililor şi prea veneraţilor gentlemeni.

Miss Dorothy sosi, surâzătoare, strânse mâinile ce i se întindeau şi se aşeză între cei doi domni, având în faţă pe eleganta doamnă.

— Vorbiţi franţuzeşte? o întreabă unul din domni, cel care demonstrase avantajele diplomatului albanez asupra celui al Republicii.

— Desigur, răspunse Miss Dorothy, râzând. Sunt parizianã… nici nu mă cheamă aşa…

— Te numeşti Marion Albalet!… zise al doilea domn spre marea mirare a dansatoarei

— De unde ştiţi întrebă dânsa.

— Domnii sunt de la poliţie, domnişoară, şi-am dori să ne dai unele informaţii – o lămuri, cu un surâs prietenesc, distinsa persoană care însoţea pe oamenii în frac. Te rog, continuă să râzi, bea şampanie şi nu părea emoţionată!

— Şi mai ales, – adăugă cel care-i cunoştea numele –, trebuie să ne spui tot ce ştii şi numai lucruri adevărate.

— E-n interesul dumitale, în interesul general.

Miss Dorothy păli, începu să tremure, rotindu-şi ochii în toate părţile. Avea o privire rătăcită, ca şi cum căuta zadarnic sprijinul cuiva.

— Te rog să surâzi… o îndemnă însoţitoarea celor doi poliţişti. Mai bea… Aşa!… Nu trebuie să fii contrariată…

— Ce doriţi şi vă spun?

— Te numeşti Marion Albalet, pari de douăzeci de ani – complimentele mele! — dar ai douăzeci şi opt! zise primul domn.

Convorbirea continua: câteşitrele persoane din slujba poliţiei aruncau întrebări lui Miss Dorothy, care răspundea prompt. Emoţia contactului brusc cu acei oameni îi trecuse. Îşi recăpătase tot sângele rece; se întreba, numai ce vor să afle de la dânsa.

— De câtă vreme eşti dansatoare la cabaretul lui Li-Fung?

— De anul trecut din ianuarie, când a deschis „Taverna Chineză”.

— Pardon… dansezi la el de trei ani o corijă severul inchizitor.

— A, da, la New York. Ştiaţi şi asta?

— Ştim tot ce nu vrei să ne spui.

— M-aţi întrebat de când dansez la cabaret nu m-aţi întrebat de când îl cunosc pe Li-Fung!… replică Miss Dorothy, hotărâtă să ţină piept poliţiştilor.

— Cum l-ai cunoscut pe Li-Fung?

— Printr-un impresar. Eram o trupă de şase artişti parizieni în turneu prin Statele Unite.

— Ai fost angajată numai dumneata?

— Împreună cu partenerul meu.

— Cellino?

— Nu. Celălalt. Pe Cellino l-am cunoscut la Paris, anul trecut.

— În afară de numerele de dans pe care le executai seara la „Taverna Chineză” din New York mai aveai vreo ocupaţie?

— Da, fiindcă gajul oferit de Li-Fung nu era prea mare.

— Ce făceai?

— Eram dactilografă la un lustragiu de ghete.

— Boby Hamilton.

— Exact.

— Cum se face că dumneata, franceză de origine, puteai să scrii la maşină-n limba engleză?

— Înainte de a pleca în Statele Unite am învăţat câţiva ani şi m-am perfecţionat la New York.

— Cum l-ai cunoscut pe viitorul dumitale patron?

— Mi-a lustruit pantofii pe-o zi de ploaie, la intrarea metropolitanului, lângă Franklin-Square. Eram cu o prietenă, căreia mă plângeam că n-am ce face ziua şi că aş lucra bucuros la un birou de copiat acte. Boby Hamilton, care n-ajunsese încă Regele cremelor de ghete, tocmai experimenta invenţia şi avea nevoie de cineva care să-i scrie prospecte şi să-i ţină corespondenţa. Mi-a propus să mă ia secretară. Condiţiile le-am discutat între un pantof şi celălalt. Când a terminat de lustruit, eram angajata lui. Scriam toată ziua reclame, formule, cereri de bani pentru reuşita invenţiei, propuneri adresate diferitelor fabrici de produse similare. Trăiam numai printre uleiuri, prafuri negre, grăsimi şi tot felul de substanţe minerale şi vegetale. Ieşeam de acolo cu nasul negru… dar nu ştiu dacă toată povestea asta vă interesează!…

— Foarte mult!… Te rog, continuă!…

— Eu, drept să vă spun, nu prea credeam în invenţia lui Boby. Nici astăzi n-aş putea spune de ce este mai bună crema lui decât altele. El mi-a explicat că vacsul ideal e dator să dea o strălucire de lac tuturor încălţămintelor, dar că această strălucire nu trebuie să dureze mai multe zile, că după câteva ore să se descompună, ca să fie nevoie de un lustru nou. Produse similare există în comerţ, dar fiind lucrate din material scump, costă mult. Boby voia să inventeze ceva ieftin, care să strălucească, să ia ochii, dar să treacă repede şi să se consume mult. El susţinea că generaţiei actuale nu-i place un lucru bun, scump şi durabil, că preferă noutatea, chiar în mediocritate, dar strălucitoare. Un cetăţean al metropolelor trebuie să-şi văcsuiască ghetele cât mai des, îmi explica stăpânul meu; este o necesitate a nervilor biciuiţi de grijile şi oboseala marilor oraşe. Scaunul lustragiului e singurul repaus adevărat, complet, în goana vieţii; el uneşte destinderea nervilor cu senzaţia plăcută pe care o dau periile şi peticul de catifea, lunecând pe un picior obosit şi pe care-l decongestionează.

— Se pare că patronul dumneatale se îndrăgostise de dumneata?

— Foarte mult. M-a cerut, chiar, de nevastă. I-am râs în nas. I-am spus că n-am să mă mărit cu un biet lustragiu. El m-a asigurat că până într-un an va deveni miliardar. Într-adevăr, intrând în raporturi cu vestitul savant Fenimore Preston, rivalul lui Edison, şi-a pus invenţia la punct şi-a început să câştige. În vremea aceasta, contractul meu cu Li-Fung a expirat şi-am părăsit New Yorkul.

— La New York sau la Paris ai constatat că Li-Fung nu este bărbat?!…

— Nu-nţeleg…

— Precum bine ştii, stăpânul acestui local e o femeie deghizată. Într-o seară, venind mai devreme la cabaret, una din camaradele dumneatale a remarcat că patronul „Tavernei Chineze” avea numai o jumătate de mustaţă. Pe

cealaltă n-o lipise încă! Aş vrea să ştiu dacă dumneata ai aflat lucrul acesta de curând, sau îl ştiai de la New York?

Miss Dorothy păru tare curioasă de această întrebare.

— Cine v-a spus? întrebă dânsa.

— Aceeaşi persoană căreia v-aţi confesat şi care constatase la rândul ei…

— Că Wing-Taï-pu are sânii falşi şi că nu e femeie…

— Exact! completă primul detectiv.

— Nu ştiam că prietenele mele de cabaret au legături cu poliţia!

— N-au nevoie să aibă legături cu poliţia ca să ştim totul. Aşadar, răspunde, te rog, la întrebare: De când ştii că Li-Fung nu e chinez şi că este o femeie deghizată?

— Am aflat la Paris, acum câteva zile, întâmplător.

— Ce părere ai despre această scamatorie? o iscodi doamna elegantă, cu un aer bănuitor.

Uşor jignită, dansatoarea nu-şi pierdu cumpătul.

— Mi-e absolut indiferent, răspunse dânsa. N-am să mă ocup nici de dantura, nici de mustăţile patronului meu, după cum nici el n-are să se amestece dacă îmi oxigenez părul sau dacă am o fesă de cauciuc!

Brava pariziană, care era Marion, îşi regăsea verva şi familiaritatea copilăriei din Montmartre şi începu să servească poliţiştilor expresii de cea mai pură savoare suburbană. Dar detectivii sau comisarii aceia, împreună cu agenta care-i întovărăşea nu prea păreau că gustă vocabularul invitatei lor.

— Să revenim la chestie! Ne interesează domnul Boby Hamilton! interveni, cu oarecare severitate, cel care tăcuse mai mult, dintre poliţişti. Domnul Boby Hamilton a venit la Paris anul trecut.

— Da. Vedea Parisul întâia oară.

— Venea pentru dumneata?

— Aşa am crezut şi eu la început. M-a găsit, din prima seară, în taverna lui Li-Fung. Am stat de vorbă o mulţime, la masa de colo. Ne-aduceam aminte de scrisorile, de prospectele bătute la maşină, în camera cu

funingine din New York. El regreta că n-am vrut să-l iau de bărbat; m-ar fi făcut cea mai fericită dintre femei. I-am răspuns că vremea nu e pierdută. Mi-a obiectat că bietul lustragiu ar fi revoltat văzând că miliardarul acceptă ofensa şi nu plăteşte cu dispreţ refuzul meu de odinioară. Aceasta nu l-a împiedicat să vină mai în fiecare noapte aici. Începea să mă iubească din nou. Eram sigură că-n câteva zile îmi va cere iarăşi mâna. Dar n-a fost aşa. I-a plăcut alta. O camaradă.

— Ida Fredson.

— Da, Arlette Leblond. S-a însurat cu dânsa. A făcut-o miliardară, iar eu, tovarăşa de suferinţă, am rămas o simplă dansatoare.

— Şi, de aceea, acum zece ore, ai dus-o pe buna dumitale prietenă la un fachir, care nu e altul decât partenerul dumneatale, Cellino! Ai vrut s-o compromiţi, s-o desparţi de Regele „Myosotis”-ului, să te măriţi cu el!

— Nu-i adevărat! ripostă Miss Dorothy, văzând că a căzut în cursă.

— Tăgăduieşti că dumneata eşti cea care l-ai informat pe Boby Hamilton?... Nu i-ai trimis dumneata scrisori anonime, nu l-ai vestit la telefon că doamna Hamilton are un amant?

Marion Albalet îşi lăsă privirea... Ochii i se umeziră. Îşi muşcă şervetul, începu să tremure, voi să se scoale de la masă, gata să plângă.

— Dar nu-nţeleg ce-aveţi cu mine! protesta dânsa, printre lacrimi.

Amabila societate îşi dădu seama că mersese prea departe. În definitiv, acea pensionară a lui Li-Fung nu era bănuită de nimic, n-avea niciun rost s-o interogheze ca pe-o complice a banditului.

— Nu fii supărată, o mângâie femeia-detectiv. N-o să-ţi facem nimic. Viaţa dumneatale sentimentală te priveşte! Am vrut să ştim dacă-l cunoşti pe Li-Fung ca fals chinez, de-aci sau de la New York. Văd că n-ai altfel de legături cu el. Haide, nu fii supărată... Aşa sunt poliţiştii: cam brutali, dar au inimă bună. Stai colea. Poftim: mai bea o cupă...

înviorează-te şi nu spune nimănui ce-ai vorbit cu noi... Ne-am înţeles?

Miss Dorothy nu se lăsă rugată... Îşi tamponă ochii, uşor, cu o batistă mare cât o marcă, poştală, îşi pudră nasul şi se aşeză iar, privindu-şi companionii într-un surâs.

Sorbi două pahare de şampanie, uită întrebările indiscrete de până acum şi începu să se învioreze.

În mintea ei, amintirile dactilografei de la New York, catalogând corespondenţa unui biet ceruitor al ghetelor trecătorilor, se împleteau cu visuri trandafirii. O aştepta un viitor strălucit, alături de un miliardar. Nu se putea altfel.

Ştia că-n fundul inimii, Boby Hamilton o iubeşte tot pe dânsa. Nu se uită aşa de uşor o dragoste din vremea sărăciei! În orice caz, despărţit de Ida nu s-ar fi gândit să ia altă femeie. Era foarte înamorat de actuala lui soţie, bineînţeles, dar se însurase cu Arlette Leblond mai mult ca s-o întărâte pe Dorothy, să răzbune refuzul ei de odinioară...

În vreme ce comesenii îşi roteau privirile prin sală, ca să fie la curent cu tot ce se petrecea, Marion Albalet ronţăia migdale sărate şi-şi spunea:

— E adevărat, n-am încă treizeci de ani şi abia par de douăzeci. Dar viaţa aceasta de noapte nu mai poate dura. Nu văd cum am să scap de mizerie. Prea multe griji, prea multă muncă şi prea puţine satisfacţii. Cu ceea ce-mi plăteşte Li-Fung sau orice alt patron n-am să agonisesc avere niciodată... Niciodată nu voi avea colierele de perle, palatul şi limuzina Arlettei. Eu m-aş mulţumi cu mai puţin. Nu sunt pretenţioasă. Nu i-aş cere lui Boby sacrificii, cum a făcut cealaltă. Pentru dânsa, Boby s-a mutat la Paris, neglijându-şi afacerile din America. Eu am să-i propun să ne reîntoarcem la New York şi va fi fericit... Am să fiu o soţie ideală. N-am să-l înşel niciodată. Nici la fachiri n-am să mă duc. Oare ce s-o fi întâmplat azi în apartamentul lui Jim Parker? Mor de curiozitate! Numai de-ar fi reuşit cursa, numai de-ar fi prins-o cu Cellino!

Cellino trebuia să fie de mult aici şi nu-l văd. De ce n-o fi venit pân-acum? Sunt foarte nerăbdătoare! Astă-seară

nu mi-am făcut dansul cu el. Dar dacă o fi arestat, poate asasinat? Tare aş fi curioasă să ştiu ce cadou de nuntă o să-mi facă Boby?!

Frazele acestea se amestecau în mintea cam încâlcită a partenerei lui Allen Preston, zis Jim Parker, zis Cellino. Frumoasa Marion era transportată. O agitaţie plăcută, aproape dureroasă, o stăpânea.

Întrebările poliţiştilor îi readuseră aminte viaţa ei de pe malurile Hudsonului, îi dădură nostalgia oraşului bogat, puternic în frumuseţea lui, unde fusese o biată lucrătoare şi pe care voia să-l supună acum. Va face parte şi dânsa din cele patru sute de familii domnitoare ale Metropolei, se va duce la Miami, va veni în luna iunie la Paris să vadă cum dansează altele, iar dânsa să le ofere şampanie, cu un aer protector, dar foarte amabil.

Cele câteva pahare băute îi deschiseră o mare poftă de a lupta, de a învinge. Destinul ei nu putea să se încheie în acea tavernă, sau în cine ştie ce cabaret din Montmartre, din provincie sau din străinătate. Ştia dânsa de la camarade mai bătrâne ce înseamnă exilul în localuri de a doua mână, la Paris, sau varieteurile de la Dijon, Berna, Seghedin, Galaţi, Smirna, Bombay sau Alger! Se scutura de ele ca de-o amintire postumă.

Printre lampioanele verzi şi roşii ale tavernei, printre balaurii imprimaţi pe ziduri sau brodaţi pe şaluri, printre prinţesele pictate pe lacul paravanelor, zburau numai cutii de cremă „Myosotis”, ca nişte mari monede de argint. Niciun impresar, nicio cameră de hotel, nicio cabină de *music-hall*, niciun buchet de flori de hârtie. Numai cutii de vacs, în stoluri de porumbei albi, cu interiorul negru.

Pe capacul acestor milioane de cutii „Myosotis” era reprodus chipul lui Boby Hamilton, pe partea cealaltă se răsfăţa acum profilul ei, al lui Marion Albalet, soţia miliardarului. Aceasta era prima viziune a fericirii de mâine şi Miss Dorothy n-o putea alunga, n-o putea înlocui cu alta.

Cupletele pe care le spunea acum un şansonetist celebru i se păreau că n-au decât o rimă, un refren:

„Myosotis”…

Miss Dorothy plutea în al nouălea Paradis. Cuvântul paradis rima şi el cu „Myosotis”. Iar publicul striga: „Bis! Altă rimă…” De bună seamă, norocul îi surâdea!

XXIX. AL TREILEA CHIMONOU ÎNSTELAT

Dar, pe măsură ce tânăra dansatoare devenea mai veselă, mai optimistă, feţele poliţiştilor începeau să exprime o oarecare îngrijorare. Ceva suspect se petrecea… În loc de focuri de revolver, stingeri de lumină, strigăte, panică şi arestări senzaţionale, în cabaret plutea o inactivitate ciudată. Ar fi vrut să facă ceva şi nu ştiau ce, fiindcă nu le venea niciun ordin.

Poate că enervarea, incertitudinea lor provocase interogatoriul dansatoarei; ca să-şi mai canalizeze emoţiile, chemaseră ei pe Marion Albalet, copleşind-o cu întrebări. La rândul lor, ei se întrebau acum:

— Unde e şeful? De ce nu ne face niciun semn?

Sferturile de oră treceau fără ca vreun eveniment să survină. Artiştii se perindau pe estradă în indiferenţa generală.

Înşişi Li-Fung şi cu Susur-de-izvor erau contrariaţi de faptul că nu se întâmplă nimic. Se pregătiseră de luptă şi acest armistiţiu li se părea straniu.

Cei doi aprigi tâlhari, ameninţaţi dintr-un moment într-altul să-şi piardă averea, libertatea, viaţa, erau supăraţi, acum, de faptul că n-au destui clienţi. Cu toate că marile lor câştiguri nu proveneau din consumaţii – cabaretul era un pretext – ei sufereau că taverna nu era plină, ca de obicei, de americani risipitori. În loc să curgă şampania în valuri, toată lumea se mulţumea cu o limonada, cu o sticlă de bere.

Numai la o singură masă se goliseră câteva butelii de şampanie, un singur client băuse douăsprezece coniacuri. Ceilalţi burghezi, participanţi, ocupau locuri fără să-şi repete comenzile.

Falşii chinezi socoteau că nici măcar un sfert din

trupă nu putea fi plătită cu ceea ce se consumase în seara aceea. Iată marea lor preocupare în aceste momente de pregătiri misterioase!

Un gest făcut de la o masă la alta – o întrebare din ochi, un răspuns din umeri – îi aduse la realitatea imediată. Poliţiştii începeau să se impacienteze. Întârzierea lui Tom Sincler devenea suspectă. Lucrul acesta îl înţeleseră bandiţii în aceeaşi secundă. Fără să-şi fi comunicat gândurile, îşi dădeau seama de îngrijorarea agenţilor de Siguranţă. Era deci momentul ca Li-Fung şi Wing-Taï-Pu să le potolească nerăbdarea… Trebuia să li se mai astâmpere din zel şi din impacienţă.

Detectivul spusese, probabil, ajutoarelor sale, că va apărea îmbrăcat într-un chimonou albastru, cu stele albe, ca fachir. Prin urmare, fachirul trebuia introdus numaidecât în scenă, indiferent cine era.

Wing-Taï-Pu mai dădu o raită printre mese, apoi se strecură într-una din camerele tavernei, alături de cea în care se deghizaseră Tom Sincler în astrolog şi Boby Hamilton cu David, în marinari.

Acolo aştepta Me-Ky, unul din numeroşii servitori-complici ai bandiţilor. Îmbrăcat în chimonou, cu chivăra pe cap, cu bagheta în mână şi cu ochelarii de stele pe nas, el avea exact înfăţişarea lui Tom Sincler, copiată după Jim Parker. Era, poate, mai mic decât detectivul, dar, cum astrologii au obiceiul să meargă pe vine, confuzia era uşoară.

Li-Fung veni şi dânsul. Soţii Pickleston sfătuiau pe Me-Ky cum să procedeze.

— Bagă de seamă. N-ai să scoţi nicio vorbă. Oricine ţi-ar vorbi, nu răspunzi. Dai din cap, faci orice gest, dar nu scoţi niciun cuvânt. Chiar dacă-ţi vorbeşte unul din noi, ai să răspunzi decât prin semne. Fii gata!…

Precedaţi de Me-Ky, patronii intrară, cu solemnitate, în cabaret. Li-Fung se urcă pe scenă şi, cu vocea lui piţigăiată, anunţă:

— Preaonorată societate, avem plăcerea să vă prezentăm pe domnul profesor Rama-Vişnu-Crişna-Muti,

celebrul fachir, preşedintele academiei de magnetism din Calcutta. Ilustrul oaspete e angajat de noi, cu sacrificii colosale, pentru o lună. Începând de mâine seară, Rama-Vişnu-Crişna-Muti va începe şedinţele sale de sugestie, hipnotism, citirea gândului şi ghicirea viitorului! Vă rugăm să poftiţi şi mâine!

Me-Ky dădea din cap, mulţumind aplauzelor.

Apoi îşi luă locul la un colţ retras al estradei, cât mai în umbră.

Poliţiştii care populau taverna respirară uşuraţi.

În sfârşit, şeful lor îşi făcuse apariţia. Erau liniştiţi.

Unul dintre ei mai ceru o sticlă de bere, altul bău al treisprezecelea coniac. Trei limonade şi o sticlă de şampanie mai fură comandate, în izbucnirea jazului javanez, care-şi relua barbarele lamente, în acorduri de chitară şi ciocniri de sfere lustruite.

Soţii Pickleston se aşezară pe scaune, aruncând priviri piezişe asupra celor din sală. Apariţia fachirului îşi făcuse efectul. Oamenii poliţiei erau liniştiţi. Dar nu mai erau liniştiţi acum patronii.

— Nu ştiu dacă am făcut bine ce-am făcut! spunea Li-Fung lui Wing-Taï-Pu.

— Ba am făcut foarte bine! răspundea Harry Pickleston, examinând ţinuta lui Me-Ky. Are aproape aceeaşi statură ca Tom Sincler… Dacă stă pe scaun, nemişcat, în umbră, n-o să-l deosebească nimeni.

— Dar dacă s-o băga de seamă că e altul?

— Imposibil.

— Crezi că ceilalţi poliţişti n-or să remarce că omul din chimonou nu e Tom? Ce-o să le răspundem când ne-or întreba?

— Femeia tot femeie! Proastă şi fricoasă! Degeaba îşi schimbă glasul, degeaba îşi lipeşte mustăţi, degeaba se îmbracă bărbăteşte, că minte la cap n-o să-i vină!

— Chiar dacă aş fi bărbat şi tu ai fi femeie, scumpul meu Harry, cred că rău am făcut omorându-l…

— Unde vezi răul?

— Tom a fost la noi. S-a dat cinstit pe faţă. Tovarăşii

lui ştiu că a intrat aici. Nu o să li se pară suspect că a dispărut?

— Un detectiv apare şi dispare, asta e meseria lui.

— Dar mâine, când s-o găsi cadavrul în Sena?

— O să creadă că s-a sinucis, ca şi ceilalţi.

— Dar nu uita că ceilalţi n-aveau nicio rană. Lui Tom, noi i-am înfipt un cuţit între umeri… Tom e poliţist. Se va vedea că a fost asasinat. Se va şti că a fost, peste noapte, la noi. Anchetă. Percheziţii. Ce ne facem?

— Mă plictiseşti! răspunse Harry, pe care observaţiile soţiei sale îl puneau pe gânduri. Nu voia însă să pară îngrijorat.

Malvina continua să se lamenteze:

— Dar dacă bietul Sincler spunea adevărat? Dacă suntem ameninţaţi de-o bandă?

— Nu văd nicio mutră suspectă în sală. Numai capete de poliţişti. Ei o să ne păzească! Dar îţi spun eu: nu se gândeşte nimeni să ne atace.

— Ce interes ai avut să-l suprimi?

— Copoiul ăsta ne-a dat de urmă. Pe noi a venit să ne aresteze, nu pickpocketii. N-ai văzut cum ne trăgea de limbă, să ne prindă. Dar nici eu nu m-am lăsat! Noapte bună în canalul gentilomilor, stimate domnule inspector! Bine că nu ne-a luat cheile. Ia dă-le-ncoace!

Li-Fung se căută în buzunare, dar nu găsi ce căuta. Începu să se scarpine în cap.

— Ei, drăcia dracului!

— Ce este?

— Stai că nu le găsesc.

— Nu se poate!

— Parcă ţi le-am dat!

— Nu mi le-ai dat!

— Atunci le-am dat lui Tom Sincler, adineauri…

— Ţi le-a înapoiat, şi-a spus: „Păstrează-le, am să ţi le cer mai târziu.”

— Aşa e! Unde le-oi fi pus? Ei, drăcia dracului!

— Trebuie să le găsim… Altminteri suntem pierduţi!

— Poate mi-au căzut în vălmăşeala luptei cu Tom. Da.

Da. Am auzit, pe întuneric, un zgomot de chei… Am impresia, chiar, că însuşi Tom m-a căutat în buzunare şi mi le-a luat, pe când mă luptam cu el.

— Eşti de o tâmpenie fără pereche şi am să te dau dracului! izbucni Susur-de-izvor.

— Decât să mă faci tâmpit, mai bine vino jos să căutăm cheile. Ia-l şi pe Laï-Wo, să întoarcă apa, să golim canalul. Poate să fi căzut acolo.

Wing-Taï-Pu făcu semn unuia dintre chelnerii în chimonou, care luase parte la asasinarea lui Tom Sincler.

Câteşitrei coborâră iarăşi scara întunecată, aprinzând de rândul acesta becuri violente. Iată-i căutând cheile, iată-i manevrând trapa care fugise de sub picioarele poliţistului şi-l aruncase în gârla subterană.

Dar toate cercetările le fură de prisos. Lanţul cu chei dispăruse!

Ei răsuciră trei roţi de alamă, care opreau apa să se mai scurgă în subterană, apoi a patra roată, care întorcea cursul apei. Ridicând un capac greu, începură să coboare pe o scăricică de fier în marele puţ întunecos unde se zbătuse Sincler.

Din acea sală subterană boltită se mai desfăceau două coridoare. Unul ducea tot în fluviu şi putea servi ca ascunzătoare sau canal de scurgere, după nevoie.

Pe acolo, cei doi tâlhari puteau să se arunce în Sena într-o fugă precipitată. În cazul acesta, însă, n-ar fi putut să-şi salveze decât viaţa şi libertatea. Nu puteau lua nimic cu dânşii. Al doilea coridor pornea în direcţia contrară, sub imobil şi răspundea într-o stradă lăturalnică. La capătul acelui coridor, într-un dulap invizibil, practicat în perete, îşi ţineau ei deghizamentele de burghezi, precum şi un teanc de bilete de bancă şi o valiză ieftină, veche, plină de bijuterii. Aşteptară pe trepte până când ultimele şuvoaie de apă se scurseră în al doilea canal.

Aprinseră alte becuri şi începură să caute pe cimentul umed, vâscos: pereţii erau reci, înrouraţi, strălucind în boabe de mercur… În acel loc, cu câteva zeci de minute înainte, plutise Tom Sincler, la înălţimea celor

cinci metri plini cu apă.

Iar soţii Pickleston şi cu Laï-Wo căutau mereu, în canalul vid de lichid, dar plin de fiorii morţii, de-o tăcere mucedă şi îngheţată.

În pardoseala de beton, la mijloc, iată un capac de fier. Acolo era o altă deschizătură şi altă scară de fier cobora, ducând la catacombele pline de comori. Undeva, aproape, s-auzeau vuiete şi căderi înăbuşite de ape subterane. Iar cei trei complici căutau mereu…

XXX. TREI MARINARI

În vremea aceasta, sus, în tavernă, cânta Sonia.

Cânta o romanţă veche, de pe malurile Donului, înflorit cu maci enormi şi cu floare de neghină.

O tristeţe imensă, o mare nostalgie se desprindeau din cuvintele pe care ceilalţi nu le înţelegeau, din melodia languroasă şi profundă, plină de infinitul stepei.

Sonia, a cărei lipsă n-o remarcase nimeni pân-acum – întârzierea ei era datorită, fără îndoială, ploii –, venise de câteva minute numai şi se îmbrăcase repede în cabina rezervată artiştilor. O salvă de aplauze sublinie finalul cântecului favorit.

Această salvă de aplauze fu subliniată, la rândul ei, de intrarea zgomotoasă şi aplauzele a trei marinari beţi, care năvăleau în elegantul cabaret chinez ca într-o simplă cârciumă de port.

Ei cântau, acompaniindu-se cu palmele:

Trei marinari,
Trei veseli marinari,
Băieţi de chef şi viaţă,
S-au întâlnit,
S-au împrietenit,
La Nijni Novgorod, în piaţă…

Toată lumea – clienţi, artişti, chelneri – rămase surprinsă de această invazie. Servitorii nu ştiau cum să procedeze cu intruşii, fiindcă patronii nu erau acolo. Să le

ofere scaune? Să-i dea pe uşă afară? Să-i servească? Să nu-i servească? Întâia oară se întâmpla ca oameni din popor să intre în tavernă, crezând, probabil, că e un local pentru ei.

— Bravo, bravissimo!... strigă unul din marinari, care nu era altul decât Boby Hamilton.

— Bravissimo! Să mai cânte o dată!... întări al doilea, David Pickleston.

Iar al treilea, mai beat şi mai vorbăreţ decât ceilalţi, voia să se producă şi el. Se urcă pe estradă, şi vorbi într-o franţuzească ciudată, cu accent breton (ceilalţi doi vorbiseră englezeşte).

— Şi eu am să cânt cu Adelaida Protopopovna Baltazarovici! Cântecul acesta l-am auzit pe Volga şi pe Don. L-am adus în Europa... Eu l-am adus în Europa! Acum am să-l duc în America şi-n Australia, plus în Argentina şi Mexic!

— Să ni se dea băutură! strigau, din fund, ceilalţi doi intruşi.

Un mic consiliu al numeroşilor chelneri chinezi hotărî că patronii s-ar supăra, găsindu-i pe acei beţivani în local: încercară să-i dea afară, dar le fu imposibil. Vacarmul devenea şi mai mare, deoarece veselii băieţi aveau ordin de la Tom Sincler să facă scandal, întreţinând o atmosferă de nelinişte şi de enervare: ei ridicau glasul şi îşi suflecau mânecile.

Un chelner pitic, căruia îi cerură de băut, nu voia să-i servească. El nici măcar nu le răspundea, ci făcea semne negative.

— Ce tot dai din cap, maimuţă galbenă?... urla marinarul negru, David, actualmente subinspector de Siguranţă, afiliat poliţiei pariziene.

— Adu-ne băutură, că nu suntem în America, să înghiţim lapte cu apă şi ceai de muşeţel! adăugă Boby Hamilton.

Perspectiva de a-şi găsi nevasta, după ce pusese mâna pe colierul de mărgăritare, îi umfla inima de entuziasm şi de eroism.

Miliardarul îşi juca rolul cu pasiune. Sărmanul Boby, vagabondul de odinioară, îşi regăsea emoţiile trecutului şi trăia în scandal şi-n primejdie, ca într-o baie de tinereţe.

— Să se dea camarazilor mei băutură! striga omul de pe estradă, cu puternicul său accent breton.

Era un tip cu părul zbârlit şi barba roşie, căruntă. Avea ceva din curajul căpitanilor de corăbii, cărora toţi trebuie să li se supună.

Domina întreaga sală, ca şi cum s-ar fi aflat în mijlocul oceanului, pe puntea de comandă.

Adresându-se Adelaidei, el o întrebă în auzul tuturor:

— Frumoasă blondă care ai cântat, cine eşti dumneata!

— Mă cheamă Sonia şi atât.

— Ţara ta e departe tare?

— Cerul e-nstelat şi stepa e acoperită cu zăpadă.

Cântăreaţa şi străinul păreau că joacă o scenă de teatru simbolist, căci îşi aruncau replici lipsite de precizie.

— Foarte bine. Vii de la Polul Nord sau de lângă împărăţia chineză? întrebă marinarul roşcat.

— China s-a făcut republică. Dar tu ai găsit cheile Paradisului?

— Da. Pe când lupta pe a treia treaptă a iadului.

— E negru iadul, aşa precum se spune?

— În fundul lui e gârla plină de păcătoşi. Iar sub gârlă sunt comorile Satanei. Deasupra, cele şapte paradise!

— De unde ne cunoaştem noi, bătrâne lup de mare?

— M-am învăţat pe ape să prind rechini-n gheare!…

Toată lumea din cabaret începu să se privească. Scena aceea îi amuza, îi intriga.

Fiecăruia i se părea că n-aude bine. Ce însemna acel dialog straniu între o cântăreaţă şi-un matelot beat? Ce voiau să înţeleagă prin aceste fraze alambicate, fără niciun sens, cei doi oameni care n-aveau de unde să se cunoască?

— Ce tot spun ăştia, fetelor? întrebă Miss Dorothy, care trecuse, un moment, la masa unde se afla Daisy şi cu Gaby.

— Moşneagul e beat turtă, iar Sonia a-nnebunit.

— V-am spus eu că nu mă prea împac cu misticismul slav… Sonia asta cântă numai lucruri triste, de parc-am pleca în Siberia!… adăugă Daisy.

Roşcovanul nu voia deloc să tacă pe estradă.

— Să cântăm împreună, Adelaida Protopopovna Baltazarovici. Să cântăm *Barcarola* celor trei prieteni de la Nijni Novgorod! strigă el, bătând din palme şi dansând pe vine, după sistemul căzăcesc.

Ceilalţi doi marinari băteau, de asemenea, din palme. Se apropiară de camaradul lor şi căutau să cânte cu el, dar cum nu cunoşteau nici cuvintele, nici muzica, îngăimau ceva fals şi inutil.

Şeful lor le făcu semn să tacă şi, cu braţul petrecut pe după gâtul Soniei, continua, împreună cu dânsa, balada celor trei prieteni cărora le ieşea pe dos tot ce încercau:

Dar cei trei băieţi,
Marinari isteţi,
N-au avut mare noroc:
Spre Don au pornit,
Dar au nimerit
Tocmai la Vladivostok!

Gaby, Daisy şi Dorothy îşi continuau discuţia:

— Ia spus şi lui că o cheamă Sonia… Putea să-şi aleagă alt nume…

— Pe toate rusoaicele le cheamă Sonia!

— Şi fiecare din ele a fost ceva, la ea acasă. Care nu e fata Ţarului e mama lui Rasputin.

— Sau moaşa lui Trotzky!

— Eu am cunoscut pân-acum o grămadă de rusoaice: o arhiducesă, trei prinţese, o damă de onoare, două stareţe. Toate cântau *Volga-Volga*, până piereau, într-o bună zi.

— Voi credeţi că Sonia n-o să piară şi dânsa?

— Fetelor, mi se pare că ea a spus poliţiei de Li-Fung.

— Ce să spună?

— Ştii ce ne-a spus Daisy deunăzi… Că Li-Fung e

femeie. Altminteri de unde să ştie?

— Se poate. Eu nu m-am dus la comisariat să spun, fiindcă nu e treaba mea.

— Nici eu, fiţi sigure!

— Aţi băgat de seamă că rusoaica ne spionează, de la o vreme? Aţi băgat de seamă cum îşi caută de lucru-n toate odăile? N-a rămas colţ necercetat…

— Eu cred că de când s-a logodit cu Tom Sincler s-a făcut şi ea detectivă.

— Ce-o fi vrând să afle?

— Nu e lucru curat, – zise Miss Dorothy, – fiindcă toţi ăştia de pe la mese sunt poliţişti!

— Poate că patronii noştri or fi făcut vreo ispravă. Mie nu-mi plac deloc saloanele lor cu cărturărese, astrologi şi alţi ventrilogi. Eu cred că sus se petrec blestemăţii.

— Dorothy, tu-i cunoşti de la New York. Ce fel de oameni sunt patronii noştri?

— Acolo n-am auzit nimic rău de ei.

— Dacă erau oameni cinstiţi, nu plecau din America! afirmă Gaby.

Iar Daisy se scutură:

— Mie nu-mi place deloc casa asta… Nu mai stau aici mai mult de cincisprezece zile. Aştept să-mi împlinesc contractul şi plec.

— Nici măcar nu ne-a mărit gajul. Nici eu nu-mi mai prelungesc angajamentul.

— Sunt foarte cumsecade, n-aveţi ce zice! îi apăra Dorothy.

— Da, dar prea sunt zgârciţi.

— Şi, foarte suspecţi. De ce să-şi schimbe sexul?

Pe când cele trei dansatoare vorbeau, ca să nu tacă, marinarul cu barba roşie zări, la un colţ, chimonoul înstelat, se îndreptă spre el şi-l apucă de barbişon. Bărbuţa falsă a lui Me-Ky rămase între degetele zgomotosului marinar.

— Hei! exclamă acesta, iată şi pe înţeleptul Rama-Vişnu-Crisna-Muti. Ce mai faci, domnule profesor? Cum

mai e vremea pe la Calcutta! Sper să ne dai şi nouă o reprezentaţie…

Me-Ky dădea din cap afirmativ, fără să scoată un cuvânt.

— Vă uitaţi la el? se adresă beţivul celor din sală. Tot aşa dădea din cap şi tăcea, la Calcutta… Ha! Ha! Ha! Ia poftim încoa, *herr Professor*!

Mai de voie, mai de nevoie, Me-Ky urmă pe străin în camera unde îşi ţinea Tom Sincler deghizamentele.

Nepoftitul încuie uşa pe dinăuntru, ghemui pe chinez într-un colţ şi, scoţându-şi barba şi peruca roşie, îl întrebă:

— Sper că ştii cu cine ai a face, Me-Ky?

Chinezul holbă ochii şi-ncepu să tremure ca-n faţa unui strigoi. Nu-i venea să creadă: mortul înviase, era în faţa lui, ameninţător.

— Dracu să te ia, Tom Sincler! abia putu el să îngâne şi căzu în genunchi, cerându-şi iertare pentru insulta ce-i scăpase de pe buze în primul moment de groază.

— Nu face nimic, băiatule, te-am iertat! Dar avem de furcă amândoi!

XXXI. UNDE REAPARE TOM SINCLER

Iată, în câteva cuvinte, cum se întâmplase minunea care a înfricoşat pe Me-Ky.

În momentul când se deschise stăvilarul, lăsând apele bogate să se împreune cu ale Senei, Tom Sincler îşi pierdu cunoştinţa.

Corpul său, însă, îşi păstrase toate facultăţile de apărare: instinctiv, muşchii se încordară, fălcile se încleştară. Detectivul se ghemui ca un arici, se prefăcu într-o bulă, rotund, cu capul între genunchi; el se apăra astfel, împotriva unei loviri violente, într-o eventuală prăvălire şi ciocnire de pietre.

Ca vechi şi încercat înotător, Tom Sincler ştia că nu se îneacă nimeni dacă ţine buzele bine strânse: totul este să nu înghiţi prima gură de apă, căci celelalte vin cu o iuţeală de şarpe şi te înăbuşă.

Aventurându-se în taverna lui Li-Fung, cunoscând procedeele bandiţilor, el cunoştea şi ce pericol îl aşteaptă: băuturile adormitoare sau aruncarea în canal, Harry Pickleston nu mai folosea de mulţi ani revolverul, pumnalul, otrava, ciocanul – tot ce putea să lase urme de violenţă. Criminal rafinat, el ura sângele care miroase urât şi trădează.

Nici zgomotul nu-i plăcea perechii Pickleston.

Îşi suprimau victimele, în linişte, fără să lase urme. Numai asasinii vulgari procedează cu brutalitate.

Sigur că cei patru americani găsiţi în Sena ajunseseră acolo printr-un canal. Tom Sincler era convins că va face şi el cunoştinţă cu acel afluent clandestin al fluviului. În orice caz, îşi luase măsurile şi pentru această eventualitate. După cum, împotriva loviturilor de cuţit avea, sub cămaşă, o cuirasă de zale.

Profitând de ploaia puternică a nopţii de iunie, de vântul care golise cheiurile de orice trecător, Tom Sincler îşi pusese în mişcare, de cu vreme, casa plutitoare pe care o avea pe Sena, nu departe de „Taverna Chineză”.

O pereche de marinari parizieni, din serviciul său, şedeau de veghe în interiorul acestei penişe, prevăzute cu mobila necesară, cu foc, cu rufe uscate, cu haine, peruci şi tot ce trebuia detectivului ca să se transforme.

Pluta era trasă cam la vreo douăzeci de metri depărtare de tavernă, în sensul apei. Patru luntri, fiecare cu doi oameni într-însa, păzeau ieşirea canalului, pentru orice eventualitate: bandiţii Pickleston, încolţiţi în vizuina lor, cu toate ieşirile păzite de poliţişti, erau capabili să-şi caute scăparea în apele fluviului.

Tom Sincler ştia că cei doi falşi chinezi aveau închiriată o casă plutitoare, nu departe de a detectivului. Într-însa locuiau doi complici ai lui Harry, un bărbat şi o femeie, buni înotători, care simula sinuciderea de americani: ei erau cei patru cheflii care se aruncaseră noaptea în fluviu.

Aceşti complici erau bine plătiţi şi n-aveau cine ştie ce de lucru: se îmbrăcau, din când în când, cu hainele

aduse de un alt complice al lui Pickleston, se aruncau în Sena, se cufundau în apă; apoi ieşeau la suprafaţă şi se duceau să se usuce şi să se culce frumos în casa lor plutitoare. Iar în nopţile când nu trebuiau să se sinucidă şedeau de pândă, pe două luntri, la gura canalului. Pe-acolo puteau să pice, în orice moment, pe negândite, patronii.

De ce să nu ne închipuim că Harry şi Malvina Pickleston, surprinşi de autorităţi în vizuina lor, n-ar fi încercat o eventuală fugă prin bolta subterană, riscând o baie rece în Sena, dar scăpând cu viaţă? Complicii lor erau pregătiţi pentru orice eventualitate. În noaptea aceea, însă, fie împiedicaţi de ploaia torenţială, fie din pricina mişcărilor suspecte din jurul tavernei, cei doi îngeri păzitori găsiră că e mai prudent să doarmă decât să aştepte o problematică vizită acvatică a patronilor.

Zece oameni ai lui Tom Sincler pândeau pe apă fie ca să aresteze pe bandiţii new-yorkezi, dacă ar fi venit pe calea canalului, fie ca să-şi scape de la moarte stăpânul, expediat în aceleaşi condiţii, spre infinitul lichid.

În vremea aceasta, Adelaida Protopopovna Baltazarovici, aghiotanta devotată a inspectorului, se strecurase în tavernă, cât mai ferită de privirile celorlalţi, ca să poată supraveghea planul de atac şi mişcarea inamicului.

Dânsa urmărea tribulaţiile perechii chineze. Patronii n-o zăriseră intrând, căci numai grija ei n-aveau acum.

De la locul ei de pândă, cântăreaţa văzuse că Tom, deghizat în fachir, plecă, împreună cu Li-Fung. Dânsa surprinsese şi pe Wing Taï-Pu, complotând cu cei doi servitori şi pornind ameninţător pe urmele poliţistului. Văzuse că toţi cinci au coborât spre canal, auzise zgomotul înăbuşit al luptei; se reîntorsese în tavernă, anunţase pe unul din agenţi că s-a întâmplat ceva. Acesta, la rândul său, ieşi din cabaret şi vesti pe luntraşi să fie gata, la locul unde se vărsa canalul în Sena.

Aşa că, în vreme ce Tom Sincler înota pe spate, în bolta subterană, care se umplea sub el şi-l ridica pe valuri,

toate măsurile erau luate, afară, pentru salvarea lui, graţie Adelaidei.

XXXII. PE LA SPATE

Stăvilarul de fier se deschise. Undele reci năvăliră în fluviu.

Vârtejul format de unirea apelor din canal cu ale Senei trezi pe detectiv din leşinul uşor pe care i-l provocase lipsa aerului. El nu făcu decât două-trei mişcări să iasă la suprafaţă şi se pomeni tras de păr, de haine. Mâini voinice îl ţineau bine. Era salvat! Nu ştia cum; nu ştia de cine, dar îşi dădu seama că e scăpat. Umbre se agitau pe apă, glasurile se îndemnau sub ploaia care biciuia undele fluviului. Lumini palide, mici felinare roşii năluceau în acel neant cenuşiu, cu aparenţele unui final de lume. Era un peisaj straniu, văzut de jos. Tom Sincler nu contemplase decât stelele, culcat pe spate. Acum, vedea cu totul altceva. Avea impresia ciudată că picioarele îi cresc din urechi şi că vede cu doisprezece ochi mici de lăcustă. Ceva confuz, ca unele vise absurde, îi cutreiera acest crepuscul al conştiinţei; oamenii din jurul său îl plămădeau ca pe-un aluat, trăgeau de el ca dintr-un crocodil de gumă şi-l lungeau la infinit, ca să-l împăture apoi, în patru, în opt, în şaisprezece. Acum era un balot definitiv, împachetat pentru marea călătorie.

Tom Sincler se simţi, la un moment, golit şi translucid ca o sepie. Ce se făcuse atâta gumă? N-ar fi putut răspunde, căci o mare senzaţie de uşurare, de dezrobire şi de zbor spre Calea Lactee îl năpădea şi-l fericea. După atâtea încordări supraomeneşti, era complet sleit. Trăia între vis şi viaţă, nu mai avea nici puterea să trăiască, nici să viseze. Tom Sincler îşi permise luxul să leşine, de data asta de-a binelea.

Transportat în penişă, el fu dezbrăcat, frecat cu alcool aromatic, încălzit. Se trezi. Scunda încăpere mirosea a fum de lampă şi a spirt evaporat. Recunoscu locul. Văzu deasupra lui feţe cunoscute, prieteneşti. Începu să râdă.

Apoi bătu pe spate pe unii din subalternii săi, înghionti pe alţii şi strânse mâna altora, râzând zgomotos. Începu să se îmbrace repede. În câteva cuvinte, îi explicară cum i-a anunţat Adelaida Protopopovna că şeful e în pericol şi cum l-au pândit la gura canalului. Nu mai era vreme de pierdut. Repede, deghizările. Iată-l marinar cu părul roşu. Iată-l escaladând parapetul, căutând pe Boby şi pe David la locul indicat. Miliardarul şi fostul pickpocket tremurau sub umbrela largă a unui agent, la colţul străzii. Tom îi luă la braţ şi câteşi trei intrară, ţinându-se de gât, în ultraelegantul cabaret, la braţ.

Făcură gălăgie, cerură de băut, cântară, după cum am văzut.

Apoi Tom Sincler se năpusti asupra lui Me-Ky, îi smulse chimonoul cu stele, peruca, bagheta.

— Ascultă, Me-Ky! Am pus mâna pe voi! Am şi cazierul tău. Neamul vostru nu cunoaşte, încă, ghilotina franţuzească. Dacă nu vrei să faci tu primul cunoştinţă cu ea, să stai liniştit, să urmezi întocmai cele ce am să-ţi poruncesc!

Crezându-se în faţa unei divinităţi infernale, a unui geniu miraculos, chinezul pitic nu se mai ridică de la pământ, ci aproba mereu, plin de admiraţie, spaimă şi devotament.

El se jura pe toate spiritele munţilor şi ale peşterilor că va face întocmai cum va ordona ilustrul stăpân, chiar dacă l-ar tăia Li-Fung şi cu Wing-Taï-Pu în bucăţi.

— Ai să te îmbraci în hainele astea de marinar, ai să pui peruca şi barba mea şi ai să bei cu ceilalţi doi marinari, să cânţi cu ei şi să dansezi, ai înţeles? Să nu te pună dracul să faci vreun semn, să spui vreo vorbă blestemaţilor tăi de stăpâni, că nu mai aştept să te dau pe mâna călăului din Paris: îţi zbor creierii cu jucăria asta, pe loc!

Invocând pe veneratul Confucius, Me-Ky asigură pe „nemuritorul inspector ceresc” că va face întocmai.

Amândoi părăsiră odaia deghizărilor. În cabaret, un jongler arunca tăvi de argint şi cuţite de aur în văzduh şi provoca sunete cristaline, figuri îndrăzneţe şi armonioase.

În ciocniri muzicale de lame, în atenţia generală, suspendată de figurile jonglerului, Tom Sincler îşi făcu intrarea, sub înfăţişarea lui Rama-Vişnu-Crişna-Muti, preşedintele Academiei de magnetism din Calcutta. Trebuia, în primul rând, să-şi treacă în revizie agenţii.

Se duse din masă-n masă, salutând plecat şi făcând pase mistice cu bagheta înstelată asupra fiecărui client.

În acelaşi timp le vorbea:

— *Ra-Ka-Vu! Ra-Ma-Ku!* Toate sunt în ordine. *Ha-la-li! Ben-der li!*... Aveţi răbdare... Momentul n-a sosit, încă. *Si-co-mo-Ra-ma-no!* Puteţi repeta consumaţia, plăteşte Rama-Vişnu-Crişna-Muti!

În indignarea camaradului lor cu creierul diamantat, ceilalţi detectivi comandară ape minerale, oranjade, butelii de bere. Unul ceru un cafe-crème, ceea ce nu exista în somptuoasa tavernă.

Al patrusprezecelea coniac servit într-o cupă care fusese, în prealabil, îngheţată, veni să completeze teoria că alcoolul fin măreşte potenţele spirituale şi dă individului o luciditate pe care berea, greoaie şi vulgară, o ignoră.

— Arătaţi-mi un obelisc, o piramidă, sau o mumie pe care vechii egipteni s-o fi confecţionat după ce-au băut bere? Această băutură, fabricată dintr-o sămânţă destinată gâştelor, n-a putut provoca, în antichitate, decât, cel mult, revărsarea Nilului. Niciun monument artistic, nicio victorie militară n-au fost câştigate prin bere sau orice altă băutură lungă!... susţinea excelentul detectiv, renumit pentru perspicacitatea lui, celebru prin faptul că, oricât de multe „fine” ar fi băut, nu se cunoştea. Dimpotrivă: cu cât îngurgita mai multe coniacuri, cu atât se regăsea mai mult pe sine însuşi. Îşi simţea capul din ce în ce mai limpede, nervii ascuţiţi şi gândirea transcendentală.

Spre marea mirare a lui Boby Hamilton şi-a lui David Pickleston, cei doi falşi marinari se pomeniră cu al treilea, care nu mai era Tom Sincler, dar avea barba, peruca şi costumul lui. Mai scund decât inspectorul de poliţie, simţindu-se, bine, în deghizările acestuia, noul-venit îi apucase de gât, sărea, dansa, într-un fel de spasm, într-o

frenezie demnă de o cauză mai bună.

Terorizat de apariţia spectrală a detectivului pe care-l credea mort în fundul Senei, bietul Me-Ky îi executa acum ordinele, posedat de un demon săltăreţ, într-o inspirare de esenţă cvasidivină. Uimiţi şi contagiaţi de vitalitatea înspăimântată a specimenului, Boby şi David erau nevoiţi să ţopăie în acelaşi ritm cu chelnerul chinez, crezând că acestea erau ultimele dispoziţii ale inspectorului. Dar toate sforţările lor nu puteau egala pasiunea, delirul cu care dansa şi cânta diavolul acela mic, cu pletele şi cu barba roşie, de două ori mai mari decât capul său. Omuleţul trepida, ca străbătut de-o mie de curenţi electrici; transfigurat, el înăduşea şi râdea de groază. Ochii i se rostogoleau în cap, sub porunca unui resort interior, care-i organiza şi picioarele. Boby şi cu David, la un moment dat, se dădură bătuţi: încetând orice activitate coregrafică, ei lăsară pe locţiitorul lui Tom Sincler să joace de unul singur. Acesta nu se lăsă rugat: dezrobit de ceilalţi, îşi spori emisiunile, gata-gata să dea drumul unor aripi de arhangheli şi unor angelice helice, la capătul de jos al coloanei vertebrale.

Dar surpriza cu micul matelot turbat n-a fost nimic pe lângă noua surpriză ce-i aştepta, în câteva minute, pe Boby şi pe Adonis.

XXXIII. IDA FREDSON

Uşa din fund se deschise şi-o femeie intră. Fără să-şi scoată mantoul, cu paşi felini, cu siguranţa unei persoane obişnuită cu localul, cu fiecare metru pătrat al parchetului, cu dispoziţia fiecărei mobile, noua-venită se duse drept la masa unde şedeau de vorbă Miss Dorothy, Gaby şi Daisy.

Nu-i văzuse nimeni faţa.

Mare fu mirarea celor trei dansatoare, auzind un glas atât de cunoscut, care le aruncă, voios un:

— Bună seara, fetelor

— Ida! exclamară câteştreile.

— Ce s-a întâmplat cu tine?

— Cum de vii la ora asta singură?

— N-ai mai fost de mult p-aici…

— Unde e domnul Hamilton?

Aceste întrebări cădeau în acelaşi timp, în vreme ce Arlette Leblond, cunoscută în local ca Ida Fredson, apoi ca doamna Boby Hamilton, îşi scotea mănuşile, căutând să nu fie văzută de cei din sală.

— M-a găsit, scumpele mele, un mare dor de libertate, un mare dor de viaţa mea de odinioară! Liberă! Stăpână pe faptele mele! Iată cabaretul de care mi-era dor. Trăiască Li-Fung, patronul nostru!

— Ai înnebunit? o întrebară, într-un glas, camaradele ei, care nu-şi puteau închipui că se poate da cu piciorul, din senin, unei existenţe de miliardară..

— N-am înnebunit, nu! Dar vreau să fiu stăpână pe faptele mele, să nu mai dau socoteală nimănui, să nu mai mint pe nimeni, să nu mă mai mintă nimeni!

Un chelner în chimono se apropie, respectuos, şi rugă, din partea doamnei celei elegante, care mai era cu doi domni la masă, pe domnişoarele Gaby şi Daisy să binevoiască a lua un pahar de şampanie cu excelenţele lor.

În aşteptarea unui nou angajament, ceva mai favorabil decât cel pe care-l executau în cabaretul Lui Li-Fung, cele două tinere dansatoare nu refuzau nicio cunoştinţă nouă…

Nu se ştie de unde poate pica norocul!

Ele se grăbiră să treacă la masa unde se servea şampanie. De altfel, li se păruse că Ida şi cu Dorothy doreau să rămână singure: cele două bune camarade aveau, probabil, multe să-şi spună.

Rămase singure, Arlette Leblond şi Marion Albalet se pregătiră de luptă. Căci o luptă trebuia să urmeze, după vizita pe care o făcuseră amândouă, acum zece ore, în rue Lincoln, colţ cu Avenue des Champs Elisées, la fachirul Jim Parker.

Dacă atmosfera îşi descărca, de atâtea ceasuri, electricitatea acumulată peste zi, inundând Parisul într-o ploaie care nu contenea, nici la 1 noaptea – cele două

tinere dansatoare, care erau numai nervi şi electricitate, trebuiau să se manifeste şi ele prin fulgere şi eventuale trăsnete, ca să se răcorească.

Deocamdată, cu surâsuri drăgăstoase, se strângeau una într-alta şi-şi vorbeau gură-n gură.

Ida era datoare o explicaţie. Hotărârea de a se reîntoarce, ca simplu număr de atracţie, în taverna de pe cheiul Senei, n-avea niciun rost.

— Nu glumeşti, scumpa mea? atacă Marion Albalet.

— Nu, dragă Dorothy!

— Dar ce s-a întâmplat?

— Am fugit de-acasă. Adică, n-am fugit. Am plecat. I-am spus lui Boby că-i redau libertatea.

— Dar bine, dragă, nu se lasă aşa un miliardar, unul din regii Statelor Unite!

— Să rămână cu miliardele şi cu regalitatea lui! aruncă Ida, uşor enervată.

Dorothy, dimpotrivă, era liniştită, duioasă.

O veselie interioară, perspectiva de a-şi vedea realizate visurile îi dădeau un optimism, o amabilitate al căror sens nu putea scăpa celeilalte.

— Să lăsăm ipocriziile, Marion!… zise Ida, cu un zâmbet amar. E inutil să te faci că nu ştii, că te miri… Îţi spun, de la început, că n-am să cred niciun cuvânt din bunele tale sfaturi, fiindcă tu nu eşti străină de toată afacerea asta!

— Nu înţeleg! răspunse Miss Dorothy, roşindu-se toată.

— Ba înţelegi prea bine şi regret că te mai prefaci.

Încălzite, cele două femei îşi lăsară măştile să cadă şi redeveniră copilele cu origini modeste, cu o educaţie relativă, ale fermecătorului Montmartre.

Arlette era pradă febrei unei zile întregi de surprize, una mai neplăcută decât alta; Marion, enervată de conversaţia şi de şampania băută la masa unde se aflau acum Daisy şi cu Gaby, se pregătea şi dânsa de luptă; îşi rememora atitudinile şi vocabularul de care va avea nevoie, pregătindu-se, chiar, să-nfigă mâna în părul

distinsei sale camarade, miliardara. Nicio eventualitate nu trebuia exclusă.

La rândul ei, Regina cremelor de ghete nu-şi pierduse, prin frecventarea protipendadei americane, bogatul repertoriu din Place du Tertre, unde copilărise, cu Parisul la picioare.

Când Marion se jură pe mormântul unui strămoş ai ei, îngropat la Pantheon, că nu ştie nimic, Arlette o făcu viespe, şopârlă de pe Sacré-Coeur şi femeie-guzgan, din canalurile New Yorkului.

Abia stăpânindu-se, surâzătoare şi calmă, Miss Dorothy îi răspunse:

— Poţi să adaugi că sunt dactilografă de vacs şi dansatoare sacră şi n-am să mă supăr fiindcă nu înţeleg nimic din toată supărarea ta.

— Tu mi-ai aranjat toată afacerea asta. Te-ai învoit cu bărbatul meu, te-ai învoit cu Jim şi mi-aţi întins o cursă!

— Nu cumva te-a prins, nefericito?

— Cât p-aci! Dar am avut noroc şi n-am crezut în vorbele vrăjitorului tău. În momentul de faţă aş fi fost o femeie pătată!

— Cum, nu eşti o femeie pătată? se trădă Marion.

— Grozav ţi-ar fi convenit!… izbucni Arlette, râzând.

Acum era Ida cea care jubila; venise rândul lui Miss Dorothy să se enerveze.

— La urma urmei, ştii că mă plictiseşti? După ce m-ai lăsat pe drumuri, mai ai şi aerul că-mi faci morală! se supără dânsa.

— Te am lăsat eu pe drumuri, pe tine?

— Da! Mi-ai luat bărbatul! Omul cu care am împărţit sărăcia luni întregi mi l-ai răpit! Numai eu ştiu câte am făcut pentru el! Am scris prospecte la maşină, am fiert uleiuri şi chinoroz, mi-am înnegrit nasul în borcanele lui, ca să vii tu să mă dai la o parte.

— Asta e o neruşinare! protestă Ida. Nu mi-ai spus tu singură că te-a cerut de nevastă şi n-ai vrut s-auzi?

— Da, dar când l-am trimis eu la plimbare era lustragiu de ghete nu miliardar! Ida Fredson – sau cum

mai te cheamă! — tu mi-ai răpit mie un soţ şi o coroană!

— Zău, că bine ţi-ar fi stat ca Regină a vacsului! râse Arlette, arătându-şi toţi dinţii ei splendizi.

Dorothy era extrem de enervată. Optimismul îi pierise. Sări în picioare şi azvârli camaradei ei o frază care s-ar traduce prin:

— Când te-oi cârpi o dată, auzi câinii lătrând în Cleveland!

La care, miliardara îi răspunse prompt, sărind de pe scaun, tot sprintenă ca o panteră:

— Când ţi-oi repezi un picior, te operez de apendicită!

Miss Dorothy găsi că expresia nu e de cea mai supremă distincţie:

— Frumos ai învăţat să te porţi în lumea bună, n-am ce zice!

— Doar nu vrei să vorbesc cu tine cum vorbesc cu Madame Rockefeller?

La această umilitoare apostrofă, Miss Dorothy se încordă, gata de luptă. Ca şi dânsa, doamna Hamilton îşi încercă flexibilitatea muşchilor de la picioare.

Cei trei poliţişti din boxa vecină urmăreau cu interes şi amuzament acest dialog vioi, cu ilustraţii în perspectivă. Comentând cu Daisy şi cu Gaby, motivele care întârâtau pe cele două excelente camarade, ei ar fi fost dezolaţi ca lucrurile să se oprească aici.

Dar Gaby şi cu Daisy nu puteau suporta un incident neplăcut între bunele lor prietene.

Ele se repeziră spre colţul încărcat de electricitate, întrebând:

— Da ce faceţi voi aici?

— Îmi arată muşchii de la picioare!... vorbi Miss Dorothy, încercând să se reculeagă. Zice că deşi n-a dansat de un an, n-a pierdut supleţea mişcărilor!

— Am făcut mereu exerciţii acasă! explică Ida, care nu ţinea să ştie şi ceilalţi că era cât p-aci să se încaiere cu Marion.

— Noi credeam că vreţi să vă luaţi la bătaie...

mărturisiră într-un glas, Gaby şi Daisy.

— Noi? făcu Miss Dorothy, căzută din cer. Cele mai bune prietene! Dragă Ida! exclamă ea, aruncându-se în braţele doamnei Hamilton şi sărutând-o cu efuziune, spre marea uimire a celor trei detectivi de vizavi care nu înţelegeau aceste moravuri franco-americano-chineze, cu transformări subite.

Gaby şi Daisy se reîntoarseră la cupa lor de şampanie, continuând să răspundă întrebărilor – un adevărat interogatoriu – adresate de eleganta doamnă care le invitase.

Iar Marion şi cu Arlette, lăsându-şi armele să cadă reluară disputa pe un ton mai calm.

— Bine ştii să te prefaci!

— Dar tu?!

— Tu m-ai sărutat pe mine, nu eu! se apără Ida Hamilton.

— Şi acuma ce-ai de gând, ia spune?

— Vreau să vorbesc cu Li-Fung să mă ia înapoi.

— O să fie încântat... Nu găseşte el alte proaste să-i ţopăie, toată noaptea, pentru două mii de franci pe lună!

Cu glasul tremurător, Ida întrebă:

— Cellino unde e?

— N-a venit pân-acum! Probabil, din pricina furtunii… Dar nu cred să-ntârzie…

— Am să-i spun şi lui câteva să mă ţină minte! zise Ida palidă, cu nările fremătând de indignare.

Miss Dorothy tot nu voia să creadă că prietena ei este decisă să se despartă de Boby.

— Ba sunt foarte hotărâtă. M-am săturat şi de el şi de milioanele lui!

În tonul Arlettei era atâta fermitate, încât Marion, care-o cunoştea bine, era convinsă că prietena ei nu afirmă lucruri pe care nu le va realiza. Despărţirea devenise inevitabilă

— În cazul acesta – şi glasul fostei dactilografe de la New York se făcu dulceag, ochii galeşi, mâinile mângâietoare – nu te-ar supăra dacă aş pune mâna pe

Boby?

— Dinspre partea mea – o asigură Ida – poate să sensoare şi cu Wing-Taï-Pu!

Privirile lui Miss Dorothy deveniră aproape rugătoare:

— Cu tine e altceva, dar pentru mine nu ştii ce mare lucru ar fi să devin doamna Hamilton!... M-am săturat aici, îţi spun drept. Grozav aş vrea să-mi schimb felul de viaţă!

— Stau la dispoziţia ta cu cea mai mare plăcere, dragă Marion. Dacă-l mai întâlnesc pe Boby, am să-i vorbesc de tine, am să te recomand ca pe o soţie ideală. Voi sânteţi făcuţi să vă-nţelegeţi... La rândul meu, te rog să intervii şi tu pe lângă Li-Fung să mă ia înapoi.

— Am s-o fac din toată inima, scumpă Arlette – zise Miss Dorothy, emoţionată de intenţiile sublime ale bunei ei camarade – dar nu cred că e bine să te reîntorci aici. E ceva ciudat în casa asta. Uită-te împrejur. Numai tipi suspecţi. Trebuie să fie poliţişti. Nu e niciun client *chic*.

— Probabil nu i-au lăsat să intre. La poartă sunt postaţi nişte indivizi cu mutrele strâmbe. Nu voiau să mă lase nici pe mine. Spuneau că numai artiştii au voie. Le-am răspuns că sunt artistă şi eu şi n-au vrut să creadă. Ca să le dovedesc, m-am învârtit într-un picior, în ploaie, sub umbrela lor, am făcut câteva piruete şi i-am convins. Am plăcut! Sper că n-am să mai ies din tavernă fără angajament!

— Te sfătuiesc să-ţi cauţi altceva... Nu e o situaţie, crede-mă. Când ai fost soţia unui rege american nu e convenabil s-ajungi iar aici!

— Ce vrei să fac? Unde să mă duc! La Boby Hamilton nu mă reîntorc în ruptul capului. Cellino s-a purtat cu mine ca ultimul aventurier. Nici la el n-am să mă duc! Mama, dacă i-aş spune că nu mai sunt miliardară, m-ar da pe uşă afară... Precum vezi, sunt în văzduh, nu mai am niciun rost!

— Ai luat măcar ceva bani, ceva bijuterii?

— Nimic. Aveam treizeci şi doi de franci şi mai am patru. Restul i-am dat la masă şi la taximetru.

— Nefericito, ce-o să te faci?

Miss Dorothy se şi vedea cu milioane, nevoită să-şi întreţină vechea prietenă. Se gândea la toate rudele şi cunoştinţele care vor veni să-i ceară bani şi era indignată de pe acum. Fruntea i se încruntase uşor, de-atâtea griji, de-atâtea răspunderi. Ca şi cum iar fi citit gândurile, Arlette o asigură zâmbind:

— Las că nu mor, n-avea grijă!

— Vii să dormi la mine noaptea asta? îi oferi Marion.

— Nu, fiindcă eşti capabilă să mă dai iar pe mâna lui Boby! replică viitoarea dansatoare, gata să se supere din nou.

Dar nici Dorothy nu se lăsă.

— Te credeam mai inteligentă! de ce să te dau pe mâna lui?

— Are încă drepturi asupra mea. Poate să mă ia înapoi, cu poliţia…

— Te ascund eu bine, n-avea grijă! N-am niciun interes să vă împăcaţi.

— Ai dreptate. Uitasem! Dar ce s-o fi făcut Boby? întrebă Arlette, amuzată la gândul soţului ei părăsit, care o căuta acum, probabil, prin tot Parisul.

XXXIV. REGĂSIRILE

Unul din marinari se apropiase de cele două femei şi trăgea cu urechea. Era soţul Idei.

La întrebarea „ce s-o fi făcut Boby”, el răspunse, cu vocea dogită a beţivilor:

— E foarte departe, frumoase doamne! Boby Hamilton e la capătul pământului.

— Lasă fetele în pace, Balthazar! interveni al doilea marinar, care nu era altul decât David Pickleston.

Arapul îşi îmbrânci colegul, apoi, cu delicateţă, apucă braţul Arlettei şi o trase deoparte. În vreme ce matelotul bătrân, făcând un compliment ceremonios lui Dorothy, o rugă să rămână cu dânsul, căci avea să-i comunice un lucru important.

Ida Fredson era nedumerită, văzându-se luată la braţ, atât de familiar, de un matelot negru şi beat, care-i vorbea englezeşte.

— Stimată doamnă, am să-ţi spun un cuvânt!… zise David.

— Mie, domnule? Dar nici nu te cunosc! îi replică doamna Hamilton.

— Dacă te-ai uita mai lung, stimată doamnă, m-ai recunoaşte. N-ai da două parale pe mine, dar sunt binefăcătorul dumneatale! insistă David Pickleston.

— Mă faci să râd… Te rog, dă-te ceva mai departe… Miroşi a vin!

— Ţi se pare. Am băut cât ai băut şi dumneata. Nu sunt beat, cum nu sunt marinar. Eu sunt poliţist, stimată doamnă!

Speriată, crezând că are de-a face cu unul din spionii soţului ei, Ida Fredson îşi împreună mâinile, implorând pe David să n-o trădeze.

— N-avea nicio grijă! Te-am salvat o dată azi, am să te salvez şi noaptea asta! o asigură el, cu superioritatea reprezentantului autorităţii.

David Pickleston era mărinimos, avea un aer protector, cât p-aci s-o bată pe umăr. Dar Ida nu înţelegea.

— Frumoasă doamnă, îi explică fostul pickpocket, azi, la ora 5 şi jumătate, era să cazi într-o cursă infamă!

— Văd că tot Parisul e la curent! râse doamna Hamilton.

— Nu încă, dar s-ar putea să fie la curent mâine, dacă lucrurile ies prost. La ora 5 ai primit un bileţel, pe când luai ceaiul la hotel „Ritz”… E adevărat?

— Să ne-nchipuim!… răspunse Ida, prudentă. Şi ce scria în acel bileţel, dacă nu sunt indiscretă?

Arapul închise ochii pe jumătate, îşi încorda memoria şi recită:

„Stimată doamnă! Vi s-a întins o cursă în rue Lincoln; veţi fi chemată la telefon şi invitată acolo. Duceţi-vă. Faceţi tot ce vi se va cere, afară de un lucru: să nu vă dezbrăcaţi.

Evitaţi cât mai mult să rămâneţi goală. Îmi veţi fi recunoscătoare. Un Binevoitor!”

— Am memorie bună? întrebă marinarul negru.

Doamna Hamilton îşi reamintea conţinutul scrisorii. Era uimită şi-n acelaşi timp recunoscătoare, îngrijorată.

— Dumneata mi-ai trimis acel bilet?!

— Îl mai pot scrie o dată-n faţa dumitale, ca să vezi dacă sunt aceleaşi litere!…

— Nu e nevoie! Îţi mulţumesc din toată inima! Mi-ai salvat onoarea… Dar, spune-mi, de unde ai ştiut? Ce te-a îndemnat să mă scapi?

— Am aflat fără voia mea… mă aflam în apartamentul lui Jim Parker, am tras cu urechea… era un complot ticălos… conştiinţa mea s-a revoltat. Şi-apoi, ai fost atât de bună cu mine, totdeauna! Am alergat în ajutorul dumneatale. Sunt fericit că te-am putut servi.

— Totuşi cine eşti? Figura dumneatale începe să-mi pară cunoscută… Adu-mi aminte!

— Mă cunoşti foarte bine! zise negrul, ameninţând-o cu degetul.

Apoi, punându-şi amândouă mâinile pe piept, se înclină şi psalmodie:

„Allah e bun! Allah e drept! Allah e mare!”

— Dumneata eşti, Adonis?… făcu, surprinsă, frumoasa Ida, amintindu-şi de arapul în smoching care-i deschidea uşa la Jim Parker, valetul fidel care o condusese la al cincilea etaj, peste zi, şi o scosese pe scara de serviciu, urcând-o, apoi, într-un automobil de piaţă.

— Cum de nu te-am recunoscut mai devreme?

— Gata, oricând, la ordinele dumneatale, stimată doamnă! Apoi, în şoaptă: Bagă bine de seamă. Matelotul care a plecat adineauri cu Miss Dorothy nu e altul decât soţul dumneatale.

— Boby Hamiiton?

— El însuşi! Vrea să te ridice cu poliţia. Te-am prevenit. Atenţie!

XXXV. CINE E JIM PARKER?

În vreme ce David vorbea cu Ida Fredson, iar Boby Hamilton iscodea pe Miss Dorothy, muzica încetase şi toate privirile erau îndreptate acum spre bietul Me-Ky.

Îmbrăcat în haine de marinar, cu părul şi barba roşie, chinezul continua să danseze şi să dea din mâini, strâmbându-se ca într-un acces de epilepsie. Un haz şi o nedumerire generală îl acompaniau.

Îmbrăcat în chimonoul înstelat, cu chivăra de vrăjitor pe cap şi-n mână cu bagheta magică, Tom Sincler se apropie de el, cuprins de milă. Îi puse mâna pe umăr. Chinezul încetă brusc să mai mişte, ca o păpuşă automată căreia i-a plesnit resortul.

Detectivul îi zise blând:

— Te poţi odihni Me-Ky. Te-ai purtat bine. Pe stăpânii tăi nu-i văd în tavernă. Trebuie să facă inspecţie pe sus sau pe jos. Să-i aşteptăm. Ascultă-mă bine, băiete: când or veni să nu te pună dracul să le faci vreun semn că nu Brahma te-a luat, ci o mie de diavoli catolici, protestanţi şi ortodocşi!

Chelnerul pitic, pe care-l treceau toate năduşelile, sufla greu şi nu putea să răspundă. El asigură, însă, pe Tom, cu ochii şi cu mâinile puse pe piept, că va proceda exact după indicaţiile „divinului inspector ceresc”.

Acest divin inspector era cât p-aci s-o facă pe biata Arlette să leşine.

Privind în urma lui Adonis, care se depărta, Ida Hamilton tresări, îşi puse mâna pe inimă: la doi paşi de ea era Jim Parker, Cellino al ei! Şi Cellino nu se îmbrăcase ca de obicei în dansator, ci purta lungul chimonou şi chivăra lui Jim Parker!... Astrologul era aici şi făcea semne misterioase cu nuieluşa magică.

Ida avea palpitaţii. Nu ştia ce să facă.

Aştepta ca marinarul roşcat de lângă dânsa să se depărteze şi se repezi la fachir cu mâna pe inimă,

tremurând toată.

— Bună seara Jim Parker!

Omul în chimonou se înclină adânc.

— Nu te aşteptai să mă vezi aici, nu-i aşa?

— Nu! făcu din cap celălalt, fără să scoată un cuvânt.

— Frumos te-ai purtat cu mine, domnule fachir! Cât p-aci să mă pierzi! Dragostea dumneatale, jurămintele dumneatale nu erau decât o prefăcătorie! Nu voiai decât banii mei!

Astrologul dădea din cap, în semn de compătimire, şi dădea din umeri, cu aerul unui om care n-are încotro, e nevoit să facă toate acestea.

Pe măsură ce partenerul ei se dădea bătut, Arlette Leblond prindea curaj, verva i se întărâtă:

— Dar ai căzut dumneata în cursă, domnule Preston! Cum ai s-o scoţi la capăt?… Boby e aici. A venit să-ţi ceară socoteală. Ce-ai să te faci mâine, când vei fi denunţat?

Vrăjitorul dădea din umeri, ca un om deznădăjduit.

— Unde e colierul? şuieră Ida cu ochii plini de fulgere.

Magul duse degetul la gură, îşi ridică pulpana chimonoului şi, privind în jurul său cu teamă, scoase încet, din buzunarul pantalonilor, colierul de perle, pe care i-l întinse doamnei Hamilton, făcându-i iarăşi semn să tacă.

Idei nu-i venea să-şi creadă ochilor. Erau mărgăritarele ei, superbele mărgăritare! Fericirea de a-şi regăsi comoara, bucuria de a vedea că Allen Preston nu era un escroc sentimental, ci o biată victimă a jocului de cărţi, un cavaler, la urma urmei, îi făceau să-i strălucească ochii de bucurie, faţa să i se împurpureze.

— Îţi mulţumesc, Allen!… Asta înseamnă că eşti un om cinstit! Sunt fericită!… Tot ce-ai făcut ai făcut fără voia ta!… Trebuie să vorbim… trebuie să ne explicăm… Te iubesc, scumpul meu Allen… scumpul meu Cellino!… Scumpul meu Jim!

Tulburată, entuziasmată, Ida nu mai nimerea adevăratul nume al presupusului ei amant.

În momentul când doamna Hamilton termina de făcut

această pasionată declaraţie, uşa dinspre stradă se deschise… Elegant, surâzător, mândru sub capa şi jobenul său, se ivi Allen Preston, care aruncă un:

— Bună seara la toată lumea!

Ida holbă ochii, se sprijini de o masă, gata să leşine. Ce însemna această apariţie? Nu intrase Cellino al ei pe uşă? Jim Parker nu era încă lângă dânsa?

Care din doi era Allen Preston? Cel care năvălea, victorios, în tavernă, sau cel care-i dăduse colanul de perle?

Se frecă la ochi, crezând că, în urma unei zile pline de atâtea peripeţii, avea halucinaţii.

Surprinsă, speriată, ea se adresă lui Tom Sincler:

— Ce înseamnă asta?

Astrologul dădu din umeri.

— Nu eşti dumneata Jim Parker?

— Nu! făcu din cap celălalt

— Atunci cine eşti?

Omul în chimonou îşi duse iarăşi degetul la buze.

— De unde ai colierul meu de perle? Pentru Dumnezeu, vorbeşte!

Tom îşi puse degetul la gură arătând Idei Fredson pe Li-Fung şi Wing-Taï-Pu, care se reîntorceau în cabaret. El o lăsă patronilor, care nu găsiră cuvinte să-şi arate bucuria că Ida Fredson revenea.

— Nu mai sunt doamna Hamilton, scumpii mei prieteni! Am venit la voi… să vă rog… vreţi să mă luaţi înapoi?

Pe Li-Fung şi Wing-Taï-Pu nu-i mai surprindea acum nimic, atâtea evenimente se acumulaseră în noaptea aceea în taverna lor.

— Mi-era dor de voi… de cabaretul ăsta unde am petrecut atâtea ceasuri de libertate, de veselie!…

Ida Fredson remarcă pe fruntea foştilor şi viitorilor săi patroni umbrele unei îngrijorări.

— Te primim cu cea mai mare plăcere!

— Pot să-ncep angajamentul chiar de astă-seară?

— Unei regine nu i se refuză nimic! răspunse Li-

Fung, încântat să angajeze un număr senzaţional, nevasta unui miliardar yankeu. Costumul dumneatale a rămas în dulap... aşa cum l-ai lăsat... Nu te aştepta decât pe dumneata! Va fremăta ca o floare de lotus, la reîntoarcerea rândunicii sacre! Dacă vrei, să mergem în cabina artiştilor să te îmbrăcăm!... De altfel, uite şi pe Cellino... Veţi face dansul de anul trecut!...

— Vă rog să nu spuneţi că sunt aici! Vreau să-i fac o surpriză! zise Ida Fredson, retrăgându-se pas cu pas şi intrând în cabina spaţioasă, cu mai multe despărţituri, unde se îmbrăcau doamnele.

Scena de pân-acum se petrecuse într-o boxă destul de întunecată. Dansatorul nu văzuse nici pe Arlette, nici pe cei doi bătrâni chinezi.

De altminteri, felul cum erau aranjate mesele, compartimentele şi paravanele, penumbra misterioasă din local păstrau o discreţie favorabilă celor ce nu voiau să fie zăriţi. Era luminată numai estrada muzicanţilor şi, din când în când, cei câţiva metri de parchet din mijlocul sălii pe care se produceau dansatorii.

Din umbra lor, Li-Fung şi Wing-Taï-Pu nu ştiau încotro să se ducă: la Cellino, care trebuia să aducă banii împrumutaţi pân-acum, sau la Me-Ky, care să le dea amănunte asupra cheilor pierdute?

Ei căutaseră în zadar, răscoliseră întreg subsolul şi nu găsiseră preţiosul inel pe care erau înşirate descuietorile tuturor încăperilor din imobil.

Mai aveau o serie de chei, dar acestea erau în apartamentul lor, la uşa căruia, urcând a doua oară, dădură peste un alt agent.

— *Circulez!* le spuse acesta în momentul când încercară să pătrundă în propria lor casă.

Cu toată justificata lor îngrijorare – căci lucruri necurate se puseseră la cale, soţii Pickleston erau atraşi de strălucirea aurului care-i orbea întotdeauna. Cele câteva sute de mii de franci împrumutate sub teroarea ameninţărilor lui Cellino îi interesau acum mai mult decât toate cheile paradisului, decât libertatea şi însăşi viaţa lor.

Şi de astă dată îi învingea lăcomia. Uitând pericolele care îi pândeau, ei se repeziră la Cellino ca o pereche de şoimi flămânzi.

XXXVI. PE CINE ARESTĂM?

Văzând pe bandiţi împreună cu dansatorul, Tom Sincler, cu paşi greoi, cu atitudinea omului care nu ştie precis unde vrea să se ducă, se apropie de Adelaida Protopopovna, care se retrăsese într-un colţ întunecat.

În acea noapte, detectivul nu vorbise încă între patru ochi cu logodnica lui.

Era o mare sforţare pentru el să se stăpânească. Inima îl împingea năvalnic spre frumoasa şi brava lui Sonia, mulţumită căreia se afla în viaţă în momentele acestea. Dar obligaţiile de poliţist îi recomandau cea mai mare prudenţă.

Trecând alene din masă-n masă, oprindu-se câteva minute la fiecare artist sau client şi rostind imaginare cuvinte indiene, el ajunse şi la Sonia, pe care o binecuvântă de câteva ori cu bagheta magică.

— *Ţin-ţi-bin! Ra-ma-ka!… La-ka-mu!* făcea el, tare, apoi începu să-i vorbească în şoapte, ridicând glasul din când în când, ca să lanseze formule cabalistice. Dar nu scăpa din vedere nici uşa pe unde ieşiseră Li-Fung şi Wing-Taï-Pu, ducând pe Cellino, şi nici pe Me-Ky, care sta cu ochii la detectiv, cuminte şi hipnotizat într-un colţ.

— Îţi mulţumesc, Adelaida Protopopovna! Ce m-aş fi făcut? În momentul de faţă eram un cadavru plutitor pe Sena! *Li-li-Ce! Han-dar-gi!* adăugă el, repede, căci se apropia un chelner. Iată-mă de o mie de ori mai îndrăgostit de dumneata!… Nu ştiu dac-am să mă pot plăti vreodată!

— Să nu mai vorbim de asta, Tom!… Mai bine spune-mi: cum stăm? Nu sunt obişnuită cu emoţiile astea. Cât o să mai aşteptăm ca să pui mâna pe bandiţi?

— *Ba-ra-bum!… I-ko-nok!…* făcea Tom, clătinându-şi chivăra, la apropierea suspectă a unui alt servant chinez.

Apoi, când acesta se depărta:

— Răbdare!… sfătui el!

— Vremea trece. De ce întârzii?… îl întrebă Sonia.

— Ce vrei să fac?

— Să arestezi pe soţii Pickleston. Sala e plină de agenţi. Ce mai aştepţi?

— I-aş aresta eu, dar aş vrea să-mi răspunzi: unde sunt soţii Pickleston?

Sonia nu înţelegea această întrebare. Se uită lung la Tom şi-i răspunse simplu:

— Sub hainele lui Li-Fung şi-ale lui Wing-Taï-Pu.

— Eşti sigură?

— Ce vorbă e asta?

— Eşti sigură că cei doi chinezi sunt bandiţii căutaţi de noi?

— Ciudată întrebare!

Adelaida Protopopovna nu ştia ce să mai creadă. Ce rost mai aveau aceste îndoieli?

— După toate probabilităţile, ei sunt! Şi-apoi, dumneata singur mi-ai spus că le-ai dat de urmă!

— Şi eu cred că Li-Fung cu Wing-Taï-Pu nu sunt alţii decât Harry şi Malvina Pickleston. Dar n-am siguranţă deplină. De altfel, chiar dacă aş fi complet convins de lucrul acesta, eu n-am mandat să-i arestez pe ei!

Alt semn de întrebare pe obrazul tinerei cântăreţe. Detectivul îi explică:

— Eu am venit aici să pun mâna pe o ceată de bandiţi care vor pleca din această casă cu obiecte furate patronilor. Trebuie să prind pe hoţi asupra faptului. Aştept, dar, să se comită tâlhăria! Altă misiune n-am în noaptea asta!

— Nu te mai înţeleg, Tom, exclamă Sonia, împreunându-şi mâinile. Ce rost aveau atunci toate aceste pregătiri?

— Ai să mă înţelegi foarte bine când se va întâmpla lucrul. Mi-am luat toate măsurile. Pe cei doi criminali americani nu-i voi putea aresta decât în momentul când va vorbi vocea sângelui, adică atunci când David, fiul lor, îi va recunoaşte. Dar îi voi mai putea aresta în momentul când

aceiaşi criminali americani, încolţiţi din toate părţile, îşi vor arunca deghizările de chinezi, vor lua valizele pregătite şi vor căuta să fugă pe una din ieşirile secrete, unde îi pândesc agenţii mei. În felul acesta mi-am ţinut vorba dată prefectului poliţiei...

— Ce i-ai spus prefectului?

— *Ki-lo-ma! Ka-ra-ki-ri!* răspunse Tom, aprinzând steluţa din vârful nuieluşei.

Când fu încredinţat că nu-i ascultă nimeni el se explică.

— Prefectul Parisului, căruia i-am cerut ajutoarele necesare să fac o descindere în „Taverna Chineză", mi-a recomandat o extremă delicateţă faţă de patroni. „Li-Fung şi Wing-Taï-Pu – mi a spus el – aduc mari beneficii fiscului, prin taxele pe care le plătesc şi sunt devotaţi Siguranţei Generale, căreia îi furnizează excelente indicaţii asupra americanilor bogaţi în trecere prin Paris. De aceea, chiar prefectura poliţiei închide ochii asupra lucrurilor ce se petrec în etajele superioare ale clădirii. Printre morfinomani, jucători de cărţi şi toată pleava internaţională care se adună în saloanele lor orientale au fost identificaţi câţiva escroci cosmopoliţi, câteva spioane periculoase. Li-Fung ne furnizează o pradă excelentă, aşa că, te rog, poartă-te cu el cum vei putea mai bine!" Am răspuns prefectului că intenţia mea este tocmai să-l servesc pe onorabilul chinez arestând pe cei ce vor să-l jefuiască: doi bandiţi americani şi complicii lor. Aşadar, scumpa mea, eu nu pot să arestez venerabila pereche chineză, ci banda care a venit să-i prade. Când Harry şi Malvina Pickleston, îmbrăcaţi în paşnici burghezi, vor încerca să se strecoare cu bijuteriile şi banii furaţi nevinovaţilor Li-Fung şi Wing-Taï-Pu, cine m-ar putea împiedica să-i iau de ceafă? M-ai înţeles?

Adelaida surâse afirmativ. Planurile lui Tom Sincler erau foarte complicate. Ea nu vedea deznodământul, dar avea neţărmurită încredere în logodnicul ei.

— Îl voi pune în practică numaidecât! o asigură detectivul, ridicându-se de la masa ei şi trecând la David

Pickleston.

— Bordeaux 333, urmează-mă!

Subinspectorul îşi urmă şeful în camera destinată poliţiei.

— David Pickleston, momentul hotărâtor se apropie. Dintr-un moment într-altul vei fi faţă-n faţă cu părinţii tăi. Vom vedea dacă-i vei recunoaşte, dacă ei te vor recunoaşte. Vom vedea până la ce punct ai devenit de treabă sau ai rămas complicele lor. Vom vedea dacă sentimentele tale filiale vor fi mai puternice decât sentimentele de stâlp al societăţii. Vom vedea dacă-mi vei da mie ajutor să-i arestez sau dacă îi vei ajuta pe ei să scape!

— Îmi pare rău, Tom Sincler, că n-ai încredere în mine. Îmi pare rău că nu ştii să citeşti în suflete, ca să vezi ce convins sunt de misiunea mea! Îmi pare rău că ţi-ai închipuit un singur moment că voi trăda societatea în beneficiul unor duşmani ai societăţii! Îmi pare rău că nu crezi în posibilitatea de renaştere a unui om pe care părinţii săi l-au aruncat pe calea crimei în loc să-i dea o educaţie aleasă şi să-l facă util societăţii.

— Îmi pare rău că am crezut toate acestea, Bordeaux 333! replică inspectorul. Vom vedea! Deocamdată, dezbracă-te de hainele de marinar, spală-te pe mâini şi pe obraz şi fă-te alb ca inocenţa. Caută să-ţi potriveşti părul şi să ai aceeaşi expresie ca-n ultima zi când te-ai văzut cu părinţii tăi. Vreau ca asemănarea cu fiul lor să-i izbească din primul moment.

— N-aş putea să ştiu cine sunt părinţii mei, cum vor fi îmbrăcaţi?

— Nu! răspunse Tom Sincler, hotărât.

— De ce?

— Ai avea emoţii inutile. Interesul nostru nu este să te trădezi tu! Vreau să se trădeze ei, ai înţeles?

— Am înţeles! se înclină Bordeaux 333, care dădea, încă o dată, dovadă de tact, discreţie şi disciplină.

— Aşteaptă-mă aici! ordonă şeful, trecând în tavernă şi urcându-se pe estradă.

Acolo se făcu mai mic de cum era, se ghemui ca să pară Me-Ky.

XXXVII. CELLINO PLĂTEŞTE

În vreme ce Tom Sincler vorbea cu Adelaida Protopopovna Baltazarovici, apoi cu David Pickleston, următoarea scenă se petrecea într-o cameră învecinată, între Allen Preston şi soţii Pickleston.

— Daţi-mi mâinile, daţi-mi mâinile să vi le strâng şi să vă mulţumesc dragii mei prieteni! spunea Allen Preston, zis Cellino, zis Jim Parker.

Iluminat de o fericire suprapământească, dansatorul avea în ochi beţia omului care a dat lovitura la bacara şi nu-şi poate stăvili optimismul şi generozitatea… Li-Fung şi Wing-Taï-Pu cunoşteau acest gen de exuberanţă, căci în tripoul lor văzuseră mulţi triumfători la sfârşitul unei partide.

— Ah, scumpii mei, cum să vă arăt recunoştinţa mea? Am jucat cu banii voştri, am câştigat tot ce pierdusem până-acum, mi-am plătit datoriile de la club şi mi-au rămas şi trei sute de mii de franci! Daţi-mi voie să împart acest câştig cu voi!

Cei doi chinezi se felicitau că împrumutaseră pe un băiat aşa de drăguţ. Nici nu-şi mai aduceau aminte tonul cu care le ceruse Cellino banii, revelaţiile şi ameninţările lui.

Dansatorul începu să scoată bancnote din toate buzunarele şi să le pună pe masă. Cu fiecare bilet de o mie pe care-l primeau, cei doi tâlhari recăpătau încredere în norocul lor, uitau de primejdiile ce-i înconjurau, de vizitele suspecte, de paznicii puşi la toate etajele… Nu putea să apună steaua lor cea bună, tocmai când surprizele plăcute veneau ca nişte arhangheli la casa lor. Inima le creştea de bucurie, ochii li se dilataseră. Îşi frecau mâinile şi săreau în sus.

— Eşti un înger! zburda Li-Fung, entuziasmat.

— Eu totdeauna am spus că Cellino e un băiat cinstit,

o inimă de aur! completa Wing-Taï-Pu, care, cu o oră înainte, era cât p-aici să-l trimită printre serafimi.

Allen Preston număra mereu. Era fericit că va putea respira în voie, scăpat de datoriile de onoare; jura că nu va mai pune mâna pe o carte de joc în viaţa lui!

El întinse patronilor grămada cea mai mare de bancnote.

— Poftim!… Poftim întâi banii dumneavoastră! Vă rog să-i număraţi… Poate c-am greşit!… Ce mă făceam eu dacă nu-mi dădeaţi? Eram un om pierdut! Allen Preston, fiul savantului Preston, rivalul lui Edison, nu mai putea ieşi în lumea bună. Acum am un credit nou, sunt un perfect gentilom…

După ce chinezii îşi luară dreptul, surâsul li se mai micşoră. Aşteptau câştigul. Numărându-le 150 000 franci, partea lor, Jim Parker avu imprudenţa să le spună:

— Ce fericită era scumpa mea mamă când m-a văzut la club cu atâtea parale… Mai ales că pierduse tot, săraca! I-am făcut şi ei douăzeci de mii de franci, să se refacă.

Wing-Taï-Pu luă toţi banii şi deveni severă:

— În cazul acesta trebuie să ne mai dai zece mii de franci!…

— Nu înţeleg!… zise Cellino, dându-se cu un pas înapoi.

Li-Fung îi explică în chipul cel mai amabil:

— Ai dat venerabilei tale mame douăzeci de mii de franci. Din câştig, nu-i aşa?

— Desigur că din câştig!

— Prin urmare, i-ai dat zece mii de franci din partea care ni se cuvenea nouă. E foarte simplu, nu?

— Aveţi dreptate. Poftim încă zece mii de franci!

— Să trăieşti, Cellino! exclamară într-un glas cei doi falşi chinezi.

Apoi începură să-l binecuvânteze pe rând:

— Cerul să te răsplătească!

— Şapte pagode să-ţi primească sufletul şi trei fete de dragon să te scarpine în cap pe lumea cealaltă.

— Nouă mandarini să-ţi gâdile tălpile!

— Împăratul Japoniei să-ţi lustruiască ghetele!

— Brahma şi Confucius să te spele în urechi!

— Vişnu şi cu Zaratustra să-ţi calce pijamaua!

Copleşit de atâtea urări, Cellino le spuse râzând:

— Destul! Destul!…

Apoi le mai mulţumi o dată şi dădu să iasă, ca să se ducă în cabina artiştilor şi să se îmbrace pentru dans.

În prag n-avu de lucru şi se reîntoarse, ca să fie şi mai agreabil patronilor:

— Băgaţi de seamă. Tot ce v-am spus acum două ore e adevărat… Poliţia e pe urmele voastre. Nu ştiu cine dracu le-a spus că nu sunteţi chinezi… că ţineţi cea mai ticăloasă speluncă din Paris şi că v-aţi schimbat sexul! Eu vreau să v-arăt că sunt prieten adevărat şi vă atrag atenţia. Băgaţi de seamă!

Generosul dansator ieşi fluierând. Cei doi bandiţi reveniră la realitate. Tot cheful le pierise. Nu mai era de glumit. Împărţiră banii aduşi de Cellino ca să aibă asupra lor, fiecare, în caz de fugă precipitată. Apoi, improvizând un surâs de circumstanţă, trecură iar în tavernă şi se urcară pe estradă în căutarea lui Me-Ky. Pe inimă le căzuse ca un nour. Acest nour arunca pete mari de umbră pe sufletul lor înveselit câteva minute de neaşteptatul câştig.

De-acolo, de sus, aruncară încă o privire – poate ultima privire – asupra saloanelor, boxelor, meselor şi lampioanelor… Toate aveau un aspect neobişnuit, jalnic. În loc de câteva sute de yankei eleganţi şi femei decoltate care destupă sticlă după sticlă, vărsând şampanie în valuri de frenezie, văzură vreo douăzeci de poliţişti în fracuri împrumutate. Unul bea un sfert de apă de Vitel, altul sifon cu lămâie, al treilea se lupta cu o sticlă de bere.

Toţi erau trişti, preocupaţi. Unul singur era vesel şi cerea coniac cu gheaţă.

Uitându-se la ei ca la o ceată de barbari ce le invadaseră casa, Harry şi Malvina îşi strângeau pumnii, înfigându-şi unghiile-n carne.

— În definitiv, nu găsesc francezii aceştia că sunt

indiscreţi? îşi spuneau, în acelaşi timp în gând, soţii Pickleston… Suntem doi bandiţi extraordinari. Foarte bine! Dar ne-am făcut toate crimele la noi acasă, în Statele Unite. Ce-i pasă poliţiei pariziene de trecutul nostru?! Chiar dac-am jefuit sau am omorât câţiva oameni aici, nu erau de-ai lor, erau americani de-ai noştri. Ce-i priveşte lucrul acesta pe dânşii? Noi avem hârtii în regulă, plătim dările la vreme şi nu ne-am agăţat de niciun francez până-acum!… Dimpotrivă, am făcut numai bine-n jurul nostru. Această năvală de poliţişti francezi este de o indiscreţie fenomenală, de un prost gust fără pereche!

Subtila pledoarie cei doi tâlhari o făceau căutând cu ochii pe complicele lor, Me-Ky.

— Domnule profesor, ia poftiţi… vă rog! se adresară ei omului cu chimonoul înstelat care-l credeau servitorul şi unealta lor devotată.

Astrologul se ridică şi se apropie de ei, făcându-se mic şi căutând să se menţină cât mai mult în umbră, ca să nu se vadă că e altul.

— Ascultă-mă, Me-Ky, nu cumva ştii tu ce-am făcut noi cu cheile casei? îl întrebă Malvina Calmanovici, zisă Li-Fung.

Fachirul răspundea negativ, dând din cap.

Li-Fung se căznea să-i explice, să-l lămurească:

— Când am stins lumina, Wing-Taï-Pu a sărit pe Tom Sincler, nu-i aşa?

— Da! făcu, din cap, presupusul Me-Ky.

— Laï-Wo l-a apucat de mâini şi Wing-Taï-Pu l-a lovit cu cuţitul.

Fachirul aproba mereu, aplecându-şi chivăra.

— Adu-ţi aminte, îi explica li-Fung. Când s-a agăţat Tom Sincler de mine şi voia să mă trântească, n-ai auzit un zgomot de chei?

— Nu! făcu bonetul conic al vrăjitorului…

— Atuncea zgomotul de chei s-a auzit când îl dezbrăcam noi de chimonou. Probabil că-n vremea asta mi-a scotocit blestematul de copoi buzunarele!

— Da! afirmă astrologul, fără să deschidă, gura.

Susur-de-Izvor interveni:

— Să ştiţi că Tom ne-a furat cheile! Ducă-se dracului, cu ele cu tot, să deschidă porţile iadului! Dar tu, idiotule, dac-ai simţit că te caută-n buzunare, de ce n-ai spus nimic? Înainte de a-l arunca-n canal, trebuia să-l cauţi şi tu în buzunare, cap sec, ramolit bătrân! zise Wing-Taï-Pu lui Li-Fung.

Iar acesta răspunse bocindu-se:

— Cine să se mai gândească la asta! Grăbiţi, cum eram, să-l trimitem pe lumea cealaltă, nu-mi mai ardea de percheziţii!…

— Ascultă, Me-Ky! zise Wing-Taï-Pu. Câte persoane erau în sala de opium?

Cu cele două mâini răsfirate, veneratul Rama-Vişnu-Crişna-Muti arătă şapte degete.

— Adormite toate?

— Aşa-şi-aşa! făcu profesorul din Calcutta, legănându-şi palma dreaptă.

— Mai du-te dracului şi nu mai tot face semne cabalistice! îi zise Susur-de-Izvor, care începea să se enerveze.

Dar fachirul îşi duse degetul la buze ca şi cum le-ar fi spus:

— Nu mi-aţi dat ordin să nu scot un cuvânt, chiar dacă vorbesc cu voi?

— Ştiu, ştiu, noi ţi-am poruncit să taci, dar acum poţi să ne răspunzi, fiindcă nu ne mai aude nimeni.

Cum Me-Ky se încăpăţâna să nu vorbească şi clătina mereu degetul, cei doi chinezi renunţară să mai scoată vreun cuvânt de la el.

— Dacă nu găsim cheile, suntem pierduţi!… Înţelegi, cu cheile acelea se pot deschide toate uşile! Camera comorilor, etajul cu păpuşi, saloanele de opium, canalul gentilomilor, toate!

Dezolat, omul cu chivăra înstelată îşi împreună palmele de trei ori, ca şi cum ar fi spus:

— Vai! Vai! Vai!

— Băiete, să ştii… Poliţia e pe urmele noastre. N-ai să

scapi nici tu de ghilotină. Prin urmare, fii gata. Strecoară-te prin canalul ce dă în stradă, adu automobilul şi aşteaptă-ne la zece metri de poartă. Noi o să fim îmbrăcaţi de duminică. O iei spre vilă. Ai înţeles? Deocamdată, preumblă-te prin sală, ca să nu dai de bănuit.

Tom Sincler dădu din cap, coborî cele trei trepte ale estradei ducându-se la mese şi făcând semne cabalistice cu vergeaua miraculoasă. Ştia ce trebuia să ştie. Bandiţii îşi pregăteau fuga, exact cum prevăzuse el, prin al doilea canal, care o lua în direcţia contrară Senei şi răzbea într-un gang. Aveau să se îmbrace în costumele cu care se duceau duminica la Fontenay-aux-Roses. Me-Ky ştia să conducă un automobil. Era principalul lor complice.

Li-Fung şi Wing-Taï-Pu făceau socoteala câţi bani au la îndemână, ce bijuterii pot lua cu ei, în cazul unei dispariţii bruşte. Bineînţeles, această perspectivă nu le prea surâdea, dar n-aveau încotro. Încercau să se consoleze:

— Dacă ne-am speriat degeaba nu-i nimic. Mâine ne reîntoarcem şi aducem un lăcătuş să deschidă toate uşile, să ne facă alte chei. Dar dacă, într-adevăr, au dat de urma noastră, atunci e mai bine să ne pierdem urma şi să ne lipsim amândoi, chiar dacă imobilul nostru va fi locuit de alţii; ne reîntoarcem sub alte haine şi punem mâna pe comorile de sub canal. Acolo nu-i trece nimănui prin cap să le caute.

— N-ar fi bine s-o ştergem de pe acum? întrebă femeia.

— De ce?

— Pentru mai multă siguranţă. De ce s-aşteptăm până în ultimul moment?

— Să fugim, ca iepurii înainte de-a fi dat lupta? Ar însemna să ne dăm singuri de gol. Dacă există vreo bănuială împotriva noastră şi pierim, poliţia va fi sigură cine suntem. Dacă stăm pe loc poate că-şi mută gândul să ne mai plictisească.

— Dar dacă are să fie prea târziu?

— Nu e niciodată prea târziu. De altfel, eu cred că primejdia a trecut. Nu vezi ce mutre de idioţi au agenţii de pe la mese? Omul care ţinea în mână capătul tuturor firelor nu mai este printre ei. Tom Sincler e pe lumea cealaltă, iar subalternii săi nu mai ştiu încotro s-o ia. La cea dintâi mişcare îţi fac un semn!

— În orice caz, trebuie să fim gata!…

— Gata, răspunse Harry, enervat de laşitatea soţiei sale, atât de curajoasă de obicei.

XXXVIII. TEMPLUL LUXULUI

Soţii Pikelston mai inspectară o dată imobilul. Pe scări nu veghea nimeni dar fiecare încăpere era păzită de un poliţist. Cei dinăuntru nu-şi dădeau seama ce se întâmplă. Îşi vedeau de patima, de viciul lor, în linişte; ploaia care continua să mitralieze ferestrele era un suficient pretext pentru ei să nu se gândească la plecare.

De altfel, casa era mobilată nu numai cu lux, dar avea tot, confortul unui hotel de mâna-ntâi, era aprovizionată din belşug pentru săptămâni întregi, ca o cetate care se teme de un asediu.

Fiecare apartament era prevăzut cu bufet, cameră de toaletă, telefon, radio, aşa că nicio nevoie nu silea pe oaspeţi să-şi grăbească plecarea. Saloanele comunicau între ele prin uşi capitonate, acoperite cu draperii. Cei care aveau treabă în oraş puteau telefona fără însă să fie chemaţi la telefon. Exista şi o bibliotecă, ziare, cărţi, dar nu le consulta nimeni. Era transatlanticul senzaţiilor violente acest palat, ca un sanatoriu… Cei care pierdeau la jocul de cărţi treceau în camera cu stupefiante. Cei moleşiţi de dragoste sau de cocaină se trezeau după câteva ore şi se aşezau la masa de bacara sau de pocher.

În asemenea condiţii îi era foarte uşor lui Harry Pickleston să-şi jefuiască, la aceste mese, clienţii. Nu însă la masa cea mare. Acea masă trebuia să fie virtutea însăşi, un model de corectitudine, un ospăţ virginal. Dacă, la *chemin-de-fer*, oaspeţii jucau între ei şi unii pierdeau iar

alţii câştigau, dacă la bacara, bancherii şi conţii erau oameni bogaţi, care îşi luau unii altora banii, în mod cinstit, în schimb, partidele de pocher erau compuse din clienţi naivi şi din complici ai patronilor. Aici putea opera, în toată voia, echipa de măsluitori în solda lui Li-Fung.

Bacara, *chemin-de-fer* se jucau în perfectă ordine, cu o eleganţă care întrecea pe-a celor mai aristocratice cluburi. Crupierii erau de-o distincţie desăvârşită. Caniota mai mică decât oriunde. Cărţile noi, abundente, mereu reînnoite, personalul de serviciu respectuos şi tăcut.

Graţie aristocraţiei atmosfera care domnea pe altarul principal, acest tripou clandestin, îşi făcuse o reputaţie fără pereche; cel mai mic incident nu venise să arunce o umbră de îndoială asupra perfectei regularităţi a jocului. Nu se pierdeau averi în mod bizar, nu câştigau numai anumite persoane, nu era nimeni jefuit, nimic suspect nu întuneca prestigiul acestei case discrete şi elegante, unde aveai tot confortul marilor cluburi, plus un mister, o atmosferă de Orient, de familiaritate, de totală desfătare, o evaziune din realitate, o complicitate şi o nobilă ignominie, pe care străinul exotic nu le poate găsi în alte localuri din Paris.

Prestigiul sălii de bacara era foarte propice hoţiilor care se practicau la numeroasele mese de pocher.

La fiecare partidă luau parte cel puţin doi oameni ai lui Harry Pickleston. Foarte eleganţi, cu aparenţe de diplomaţi în retragere sau prinţi exotici, aceşti complici jucau foarte modest la bacara, căci n-aveau voie de la soţii Pickleston să piardă mult; ţineau însă în faţa lor teancuri mari şi ispititoare de bancnote şi fise.

Păreau conţii cei mai importanţi. Nu remarca nimeni ce puţin mizau. Nu se cunoşteau între ei niciodată. Erau recomandaţi unul altuia de clienţi serioşi. Propuneau partide sau primeau propunerile ce li se făceau, uitându-se la ceas, cu aerul omului care se lasă greu fiindcă a câştigat prea mult la *chemin-de-fer* şi nu-l mai interesează o oră de inofensiv pocher. Se făceau prezentările. Se schimbau

grupurile. Cărţile, totdeauna noi, le desfăceau alţii, nu oamenii lui Pickleston. Aceste cărţi erau fabricaţie proprie, pentru uzul localului dar semănau mult cu cele din comerţ. Felul cum se terminau romburile de pe dos, la margine, lângă dunga aurie, indica ce carte ţine jucătorul în mână. Ochii isteţi ai escrocilor cunoşteau, dintr-o aruncătură de priviri, jocul fiecăruia şi, în felul acesta, oaspeţii de marcă ai tripoului clandestin erau pradă sigură măsluitorilor. Cel mai abil cunoscător nu s-ar fi putut plânge că a fost trişat, fiindcă nicio aparenţă de escrocherie nu se rătăcea printre degetele fine ale partenerilor.

Printr-un limbaj special, escrocii îşi anunţau cartea unul celuilalt, urmând ca acela care avea un joc mai mare să dea loviturile.

După cum în asasinatele sale, Harry Pickleston evita violenţa, pumnalul, browningul, tot ce putea lăsa urme, tot aşa, în felul său de a fura pe jucătorii de cărţi era simplu, inedit. Trucul cu aranjarea pachetului nu se mai practică nici la pensioanele de fete. Înlocuirea mecanică a *sabot*-ului, pus în mijlocul mesei, pe un cilindru cu două jumătăţi, fusese, de asemenea, descoperită.

Nu mai avea nevoie nimeni să stingă lumina, pentru o secundă, în care timp cilindrul să se învârtească şi să aducă, pe masă, jumătatea cealaltă, unde se afla un pachet aranjat din vreme.

Nu mai era la modă nici servitoarea ce intră cu o tavă încărcată şi o răstoarnă spre surpriza şi spaima jucătorilor care întorc instinctiv capul şi lasă pe stăpânul casei să-şi aplice scamatoria.

Nici semnele făcute pe cărţi cu o cerneală simpatică, citite numai prin ochelari de-o anumită culoare, nu se mai practicau.

Toate aceste nevinovate meşteşuguri aparţin Europei secolului trecut.

Soţii Pickleston adoptaseră mijlocul cel mai iscusit şi mai necunoscut care se practica în oraşele Statelor Unite. Ca şi în celelalte „întreprinderi” ale lor, ei lucrau simplu, cu sânge rece, cu supremă eleganţă.

Subalternii lor – aventurieri internaţionali – erau angajaţi cu destulă greutate, cercetaţi, educaţi ca să fie cât mai prezentabili. Ei erau controlaţi, la rândul lor, de inspectori secreţi ai lui Harry, care jucau la masa lor şi raportau patronului sumele câştigate şi maniera mai mult sau mai puţin distinsă cu care se comportau aceşti gentilomi de ocazie. Tragerea pe sfoară a marelui şef era imposibilă. De altfel, la sfârşitul jocurilor, levantinii, sud-americanii sau circazienii din solda lui Li-Fung, ca să nu plece cu bani care nu le aparţineau, erau cercetaţi minuţios, asemenea negrilor care lucrează în minele de diamante.

Ei se ştiau spionaţi, ştiau că nu pot să tragă pe sfoară diavoli de teapa chinezilor Wing-Taï-Pu şi a bărbatului ei mărunţel, cu ochi de veveriţă şi glasul de capră sentimentală, Mister Li-Fung. Se purtau corect, ca să nu-şi piardă locul. Se mulţumeau cu un sfert din câştigul fiecărei nopţi, ceea ce reprezenta o sumă respectabilă. Mulţumită acestor venituri, ei puteau să trăiască peste zi ca nişte perfecţi oameni de lume. Epave ale aristocraţiei internaţionale, cu nume sonore, cu maniere distinse, ei frecventau societatea cea mai aleasă şi n-ar fi bănuit nimeni cum îşi câştigau existenţa.

Pe lângă aceşti aventurieri cu mâini netremurătoare, cu figuri ce trădau strămoşi glorioşi şi purtau stigmatul sfârşitului de rasă, soţii Pickleston mai aveau, ca angajate, femei exotice, frumuseţi stranii, venite din toate periferiile bătrânului continent. De la blonda cenuşie din Extremul Nord, până la bruna languroasă de pe malurile Mării Caspice, trecând prin florentina cu păr roşcat sau napolitana cu ochii de somnambulă, din filmele de-acum douăzeci de ani – toate genurile de conchistadoare, venite să se realizeze în metropola Europei, se perindau printre miliardare americane autentice, printre spaniole planturoase, marchize bogate şi dame de onoare în degringoladă. În surdină, paradisul de pe cheiul Senei ajunsese legendar, în câteva luni numai, pe tot globul civilizat.

Li-Fung împrumuta pensionarelor sale blănuri rare, şaluri scumpe, briliante grele, coliere neverosimile, în bogăţia lor veritabilă. Aceste funcţionare ale viciului purtau bijuteriile furate odinioară în Statele Unite şi transformate în Europa, ca să nu fie recunoscute: corpurile lor splendide treceau, goale şi maiestuoase, în penumbra aromatică a misterioaselor alcovuri. O mască de mătase neagră le ascundea ochii şi nasul. Erau, incontestabil, cele mai distinse, mai vicioase şi mai tulburătoare preotese ale acestor mistere păgâne.

Se ofereau, lasciv, nababilor răsturnaţi în fotolii sau baroneselor din ţările baltice, care se aflau pe sofale adânci şi moi, bete de alcooluri tari şi de vise luxuriante.

Apoi se îmbrăcau în toalete strălucitoare şi treceau la mesele de joc, stimulând pe cei decepţionaţi, provocând pe cei ce câştigaseră mult, întreţinând freneziile.

Toţi erau fericiţi să fie remarcaţi de aceste neveste de maharajahi, regine ale finanţelor, încărcate cu giuvaeruri fabuloase.

În primele zile ale tavernei sale pariziene, Harry Pickleston intenţiona să folosească şi personalul său artistic în etajele de sus. El oferea sume înzecite gajului seral.

Dar, spre lauda lor, dansatoarele refuzau să exercite altceva decât profesiunea lor. Ele respingeau, cu un surâs, ofertele seducătoare ale patronilor.

În lumea, oarecum desconsiderată, a actriţelor, a artiştilor de varieteu, sunt virtuţi demne de cea mai onorabilă familie burgheză, un sentiment al familiei, al cinstei, al demnităţii, al disciplinei care lipseşte de multe ori celor din fruntea edificiului social.

Însuşi Cellino, care pornise pe panta lunecuşului şi cunoştea atâta lume bogată printre americani, înţelegea să-şi poftească prietenii în cabaret ca să consume şampania lui Li-Fung, dar n-ar fi admis niciodată să-i dea pradă fascinanţilor călăi din apartamentele superioare. Fuziunea mult dorită de soţii Li-Fung nu se făcuse între estrada muzicanţilor şi templul luxurii.

Contactul dintre sala de spectacol şi restul clădirii era tot mai rar. Din zece clienţi abia unul dacă se aventura pe scările cu covoare groase şi lumini voalate.

Cu vremea, soţii Pickleston au trebuit să facă intrări separate. Ca faţadă, ei instalară la etaje câte un prezicător, un astrolog, un chiromancian, bărbat sau femeie.

Toate mergeau de minune. Perfecţiuni neîncetate erau introduse. Spelunca avea un viitor strălucit.

Întrucât clienţii se schimbau foarte mult, nu era nevoie ca jucătorii-complici, sau femeile fatale să se schimbe şi ele prea mult. Nu putea oricine învăţa meseria aceasta care presupunea fizic distins, purtări amabile şi o perfectă cunoaştere a limbii engleze.

Se pare că cei ce treceau pragul lui Li-Fung erau foarte mulţumiţi de senzaţiile încercate în numeroasele saloane, căci vizitatorii sporeau reputaţia „Tavernei Chineze” se propaga, cu discreţie, de la Buenos-Aires la Madrid, din Chicago până la München, din Sidney până-n Istanbul.

Toţi cei ce porneau spre desfătările clandestine ale Parisului erau îndrumaţi spre grafologii, vrăjitorii, cititoarele în cafele din anticamera saloanelor de lux de pe Cheiul Senei, dincolo de Notre-Dame, însemna pentru ei capitala supremă a rafinamentului.

E adevărat că industrializarea viciului, practicată cu atâta metodă la Paris, era mai puţin vizibilă în imobilul din spatele lui Notre-Dame. Plutea ceva tainic, vaporos, o abundenţă şi o atmosferă de Extrem-Orient, printre decoraţiunile şi mobilele autentice. Iar consumaţia, de la carnea de potârniche până la cea omenească, de la şampanie până la morfină, era de prima calitate.

Fără îndoială, puţini din fericiţii jucători de cărţi plecau cu tot câştigul lor de la tripoul clandestin. Taxa de intrare, plata ghicitorilor, masa, şampania, celelalte consumaţii se achitau de obicei când jucătorii îşi numărau beneficiile. Optimismul acelor clipe constituia momentul psihologic al prezentării notei foarte pipărate.

Bacantele, de asemenea, ştiau să extirpeze sume

importante celor cărora le purtaseră noroc.

Iar nefericitul plecat de-acolo cu buzunarele doldora era ameţit în taximetrul care-l ducea spre casă şi jupuit ca un pui de găină de doi indivizi ce-l aşteptau pe scara propriei sale locuinţe. Bineînţeles că nu-i convenea nimănui să reclame: discreţia era obligatorie şi din partea lui Li-Fung şi din cea a clienţilor săi.

Tom Sincler cunoştea mai toate procedeele din saloanele superioare ale tavernei, căci petrecuse multe nopţi acolo, sub felurite măşti. Identificase pe veritabilii milionari şi pe cavalerii internaţionali. Ştia din ce ţară vine fiecare nobilă preoteasă a amorului oprit, ce cazier are fiecare. Dar detectivul american îşi vedea de treabă căci nu era de resortul său: poliţia de moravuri a Parisului e foarte ageră şi n-avea decât să se ocupe mai de aproape de tribulaţiile venerabililor chinezi Li-Fung şi Wing-Taï-Pu.

Ceea ce urmărea Tom era perfecta cunoaştere a topografiei imobilului, culoarelor secrete, uşilor invizibile, trapelor.

Ca simplu muncitor, lucrase, de curând, la nişte reparaţii, în subsol.

Ştia de cele trei bolţi subterane, de ieşirea secretă a casei, pe o stradă lăturalnică… Nu ignora nici existenţa comorilor peste care trecea apa canalului.

Calm, socotit, el pregătea în umbră planul luptei din care trebuia să iasă învingător. Miilor şi miilor de abilităţi ale soţilor Pickleston el le opunea ingeniozitatea unei intense inteligenţe şi experienţe.

Tom Sincler nu era poliţistul care, după amprente digitale şi forma picăturilor de sânge închegat, reconstituia o crimă. El numise „detectivi postumi” pe aceşti cercetători ai trecutului. Mijloacele sale de investigaţie erau altele. Nici nu ţinea măcar să-şi facă un nume, să aibă o reputaţie de celebritate, căci pisica nu prinde şoareci când are clopoţei.

Liniştit, visător, cu aspectul corect al unui om ca toţi oamenii, între comis-voiajor şi sportsman, el nu făcea

jonglerii, nici excese de scamatorii clasice. Se deghiza numai când era absolută nevoie şi-şi privea meseria de la înălţimea preocupărilor sale estetice şi filosofice.

Îşi luase toate măsurile şi totuşi nu voia să dea foc fitilului care va face să explodeze bomba căci avea de făcut unele perfecţionări.

În primul rând, îşi dădea seama ce gafă ar face el, un străin, arestând, fără să aibă toate dovezile şi fără un succes total, o bandă pe care poliţia Parisului o ignora.

Cunoştea susceptibilitatea prefectului şi nu voia să-i contrazică sentimentul de autoritate supremă, gelozia profesională, orgoliul naţional. Ca orice înalt demnitar al Republicii, eminentul şef al Siguranţei consilia subalternilor săi dacă nu faimosul „mai ales, nu prea mult zel”, cât mai puţin zgomot, cât mai puţin succes. Dacă Talleyrand a rostit faimoasa frază, nu el a inventat procedeul care este de-o veche tradiţie regală şi imperială.

Tom Sincler cunoştea bine pe francezi încă din vremea războiului. Ei fac lucrurile cu prudenţă, cu discreţie, după ce şi-au luat toate precauţiile necesare. Evită zgomotul, loviturile senzaţionale, întreprinderile grandioase, lăsând literatorilor de mai târziu grija de-a amplifica faptele, de-a le da proporţii supranaturale. Celor care vor să vadă în ei romantici incorigibili, francezii le oferă copioasa lor literatură postumă. Şi în această privinţă ei rămân moştenitorii autentici şi unici ai admirabilei antichităţi elene.

(Autorul acestei povestiri nu-şi însuşeşte părerile lui Tom Sincler despre care am spus, nu o dată, că era estet şi gânditor de la Boston şi poseda o solidă cultură clasică.)

Ceea ce-l interesa în momentul de faţă pe inspectorul american era o confruntare bruscă a soţilor Pickleston cu fiul lor, David; el aştepta în tavernă reîntoarcerea celor doi bandiţi.

XXXIX. REÎNTOARCEREA FIULUI PIERDUT

Harry şi Malvina renunţară să pătrundă în sălile de joc, în camerele de stupefiante, în alcovurile zeiţei Venus. Renunţară nu din voia lor, dar fiindcă accesul le era interzis. Toate uşile erau păzite de câte un agent mai mult sau mai puţin mustăcios, cu bastonul petrecut pe după braţ. A doua oară încercară să intre în apartamentul lor de la etajul II şi fură împiedicaţi. Coborâră în subsol. Acolo, cel puţin, nu era nimeni. Căci nimeni nu bănuia existenţa etajelor subterane. Apa curgea prin canalul de rezervă. Deschizând robinetul, Harry mări cantitatea lichidului.Un vuiet puternic îl înştiinţă că roata rezervorului funcţiona bine. Coborâră în canalul principal, acela care acoperea bogăţiile şi unde se bălăcise detectivul pe care-l credeau mort.

Poate car fi fost prudent să dea drumul apelor pe-acolo, ca să acopere bolta, pentru orice eventualitate. În cazul acesta, însă, n-ar fi putut pătrunde în coridorul *B*, care ducea, sub imobil, la ascunzătoarea valizelor cu bani şi a costumelor de burghezi parizieni.

Ei străbătură acest coridor destinat evadării. Verificară dulapul invizibil, practicat în zid. Toate erau la locul lor: haine, bani, bijuterii. Urcară scăricica de fier de la capătul coridorului, ridicară capacul care ducea în garaj: din garaj ieşeau direct în oraş. Toate funcţionau de minune. Găsiră inutil să deschidă poarta care dădea spre stradă şi să vadă dacă automobilul adus de Me-Ky era acolo.

Păcat. Căci de-ar fi scos nasul în ploaia de afară, ar fi zărit, la dreapta şi la stânga uşii, câte un individ cu glugă şi manta de cauciuc, care îi pândea cu mâna în fundul buzunarului şi cu un revolver în mână.

Foarte liniştiţi, siguri de ei, părăsiră bolţile umede şi reci de sub pământ şi intrară în cabaret surâzători. Acolo simţiră o schimbare. Gaby şi Daisy dansau pe estradă. Me-Ky era la locul său, lângă muzicanţi, îmbrăcat în chimonoul înstelat şi cu tichia ascuţită pe cap. Marinarul roşcat se potolise şi sta la o masă din fund, împreună cu celălalt, mai

bătrân. Numai matelotul negru nu se mai vedea. L-au dat afară probabil. Poliţiştii căscau pe la mese şi se uitau peste ele, unul la celălalt, consultându-şi ceasornicele. Nicio figură nouă. Ba, da. Într-o boxă, iată un domn tânăr. Figura li se pare cunoscută. Li-Fung îşi duce mâna dreaptă la frunte, ca să vadă mai bine, dar deodată mâna îi cade pe inimă, care a început să palpite. Strânge puternic braţul lui Wing-Taï-Pu, care înţelege.

— Uită-te acolo!… gâfâie Li-Fung.

La rândul său, Wing-Taï-Pu a tresărit. Cunoaşte prea bine acel obraz. E el, nu mai încape îndoială, e David al lor! Ce caută aici? Când a sosit la Paris?

Sunt trei ani de când nu l-au mai văzut. E fiul lor care-şi toarnă, încet, dintr-o butelie de vin negru. Va fi bănuind el, oare, în a cui casă se găseşte?

Cei doi bandiţi nu mai înţeleg nimic. Această apariţie a băiatului lor, de care nu mai ştiau nimic de ani întregi, îi pune pe gânduri. De ce s-a ivit tocmai în noaptea asta, poate ultima lor noapte de oameni liberi?

Vederea unicului lor copil, emoţiile de pân-atunci, primejdia care veghează la toate uşile le-au muiat inima, au trezit în ei sentimente de care nu se credeau capabili.

La urma urmei, erau mai bătrâni azi decât oricând, aveau dreptul să fie mai înduioşaţi. Întrebări pe care nu şi le puseseră niciodată îi copleşeau acum.

Cât mai aveau de trăit? Pentru cine adunau toate averile acelea, pentru cine îşi expuneau viaţa la fiecare moment? Criminalii răscoleau acuma primele lor gânduri şi sentimente omeneşti, care le brăzdau sufletul întunecat, cu fulgere celeste.

Rezemat de toba mare, pe estradă, Tom Sincler le urmărea mişcările. Tresărirea lor la vederea lui David îi confirma definitiv convingerea că cei doi falşi chinezi sunt bandiţii Pickleston. Pân-acum mai avea o îndoială. Mărturia celor ce-i surprinseseră pe Li-Fung fără o mustaţă şi pe Wing-Taï-Pu cu sânii de cauciuc – precum şi propriile sale constatări puteau fi simple presupuneri. Nici obsesia de roşu şi verde din decoraţia locuinţelor ocupate

de Harry Pickleston la Cleveland, Chicago, New York şi Paris nu era concludentă. Putea fi o simplă coincidenţă şi-atâta tot.

Ceea ce îl asigura total era această ezitare în faţa lui David Pickleston, acea subită schimbare a feţei şi a atitudinilor lor. Zâmbetul de circumstanţă le căzuse. Nu mai simţeau puterea de a sta aplecaţi, atenţi, ca nişte veritabili patroni de tavernă chineză. Lucrul era prea important ca să-l ignore ei. Întâmplarea îi stăpânea pe ei acum şi nu ştiau ce să facă. Aveau timidităţi de fecioară, candori de heruvim.

Se întrebau dacă trebuie să se dea de gol, dacă David îi va recunoaşte, dacă e prudent să se ducă la el şi să-i ureze bun-venit, ca la orice client.

Ca de obicei, instinctul mamei fu mai puternic.

Li-Fung se ţinea cu greu să nu se repeadă spre noul-venit, să nu-i vorbească: mai sigur pe el, Harry Pickleston îşi îndemna soţia la prudenţă.

Amândoi, trecând din masă-n masă, aranjând un pahar, dând un ordin chelnerilor, surâzând celorlalţi comeseni, se apropiară de ultimul venit.

Wing-Taï-Pu, cu vocea subţire, îi vorbi în limba engleză:

— Gentelmanul e mulţumit?

— Aveţi un vin excelent şi o muzică de primul ordin! răspunse glasul atât de cunoscut.

La vibraţiile acestei voci care răscolea în ei amintiri şi emoţii de cămin pierdut, Li Fung era gata să leşine. Mai lucid, Harry avea impresia ciudată că pe acel om îl mai mirosise de curând: emana din el ceva familial şi recent; nu era o prezenţă complet inedită, în acea seară. Deşi nu-şi mai arătase obrazul azi, omul cel nou degaja un fluid pe care el, Harry Pickleston, îl resimţise foarte de curând. Banditul nu se înşela, fiindcă David Pickleston era acolo de vreo două ceasuri; hainele, părul şi pielea îi erau îmbâcsite de aerul tavernei; nu mirosea a ploaie şi-a răcoare proaspătă, ca un om ce vine de afară.

Copoiul fin care era în Harry Pickleston nu putea să

nu înregistreze, măcar în subconştient, această senzaţie.

Dar conştientul său îl făcu să se scuture dând această impresie pe seama faptului că David, fiind copilul lor, era firesc să degajeze o emanaţie familială. Dacă Malvina şi Harry erau aproape electrizaţi de apropierea lui David, fiul perechii Pickleston n-avu nicio tresărire deosebită venind în contact cu părinţii săi. Ingratitudinea copiilor e recunoscută, iar vocea sângelui vorbeşte numai în cel care a dat, nu şi în cel care a primit sânge.

— Gentlemanul e de mult în Paris?

— Am sosit aseară.

— De la New York?

— Din Filadelfia…

— Pentru multă vreme?

— O lună…

— Afaceri, probabil?!

Tom Sincler urmărea, fără s-audă, convorbirea. Îşi dădea seama că David într-adevăr nu era complicele părinţilor săi, că nici măcar nu-i recunoştea. Dar detectivul nu mai avea nevoie de mărturia subalternului său, ca să fie sigur de identitatea celor doi bătrâni ticăloşi. Se trădaseră singuri.

De la lucruri indiferente, întrebările treceau acum la precizări.

— Gentelmanul să nu se supere, dar dacă-l întrebăm atâtea lucruri, o facem dintr-un viu interes…

— Poftim, vorbiţi…

— Nu ştiu dacă gentelmanul a fost la „Taverna Chineză” din New York.

— Mă duceam, câteodată…

— Ei, bine, acolo veneau, în taină, doi buni prieteni ai noştri, un anume Harry şi o anumită Malvina.

Li-Fung îşi făcu ochii galeşi, uitându-se la David.

— Vreţi să vorbiţi de părinţii mei?

— Da… da…! aprobară, grăbiţi, cei doi chinezi.

— Mă miră că dumneavoastră, nişte oameni de treabă, aveaţi raporturi cu ticăloşi de teapa lor…

— Părinţii dumneatale sunt nişte oameni foarte

cumsecade, David Pickleston! interveni Susur-de-Izvor.

— Să-i ia dracu! opina Adonis-cel-Alb acum.

— Nu vorbi aşa, nu vorbi aşa! se scuturară chinezii de contrabandă…

— Nişte ticăloşi! Din pricina lor am ajuns eu pickpocket, acuzat de crime pe care nu le-am comis, urmărit de poliţie, condamnat la moarte. Din fericire, m-am făcut stâlp al societăţii – şi nici nu vreau s-aud de ei… Dracul să-i ia!

— Am putea şti unde se află acum bunii noştri prieteni? întrebă Wing-Taï-Pu, insinuantă.

Bănuind agenţi secreţi, care vor să-l iscodească, bănuind în acelaşi timp şi complici ai bandiţilor puşi să ia informaţii, David răspunse:

— Am aflat tocmai ieri că se găsesc la Hollywood. Joacă într-un film de circ. Ştiţi că tata a fost ridicător de greutăţi, iar mama călăreaţă. S-au reîntors la meseria lor. Sunt cam bătrâni, dar cum ştiu să se grimeze la perfecţie, poate să le reuşească… S-o vedem şi p-asta!

— Aşadar – continuă Li-Fung, privindu-l languros cu tremolo în glas – nu ţi-e dor de ei? Sentimentele dumneatale filiale nu vibrează la amintirea celei care ţi-a dat viaţă… căreia i-ai supt laptele?

— Lapte de pisică, de lupoaică, de urangutan! răspunse el, cu scârbă, scuipând într-o parte.

Strâmbătura aceasta îi amintea ceva lui Li-Fung. Ceva recent, de care nu-şi dădea seama.

Avea impresia că mai trăise, foarte de curând, acea scenă şi nu putea să-şi dea seama; într-adevăr, mimica dezgustată a lui David Pickleston, căutând să elimine din măruntaie suvenirul hranei materne, era aceeaşi cu care, mai adineauri, respinsese limonada oferită de Tom Sincler şi preparată de aceeaşi persoană care-l alăptase.

— Cu dumneata, soţii Pickleston s-au purtat bine, foarte bine! mai zise Li-Fung.

— Se cunoaşte că sunteţi chinezi! Am auzit că la voi în ţară părinţii îşi cresc copiii în respectul moralei şi al legilor. Pe mine m-au învăţat de mic să fur… M-au aruncat

pe drumuri ca pe un câine jegos. Abia aştept să-i văd apărând în filmul lor, ca să mă duc să-i fluier la toate cinematografele!

Pe măsură ce se înverşuna împotriva soţilor Pickleston, David poliţistul simţea crescând în el un semizeu. Puterea de-a se dezbăra de cel mai vechi, mai puternic dintre sentimente: legătura dintre copii şi părinţi făcea din el un ales, o forţă.

Tot ce era uman într-însul pierea ca să lase loc virtuţilor olimpiene. Sensibilitatea era înlocuită prin conştiinţă. Idealul gândurilor! Numai dezbărat de afecţiunile proprii poţi servi umanitatea. A fi inuman cu tine însuţi e singura posibilitate de a fi drept cu ceilalţi. Ascensiunea morală a lui David Pickleston se efectua în mod vertiginos.

Vom vedea, în curând, cum această dezrobire de orice afecţiune, de orice gratitudine l-a făcut pe fostul pickpocket să se întoarcă la un moment dat împotriva lui Tom Sincler, însuşi, culpabil faţă de societate. David Pickleston realiza perfecţiunea morală cu o viteză neliniştitoare.

— Ah, copiii! Copiii! făcea Li-Fung, bătându-şi poalele chimonoului. De unde ştii că părinţii dumneatale nu se gândesc la dumneata cu dragoste?! De unde ştii că n-adună averi ca să te facă omul cel mai bogat din lume?!

— Ha! Ha! Ha! izbucni David, râzând fals. Parcă-i văd, săracii de ei, muncind în porturi, cărând pietre, căutând aur în Alaska sau filmând la Hollywood pentru micuţul lor David! Ha! Ha! Ha!

Susur-de-Izvor interveni, vorbind cu două voci, când subţire, când gros. Probabil că emoţia îi purta glasul, ca un ascensor, de la un etaj la altul.

— Să nu te mire dacă, într-o zi, tatăl şi cu mama dumneatale or să învieze din morţi şi-or să-ţi spună: „Ţine, David! Casa asta e a ta, cu toate avuţiile dintr-însa! Pentru tine am adunat milioane de dolari! Pentru fericirea ta am tremurat noi, zi şi noapte! David Pickleston, eşti regele moştenitorilor!”

Bătrânul Harry spusese lucrurile acestea cu un ton profetic, cu o voce de dincolo de lume.

Emoţia revederii, paternitatea răscolită, teama de necunoscutul care urmează morţii, teama de poliţia care anticipează moartea îi muiaseră inima şi-i aduceau lacrimile în ochi. Tot aşa, Li-Fung, adică Malvina. Se topeau de duioşie amândoi. E drept că această slăbiciune venea şi din faptul că cele două fiare, care plăteau un tribut de lacrimi voluntar, nu-şi cheltuiseră, în aceea zi, provizia cotidiană. Această neglijenţă se răzbuna într-o abundenţă de evenimente, când aveau nevoie, mai mult decât oricând, de sânge rece şi neînduplecare…

XL. TRIBUTUL LACRIMILOR

În fiecare dimineaţă, de zeci de ani, soţii Pickleston adoptaseră o igienă sentimentală pe care ar trebui s-o practice toţi cei ce nu vor să şovăiască în lupta vieţii.

În loc de rugăciune, ei citeau „Tribuna Philadelphiei”, renumită prin necrologurile ei copioase şi patetice.

Această veche gazetă publică zilnic între 40-50 anunţuri mortuare, plătite de familiile defuncţilor şi menite să înduioşeze chiar inima unui leu sau a unei statui de piatră. Redactate de specialişti, necrologurile glăsuiau cam aşa:

„S-a dus buna noastră mamă, blândeţea personificată, sufletul de aur; a pierit din mijlocul nostru şi nu va mai reveni. Suntem nemângâiaţi. N-avem destule suspine s-o plângem, n-avem destule braţe s-o chemăm! Adio, măicuţă iubită, adio, adio, adio!”

Sau:

„Soţul meu s-a dus. A murit în floarea vârstei, prietenul vostru, sprijinul copilaşilor mei, camaradul fără pereche; am rămas fără el! Plângeţi-l dacă mai puteţi, eu cad la pământ zdrobită de durere şi nu mai pot nici să gem, nici să-l mai chem. Aş vrea să mor cât mai curând, să plec după dânsul, să ne vedem, în eternitate…”

Cele mai înduioşătoare, însă, erau anunţurile care

vesteau moartea copiilor fiecare vorbind de „îngeraşul zburat, de unica mângâiere, de speranţele apuse”, atingeau culmi de lirism tragic pe care le-ar fi invidiat şi autorii antici.

Această publicitate postumă şi tapajoasă făcea ravagii în Philadelphia. Articolele erau mult mai lungi şi mai mişcătoare decât în reproducerea noastră.

Textul era garantat de administraţie că nu se va repeta mai des decât la trei luni o dată, aşa că de cincizeci de ori înmulţite cu nouăzeci de ori, aveai impresia de inedit, parcurgând Tribuna Philadelphiei. Abonaţi credincioşi ai acestei publicaţii, Harry Pickleston şi Malvina Calmanovici răsfoiau în fiecare dimineaţă necrologurile şi plângeau cu lacrimi fierbinţi pentru fiecare mort.

Tot ceea ce era afecţiune în inima lor se scurgea pe căi lacrimogene şi astfel, cu povara duioşiei eliminată pentru o zi, ei puteau alerga spre crimă sprinteni şi cu sufletul împăcat.

Dacă ar fi cheltuit provizia de lacrimi a acelei zile, soţii Pickleston n-ar fi vorbit cu atâta patos şi n-ar fi dat de bănuit gentlemanului din faţa lor. Acesta îi readuse la realitate:

— Uite ce e. Dacă v-aţi îmbătat cu opium şi v-au apucat visele, culcaţi-vă şi daţi-vă drumul! Eu am alte treburi acum!…

Insistenţele celor doi patroni ai „Tavernei Chineze” începeau să fie suspecte. Anumite inflexiuni din vocea lor, anumite gesturi îi părură familiale.

Fără să aibă aerul că-i examinează, trăgând fumuri de ţigară şi uitându-se pe furiş la ei, prin rotocoalele şerpuitoare, David începea să-şi dea seama că patronii cabaretului nu erau numai nişte simple cunoştinţe ale părinţilor săi… Puteau fi ceva mai mult…

„Dacă această voluminoasă damă chineză ar avea mustăţi şi n-ar fi chineză, aş jura că este însuşi tatăl meu, Harry Pickleston. Iar dacă acest moşneag mărunt n-ar avea mustăţi şi ar fi femeie, prinsoare aş face pe trei dolari

că nu este altcineva decât Malvina Pickleston, născută Calmanovici, mama mea. Dar autorii zilelor mele sunt nişte ticăloşi care îşi schimbă chipul după nevoie, ar putea să fie deghizaţi şi de rândul acesta; în faţa mea n-am, în momentul de faţă, decât pe cei ce mi-au dat viaţă. Lucrul acesta nu mă emoţionează peste măsură. Nicio fibră a sentimentului filial nu zbârnâie în mine. Cu un singur gest aş putea să-i scap de arestare, de moarte. Dar n-am nicio poftă s-o fac. Ţin să dovedesc lui Tom Sincler că oficiul de stâlp al societăţii mă ispiteşte mai mult decât acela de fiu salvator. Să ascultăm ce spune tatăl meu, Harry Pickleston, pe care, ultima oară, l-am văzut cu mustăţi. Să ascultăm ce spune mama mea, Malvina, pe care ultima oară am văzut-o fără mustăţi! Pentru sănătatea mea morală însă, pentru liniştea mea, pentru lealitatea faţă de Tom Sincler, eu nu sunt ţinut să ştiu, nici măcar în forul meu interior, că am fost pus în prezenţa părinţilor mei, pe care nu i-am văzut de trei ani!”

Decepţionaţi de atitudinea dragului lor copil, falşii chinezi renunţară să mai descoasă pe gentleman, se retraseră, cu discreţie, urându-i ca Brahma şi Confucius să-l aibă-n pază şi să-i facă netedă calea vieţii şi conştiinţa împăcată.

— Nu l-am luat cum trebuia! mărturisi Li-Fung.

— Cum trebuia să-l luăm?

— Să-i fi spus de-a dreptul: Dragă David, eşti fiul nostru!

— Nu vezi ce părere are despre noi?

— A vorbit aşa, la supărare. Dar, dacă ne-am fi descoperit de la început, surpriza i-ar fi dat pe faţa adevăratele sentimente.

— Nu cred. De altfel, este vreme şi pentru asta. Deocamdată, să scăpăm cu faţă curată de noaptea asta blestemată Niciodată nu mi-a părut că orele trec mai încet! …

Cutreierat de un demon al acţiunii, dorind să grăbească mersul timpului, Wing-Taï-Pu se urcă pe estradă

şi începu să strige, cu două voci, una foarte subţire, alta destul de groasă:

— Să cânte muzica! Onorată societate, daţi-mi voie să vă ofer şampanie... Vreau ca noii clienţi ai cabaretului nostru, vreau ca scumpii mei artişti să-nchine un pahar în sănătatea noastră!

— Trăiască veneratul nostru patron Li-Fung!

— Trăiască adorata lui soţie, Susur-de-Izvor! exclamară artiştii, în cor.

Şampania curse din belşug. Artistele tavernei dansau cu poliţiştii.

Gheaţa se rupea.

În vreme ce jazul javanez îşi relua laitmotivul favorit şi perechile lunecau pe parchet, Tom Sincler, îmbrăcat în chimonoul înstelat, ieşi din umbra tobei mari şi apucă de haină pe servantul Laï-Wo: acesta ducea o sticlă de şampanie la masa celor trei poliţişti, din care unul era femeie.

Tom îi făcu semn să stea pe loc şi-i luă frapiera, s-o ducă el.

— *Kro-ko-da! Kro-ko-dil!* zise magul, aprinzând steluţa din vârful baghetei, deasupra capului celor trei poliţişti. Atenţie! Fiţi cu ochii-n patru asupra lui Li-Fung şi a lui Wing-Taï-Pu! Sub niciun cuvânt să nu-i lăsaţi să iasă din boxa lor!

Apoi se duse la altă masă:

— *Bir-bum-dum! Pe-li-kan!* Atenţie. Fiţi cu ochii-n patru asupra marinarului de colo, piticul cu barbă roşie. Sub niciun cuvânt să nu se mişte de la locul lui. Toţi chelnerii chinezi trebuie să stea aici, nemişcaţi! Şi pe marinarul cel bătrân să nu-l prea lăsaţi să circule!

Tom Sincler se reîntoarse la Laï-Wo şi-i făcu semn să-l urmeze. Ieşiră prin fundul sălii. Urcară două etaje şi ajunseră la apartamentul patronilor. Agentul care se preumbla în faţa uşii se dădu la o parte, la un semn al detectivului, şi-i lăsă să intre.

Încăperea era slab luminată, cu lampioane.

La intrarea omului cu chimonoul înstelat, urmat de Laï-Wo, două umbre se ridicară din fotolii şi veniră spre dânşii, cu saluturi ceremonioase. Erau Li-Fung şi Wing-Taï-Pu. Laï-Wo se frecă la ochi. Nu-şi putea explica această apariţie a patronilor săi. Îi lăsase jos, cu un minut înainte, şi-acum, Li-Fung şi Susur-de-Izvor erau în faţa lui, salutând pe astrolog şi oferindu-i un scaun. Cum urcaseră aşa de curând şi pe unde intraseră?

Iată ce se întreba servitorul-complice, neputând să se dumirească.

XLI. EXPLICAŢII SENTIMENTALE

Să ne ocupăm de Ida Hamilton şi de Cellino, care se îmbrăcau, pentru numărul lor.

O răpăire de castaniete anunţă că dansul spaniol se apropia. Într-un elegant costum andaluz, Cellino ieşi din cabina bărbaţilor, îndreptându-se spre pătratul luminos din mijlocul sălii, căutând, cu ochii, pe Miss Dorothy, care trebuia să iasă din cabina femeilor.

De bună seamă, era ziua surprizelor, căci, în locul obişnuitei partenere, apăru alta, cea de-acum un an.

— Pe sufletul lui Fenimore Preston, exclamă Cellino, e Ida Hamilton!

— Chiar eu sunt, vrăjitorule din Calcutta!

— Ce cauţi aici?

— Nu vezi? Mi-am reluat costumul de dansatoare!

— Serios?

— Foarte serios!

— Pentru câtă vreme?

— Sper că pentru totdeauna!

— Dar soţul tău ce-o să zică?

— Treaba lui. Eu nu mai am bărbat! Sunt liberă! Şi asta datorită dumneatale, domnule astrolog! Frumoasă cursă mi-ai întins, nu am ce zice!

— Iartă-mă, Ida, iartă-mă! A fost o nebunie N-am ştiut unde mi-era capul!

Văzând că cei doi tineri discuta, în loc să danseze,

orchestra atacă violent dansul castanietelor; cei doi parteneri se aruncară-n lumina reflectoarelor şi-ncepură să-şi execute numărul cu pasiune, cu delir. Se iubeau mai mult decât oricând…

Când mişcările dansului îi apropiau, ei continuau să-şi arunce întrebări şi răspunsuri. Toată lumea urmărea acest joc. Boby Hamilton, deghizat în marinar bătrân, avea o poftă nebună să se repeadă în mijlocul sălii, să oprească exhibiţia, valorificându-şi drepturile de soţ legitim, pentru autorizare.

Dar cum era împreună cu Me-Ky şi cum poliţiştii aveau ordin expres, nu slăbeau din ochi pe cei doi mateloţi şi le ordonau, din sprâncene, să nu se deplaseze.

Din boxa lor, Li-Fung şi Wing-Taï-Pu contemplau, cu melancolie, tânăra pereche. Reapariţia Idei Fredson în cabaretul lor îi ducea cu un an în urmă. Amintirea unei vremi care-a trecut e, totdeauna, plină de tristeţe, mai ales când nu mai ai douăzeci de ani. Soţii Pickleston aveau, amândoi, de şase ori douăzeci de ani, plus un fiu care-i renegase cu câteva minute mai înainte, plus ameninţarea unui atac concentric poliţienesc sau tâlhăresc. Melancolia devenea grijă şi suferinţă…

Adelaida Protopopovna Baltazarovici urmărea şi dânsa evoluţiile dansatorilor spanioli, îngrijorată de noua dispariţie a lui Tom, pe care-l văzuse ieşind cu periculosul complice al patronilor, Laï-Wo.

— Şi eu, care credeam că mă iubeşti!… reproşa Ida partenerului ei.

— Te iubesc şi-acum, Ida, mă jur pe amintirea tatălui meu.

— Desigur, până la o nouă capcană!

— Niciodată!… Jur pe fruntea căruntă a mamei mele!

— Ai şi o mamă? Nu ştiam!

— Da! De când nu mai am datorii, de când am câştigat la cărţi, scumpa mea mămică m-a recunoscut, m-a luat în braţe… A primit, chiar, să-i împrumut douăzeci de mii de franci!

— Aş putea să ştiu cine e mama dumneatale, Allen?

— Cine alta decât venerata văduvă a savantului Fenimore Preston, rivalul lui Edison?

Dansul se sfârşi. Aplauze.

Cei doi tineri ezitau să plece, să se dezbrace.

Mai aveau atâtea şi-atâtea să-şi spună!

Ei rămăseseră în tavernă, în costumele andaluze şi, luând loc la o masă umbrită, continuau să se explice:

— Venerabila mea mamă mi-a dat binecuvântarea ei. După fapta mea de azi, această binecuvântare mi-a uşurat sufletul. Dacă mă vei ierta şi tu voi fi cel mai fericit dintre oameni!…

— Să te iert? Dar uiţi ce capcană-mi pregăteai!

— Ida, scumpo totuşi nu vrei să fii soţia mea?

— Soţia unui om care m-a trădat.

— Îmi trebuiau banii Ida, nu mai ştiam ce să fac!

— Şi atunci m-ai trădat pe mine!

— Fiindcă m-ai trădat şi tu!

— Eu? Cum?

— Amantul tău… Omul blond!… Pastorul olandez, pictorul rus cu care te-ntâlneşti în fiecare dimineaţă!

— Eu? Ai înnebunit?!

— N-am înnebunit. Aşa e!

— Cine ţi-a spus prostiile astea pentru Dumnezeu?…

— Bărbatul tău! Numai aşa m-am hotărât să trec de partea lor!

— Ce infamie!

— Cum? Nu-i adevărat? Omul blond nu există?

— Există milioane de oameni blonzi, dar nu este niciunul amantul meu!

— Să fie adevărat, Ida?

— Foarte adevărat. N-am niciun interes să te mint!

Cellino cădea din cer. O mare milă, o înduioşare profundă, un potop de remuşcări năvăleau în el. Era cât p-aci să cadă în genunchi. Se mulţumi să apuce mâna Idei, acoperind-o de sărutări şi de lacrimi.

— O, iartă-mă! iartă-mă! se rugă el. Iartă-mă pentru crima ce era să fac! Eu nu voiam cu niciun chip să intru în

complotul lor, dar când mi-au spus că ai un amant, am văzut roşu înaintea ochilor şi am primit orice. Din pricina amantului tău am vrut să mă răzbun. Din pricina omului blond am strigat „mii de stele şi de luceferi”.

— Abia acum te înţeleg, dragul meu Cellino.

— Dar tu… spune-mi… Cum de nu erai goală sub chimonou? Ai azvârlit rochiţa… cămăşuţa.., ciorapii… Pe urmă ai apărut îmbrăcată!

— Am azvârlit veşmintele sus, pe urmă m-am îmbrăcat repede, ca să te păcălesc… n-am făcut bine că nu m-am lăsat prinsă?

— Foarte bine-ai făcut! Mizerabilul de Hamilton n-a ieşit învingător. Sper că ţi-a dat colierul?

— Mi l-a dat cineva, dar nu era el… Era un om îmbrăcat într-un chimonou înstelat.

— Tom Sincler. Lui i-am remis perlele!

— Bine că s-au aranjat toate! Putea să iasă mult mai rău!

XLII. BOBY INTERVINE

Boby Hamilton nu mai avea forţă să reziste. El se ridică de la masa unde şedea cu Me-Ky şi veni spre fundul sălii, drept la perechea vinovată.

— Sper că aţi sfârşit comedia?! întrebă el aspru.

— Ia slăbeşte-ne, bătrâne matelot! îi replică Jim Parker, ridicându-se şi invitând pe Ida la dans.

— Halt! îi opri Boby. Veţi dansa mai târziu! Deocamdată, o vorbă. Allen Preston, sper că ştii în faţa cui te afli?

— N-am onoarea să ştiu. Domnul?

— Boby Hamilton!

— Să lăsăm glumele, bătrâne marinar! Boby Hamilton e un miliardar, nu un biet lup de mare, ca dumneata!

— Ba sunt chiar eu, Allen Preston; nu e nevoie să-mi scot barba. Uite, doamna m-a recunoscut… Te rog să-i dai drumul numaidecât!

Apoi, soţiei mele:

— Ida, urmează-mă

Frumoasa andaluză îl măsură din cap până-n picioare şi-i aruncă un surâs dispreţuitor.

— La revedere, domnule! Du-te de te culcă, fiindcă ai început să visezi! îi zise dânsa.

Dar Regele cremelor de ghete nu se lăsă. Ridică tonul, autoritar:

— Ida, îţi atrag atenţia că sunt aici cu doisprezece poliţişti! Am venit să te iau! Eşti încă soţia mea şi-ţi vorbesc în numele legii!

Cellino interveni:

— Cam târziu, iubite domn. Doamna şi cu mine ne-am logodit în momentul de faţă!

Mister Hamilton se făcu roşu de mânie.

— Allen Preston, nu-mi plac glumele!

— Nu e nicio glumă, Boby! interveni Ida. După înscenarea pe care ai pus-o la cale azi, eu nu mai pot sta sub un acoperiş cu dumneata. Iar dacă ţii cu orice chip să fii bărbatul unei dansatoare n-ai decât s-o iei pe Dorothy. N-aşteaptă decât asta!

Hamilton fierbea.

— Nu primesc sfaturi de la nimeni! Am destui bani ca să fac tot ce-mi place, să poruncesc, să fiu ascultat. Allen Preston e o sărăcie, Ida! Nu te duce după el, te aşteaptă mizeria cea mai neagră.

— Nu te mai lăuda atâta cu banii dumneatale, fiindcă dac-am vrea să cunoaştem originea lor… îi replică Cellino.

Dar Boby nu-l lasă să termine fraza:

— Originea lor e foarte luminoasă! întrerupse el.

— Luminoasă ca vacsul! îi aruncă dansatorul.

Apoi, privind pe miliardar în ochi, Allen Preston îl sfida:

— Domnule Hamilton, crezi că taina dumneatale nu se cunoaşte? Credeai că o să profiţi o viaţă-ntreagă de geniul şi de munca altora?

Fraza aceasta avu un mare efect.

Din roşu ce era, Boby Hamilton se făcu palid. Era

gata să se clatine. Spre norocul său, uşa dinspre stradă se deschise cu mare zgomot.

O doamnă matură, pe care agenţii postaţi afară încercaseră în zadar s-o oprească, intrase în local; escaladând o masă, dânsa îşi roti privirile prin toată sala şi strigă, cu o frumoasă voce de contraltă:

— Aici e cabaretul chinez, nu-i aşa? Bună seara, doamnelor şi domnilor! Aţi putea să-mi spuneţi dacă fiul meu, Allen Preston, se află aici? Tăceţi cu toţii? Doamnelor şi domnilor, eu sunt văduva ilustrului savant Fenimore Preston, pe care europenii l-au numit rivalul lui Edison!

E momentul să spunem că una din puţinele nemulţumiri ale vieţii de muncă, generozitate şi împăcare cu sine a lui Edison a fost această necontenită alăturare a numelui său lângă acela al obscurului Fenimore Preston, inventator de fleacuri şi care murise lăsând o avere frumoasă, dar nicio descoperire epocală.

Doamna Preston, o femeie ambiţioasă şi energică, era autoarea acestei perpetue alăturări. Ştia că un lucru repetat la infinit devine o lege. Douăzeci şi cinci de ani plătise anunţuri la ziare şi la cinematografe publicând portretul soţului ei, Fenimore Preston, şi adăugând rivalul lui Edison. Ajunsese că nu se mai putea pronunţa numele lui Fenimore fără să nu se adauge, în mod mecanic, al cui rival era.

Bineînţeles, vorbindu-se de Edison nu spunea nimeni că e rivalul lui Fenimore Preston, dar numele acestuia nu se pronunţa niciodată fără adaosul obsedant. O sugestie generală se crease în jurul modestului savant.

Edison era plictisit de această confuzie, dar nu o putea opri. Un singur om îl înţelegea: tenorul Carusso, care pătimise şi el de pe urma comparaţiei cu atâţia cântăreţi care se proclamau „rivalul lui Carusso”. Dar Carusso muri mai devreme. Edison trebui să mai ducă vreo douăzeci de ani povara unei rivalităţi imaginare, exploatată cu infernală tenacitate de văduva care ţinea acum discursuri, urcată pe o masă.

XLIII. EPITALAMUL

— Fii binevenită în cabaretul chinez, venerabilă văduvă a marelui savant! zise Li-Fung, ieşindu-i în întâmpinare.

Iar domnul blond, cu mustaţa lăsată-n jos, care consuma coniacuri în cupe de şampanie, se alătură grupului, proclamând cu entuziasm:

— Doamnelor şi domnilor, să cântăm ceva şi să urăm bun-venit venerabilei văduve a marelui savant!

Urcându-se pe altă masă, poliţistul cu creierul diamantat începu să dirijeze corul, alcătuit din toate persoanele prezente în sală, minus Me-Ky.

Să cântăm cu toţi în cor,
Doamnelor şi domnilor,
Şi cu voce îngerească
Să strigăm, strigăm: trăiască!

Vocile nu erau absolut îngereşti, dar bunăvoinţa era unanimă; muzica nu se potrivea nici la doi cântăreţi în acelaşi timp; efectul însă nu era mai puţin emoţionant

— Dar asta ce-o mai fi? se întrebă Cellino, surprins, trăgând în umbră pe Ida şi pe soţul ei. Să ne ascundem puţin, să vedem, în definitiv, ce vrea venerabila mea mamă…

După ce se termină corul de bun-venit, văduva Preston reluă cuvântul:

— Vă mulţumesc pentru frumoasa primire. Vă anunţ că am venit cu doisprezece poliţişti şi arestez pe toată lumea dacă nu-mi daţi pe fiul meu, Allen Preston!…

Dacă detectivii parizieni aflaţi în tavernă surâd la această perspectivă, artistele se indignară. De la masa unde se afla cu Gaby, şi cu Daisy, Miss Dorothy sări tocmai pe estradă şi începu să strige:

— Stimată doamnă Edison, noi nu cunoaştem pe fiul dumneatale, aşa că degeaba ne sperii. Noi suntem fete cinstite, nu ademenim minorii.

— Aşa e Aşa e! subliniară celelalte dansatoare.

— Caută-l la pension! Aici vin numai orfani, adăugă Miss Dorothy, în hazul general.

Dar văduva patetică nu se lăsă bătută:

— Vă mai spun o dată că fiul meu a intrat aici acum o jumătate de oră şi dacă nu e-n viaţă, înseamnă că a fost asasinat! Asasinat! Fiul meu iubit, tocmai când voiam să-l anunţ că a moştenit trei miliarde!

Auzind acestea, Jim ieşi din umbră:

— Aicia sunt, mămicule, nu te speria!

El alergă spre tribuna improvizată, se urcă pe masă şi căzu în braţele mamei sale.

— Cellino! El era! Cellino! exclamară fetele, frumosul lor coleg era fiu de savant şi miliardar.

Poliţistul cu creierul diamantat jubila văzând scena de tandreţe familială. Ridicând paharul aburit, el propuse, cu voce de tenor:

— Doamnelor şi domnilor, să cântăm ceva pentru mişcătoarea întâlnire dintre nobila văduvă şi fiul ei Cellino, care mort era şi-a înviat, pierdut era şi s-a aflat!…

Toată lumea reluă, de rândul acesta, cu mai multă justeţe:

Să cântăm cu toţi în cor.
Doamnelor şi domnilor,
Şi cu voce îngerească
Să strigăm, strigăm: trăiască!

Iarăşi vorbi nobila văduvă, emoţionată vădit, atât de regăsirea fiului ei, cât şi de imnul omagial, cântat de-o sală întreagă.

— Mersi! Mersi! le mulţumi dânsa. Fiindcă aici sunt numai între prieteni, daţi-mi voie, doamnelor şi domnilor, să vă dau pe faţă infamia unui rege american!

Bănuind că e vorba de el, Boby Hamilton încercă să se depărteze cu discreţie şi chiar să părăsească localul. Dar Allen îi observă manevra şi-l interpelă:

— Hei, bătrâne matelot, mai stai un moment!… Mămicule, regele cu pricina e chiar aici ! îşi informă el venerabila mamă. Credea că e bal mascat şi s-a îmbrăcat în marinar!

— A-ha! strigă doamna Preston, cu o voce teribilă ca trâmbiţa marii judecăţi. Îmi pare bine că te văd, Boby Hamilton! Cunoşti hârtia asta? Uită-te bine!

Văduva savantului scoase din corsaj un document împăturit şi-l flutură, victorios, sub lampioane.

— Iată, doamnelor şi domnilor, contractul pe care îl caut de ani întregi, pe care domnul Hamilton îl credea pierdut! Ştiţi ce spune acest contract? Celebra cremă „Myosotis” e invenţia soţului meu, ilustrul savant, Fenimore Preston…

— Rivalul lui Edison! strigară într-un glas Gaby, Daisy şi Dorothy.

— Aşa e! Rivalul lui Edison! tună, cu satisfacţie, mama lui Cellino. Prin acest contract, veniturile cremei de ghete „Myosotis” trebuiau împărţite între exploatatorul ei, Boby Hamilton, şi inventatorul ei, Fenimore Preston sau urmaşii săi. Cât ne-ai dat până acum, domnule Hamilton?

— Niciun ban! Niciun ban! strigară fetele în cor.

— Da, domnişoarelor, niciun ban! întări văduva. De azi încolo, vei binevoi să-ţi împarţi averea cu fiul meu Allen Preston!

Văzând că a fost demascat şi că n-are încotro, Boby Hamilton, sub o inspiraţie propice, se urcă pe a treia masă şi proclamă:

— Tocmai voiam să-i propun una ca asta! Vino-n braţele mele, fiu al gloriosului savant!

Jim Parker n-aşteptă să fie rugat. El sări pe masă şi înainte de a îmbrăţişa pe asociatul tatălui său, îi zise:

— Ai văzut, patroane, cum se-ntoarce roata lumii! Adineauri spuneai că sunt o sărăcie şi acuma posed o jumătate din averea dumneatale, plus pe jumătatea dumneatale, frumoasa Ida! Maman, dă-mi voie să-ţi prezint pe logodnica mea.

— În braţele mele! strigă văduva Preston, strângând, cu emoţie, la piept, pe viitoarea ei noră.

Cel mai entuziasmat de toată amabila societate era poliţistul cu mustaţa blondă şi creierul diamantat

— Doamnelor şi domnilor, propun să cântăm ceva în

onoarea găsirii contractului şi a logodnei efectuate sub ochii noştri!

Pentru a treia oară, de rândul acesta într-un unison remarcabil, întreaga „Tavernă Chineză”, minus nefericitul Me-Ky, intona:

Să cântăm cu toţi în cor,
Doamnelor şi domnilor,
Şi cu voce îngerească
Să strigăm, strigăm: trăiască!

Imnul avea o solemnitate sacerdotală. Era amplu, grav şi emoţionant ca un epitalam.

E momentul să amintim cititorilor noştri că Tom Sincler, deghizat, peste zi, în Boby Hamilton, cunoştea adevărul asupra invenţiei celei mai bune creme de ghete.

De aceea n-a înţeles replica din apartamentul de pe rue Lincoln, al fachirului:

— Ştiu şi cine este adevăratul inventator al cremei „Myosotis”!

XLIV. LAÏ-WO TRĂDEAZĂ

Pe când se petreceau, în tavernă, emoţionantele peripeţii ale regăsirii documentului, împărţirea averii unui nabab şi fericirea unei familii – sus, la al doilea etaj, Tom Sincler arăta chinezului Laï-Wo perechea nouă a lui Li-Fung şi Wing-Taï-Pu.

— Ai aerul uluit, Laï-Wo, nu-i aşa? Ţi-ai lăsat stăpânii jos şi-acum îi vezi în faţa ta. Nu te speria, băiatule! îl încurajă Tom Sincler. Iată adevăraţii tăi patroni, după cum omul pe care l-aţi omorât şi l-aţi înecat nu era adevăratul Tom Sincler. Eu sunt Tom Sincler cel adevărat... Mă cunoşti? Cunoşti cheile astea?

— Da!

— Ei bine, ai să conduci pe noii dumneatale stăpâni Li-Fung şi Wing-Taï-Pu şi ai să le arăţi fiecare uşă care se poate descuia cu aceste chei.

— Am înţeles, preavenerate, şi voi face întocmai.

— Care e cheia de la comorile secrete?

Laï-Wo căută în şirag, alese cheia cea mai scurtă şi mai turtită şi-o arătă inspectorului.

— Bun! aprobă acesta. Acum, plecaţi.

Cei doi agenţi, deghizaţi în chinezi şi care nu erau alţii decât prinţul oriental şi femeia indiană de mai acum o oră, ieşiră din apartamentul privat al soţilor Pickleston şi porniră să inspecteze casa, precedaţi de servitorul complice.

Fie de frică, fie ca să se răzbune pe stăpânii săi, care răsplăteau prost serviciile, Laï-Wo era hotărât să trădeze toate tainele lui Li-Fung.

Pentru orice eventualitate, însă, cei doi poliţişti ţineau în palma încleştată câte un browning.

Tom Sincler coborî şi intră în tavernă tocmai în momentul când, sub binecuvântarea văduvei Preston şi a poliţistului inamic al băuturilor lungi, Allen Preston şi cu Ida Fredson, sau, mai bine zis, Arlette Leblond, schimbau prima sărutare oficială.

— Regret că trebuie să tulbur această idilă, zise Tom Sincler, dar n-am încotro!

Scoţându-şi revolverul, el împuşcă balaurul de sticlă colorată care lumina plafonul şi-l făcu ţăndări. Era semnalul convenit. Toţi subalternii săi scoaseră revolverele.

— Nimeni nu se va mişca de-aici. Sus mâinile! tună Tom Sincler.

Cu excepţia detectivilor, toată lumea ridică mâinile.

— O bandă de hoţi se află printre noi! Vom începe arestările! anunţă Tom Sincler.

Momentul era dramatic.

La cuvântul „hoţi”, Boby Hamilton duse, instinctiv, mâna la buzunar. Colierul de perle îi lipsea. Se pipăi. Colierul nicăieri.

— În primul moment va fi arestat…

— Hoţul! întrerupse Regele vacsului. Să fie arestat hoţul care mi-a furat un colier de perle în valoare de un milion!

Înainte ca şeful său să fi dat răspunsul cuvenit, David

Pickleston, prins de un elan subit, entuziasmat de dramatismul momentului şi convins că are un rol important de jucat de-aici înainte, un rol de inspirat, de apostol şi de mântuitor, urlă:

— Nu-ţi fie teamă, domnule Hamilton! Poliţia veghează. Ştiu cine ţi-a furat colierul şi-l voi aresta!

Noul poliţist împuşcă un balaur de sticlă ceva mai mic şi cei doi agenţi, puşi la dispoziţia sa, veniră lângă el să-i execute ordinele.

Adresându-se lui Tom Sincler şi trecând peste orice consideraţii de ordin sentimental, David Pickleston proclamă:

— Rama-Vişnu-Crişna-Muti, eşti arestat!

— Ai înnebunit? protestă inspectorul.

— Te-am văzut când ai şterpelit colierul din buzunarul domnului Hamilton! Eşti un individ primejdios societăţii! Legaţi-l de mine!

Cei doi subalterni ai lui David Pickleston puseră mâna pe Tom Sincler şi-i legară braţul drept de braţul stâng al lui Bordeaux 333.

Doctorul în estetică de la Boston era uluit.

N-avea putere să protesteze, într-atâta îl surprinsese această neaşteptată ieşire a fostului pickpocket

El se gândea:

„Ticălosul mi-a jucat festa! S-a prefăcut stâlp al societăţii, îşi blestema părinţii şi când colo era înţeles cu ei să-mi dea lovitura, pe negândite!”

Dar, în acelaşi timp, Tom Sincler, care era un om drept şi judeca lucrurile din toate punctele de vedere, ca orice filosof, îşi mai zise:

„Dar dacă bietul David, arestându-mă, n-a făcut decât un gest sublim? Acest om, fanatic ca orice convertit, m-a văzut furând colierul de perle al lui Hamilton. Virtutea lui, impetuoasă ca orice lucru nou, s-a revoltat. Iluminat, David a pus să mă aresteze. Hotărât lucru, gestul e sublim! S-ar putea, în acelaşi timp, ca el să nu ştie cine sunt. Mă crede un complice al lui Pickleston, deghizat în astrolog. Dacă mă ţine arestat se încurcă lucrurile şi ne scapă

tâlharii. E mai bine să-i atrag atenţia asupra identităţii mele.”

— N-am furat niciun colier! Căutaţi-mă! se apăra el, înainte de-a fi spus lui David că e Tom Sincler însuşi.

Ida Hamilton, care primise mărgăritarele din mâinile detectivului, interveni, căutând să-l scape:

— Dar, domnilor, acel colier…

— Destul îi reteză Tom Sincler vorba.

El voia să ducă experienţa până la capăt, să fie complet edificat asupra noului său colaborator, Bordeaux 333.

— Nu te-a întrebat nimeni, Ida Hamilton! Ştim toţi că acel colier era al dumneatale. Tot ce vrei să spui e inutil!… completă inspectorul imperativ.

Ida Hamilton bănui că e vreo sforărie nouă de-a lui Sincler şi nu mai insistă.

— Domnilor agenţi, aş dori să vorbesc ceva în particular cu Bordeaux 333! zise arestatul.

— *Après vous*, *Tom Sincler!* îl parodie, rânjind cu satisfacţie, Adonis, fericit să ţină el braţul drept al inspectorului, legat de al său, cum îl ţinuse celălalt, mai adineauri. Te ascult. Dar, mai întâi, pot să-ţi ofer o citronadă? întrebă el ironic.

Tom îl anunţă cu discreţie.

— Ascultă, David Pickleston, ştii că nu sunt fachirul. Eu sunt Tom Sincler.

— Poţi să fii şi prefectul Parisului, te arestez!

— Bine, omule, abia te făcui şi mi te urci în cap?

— Metempsihoză, şefule! Justiţia înainte de toate!

— Pân-acum, numai justiţia practicai, ticălosule?

— Mi s-a luat un văl de pe ochi! Arestez! Arestez ! Arestez! *Après vous*, *mon cher!*

Târând pe Tom Sincler pe estradă, David începu să dea ordine, cu frenezie:

— Şi-acum, puneţi mâna pe Li-Fung şi Wing-Taï-Pu! … Aduceţi-i aici, morţi sau vii!….

Tonul autoritar al lui David Pickleston impunea tuturor, electrizase sala.

Ca-n orice moment important de la cotiturile istoriei, un şef se născuse în acel moment. Acumulând năzuinţele generale, şeful trebuie să aibă promptitudinea deciziei, curajul realizărilor. Masele îl vor urma orbeşte, surprinse, la început, apoi entuziasmate, apoi disciplinate… Tradiţia n-are nevoie de secole ca să se impună. David Pickleston era dictator.

În vreme ce patru agenţi se duceau spre Li-Fung şi Wing-Taï-Pu, fiul lor, dându-şi seama că e stăpânul situaţiei, îşi permise luxul unor comentarii:

— Ce ziceţi de asta, doamnelor şi domnilor? Un inspector de poliţie care fură coliere de perle?

— Sunt arestat pe nedrept, protestă Tom Sincler. N-am niciun colier la mine! Căutaţi-mă!

— Când ai şterpelit perlele, domnul meu, erai îmbrăcat în marinar, ca şi victima dumitale, urlă Bordeaux 333.

„M-a şi anunţat că-mi va da o lovitură. Mi-a spus: Dumitale o să-ţi pară rău, domnule Hamilton, nu mie!” Frumos ţi-ai terminat cariera de poliţist, Tom Sincler! … conchise vestitul miliardar.

— Nu face nimic. Un detectiv moare, se naşte altul! … proclamă Bordeaux 333, cu emfază.

Dar Tom Sincler nu se dădu bătut:

— Doamnelor, domnilor, domnişoarelor, muzicanţilor, fachirilor, poliţiştilor, chelnerilor, mateloţilor şi voi, Pieilor-Roşii, strigă el, ca-n vechile tragedii, adresându-se privitorilor, implorându-le atenţia şi înţelegerea. Vă fac judecătorii mei. Am găsit şi-am înapoiat domnului Hamilton un colier în valoare de un milion. Dreptul meu era 200.000 franci. Cât credeţi că mi-a oferit Regele vacsului drept recompensă? O sută de franci!

— Ruşine!… proclamă corul poliţiştilor, muzicanţilor, dansatorilor, Pieilor-Roşii etc.

— Ai avut dreptate, Bordeaux 333, când ai spus că societatea nu-şi răsplăteşte apărătorii! zise vechiul poliţist.

— Să lăsăm teoriile! strigă Hamilton. Unde e colierul meu?

— Colierul nu-i al dumitale, tună Tom Sincler. Colierul aparţine doamnei Ida Hamilton, în posesia căreia se află în momentul de faţă!

Ida Hamilton găsi că e momentul să intervină. Ceea ce făcu cu mult brio:

— Da! Da ! Colierul e la mine ! strigă dânsa, repezindu-se pe estradă şi arătând mulţimii, cu un gest teatral, faimoasele perle.

— Bravo!... strigă poporul de jos cu deplină satisfacţie.

Ida Hamilton crezu că e nevoie să mulţumească lui Tom Sincler, în faţa tuturor, ca să-l reabiliteze pe deplin.

— Îţi mulţumesc de o mie de ori, Tom Sincler!

În aplauzele generale, Tom şopti lui David:

— Şi-acum, măgarule, dă-mi drumul şi arestează pe mă-ta şi pe tac-tu, dacă vrei, nu pe mine!

— O voi face şi pe aceasta, dacă e nevoie! afirmă David, pe care divinitatea continua să-l cutreiere.

XLV. BEŢIA TRIUMFULUI

După ce felicită pe Tom Sincler că a ieşit cu faţa curată din ispită, David Pickleston binevoi să îl elibereze. Ei îşi strânseră mâinile cu efuziune.

— Arestează-i pe Li-Fung şi pe Wing-Taï-Pu! îi şopti Tom, care nu voia să-şi calce cuvântul dat prefectului Parisului: că nu se va atinge de cei doi onorabili chinezi.

— Li-Fung şi Wing-Taï-Pu! strigă Bordeaux 333 celor doi patroni, pe care patru poliţişti îi aduseseră în faţa estradei. Sunteţi acuzaţi de traficuri nepermise: stupefiante, joc de cărţi, crime şi lupanar clandestin. Aţi comis numeroase spargeri şi omoruri în America, aţi făcut diverse asasinate şi la Paris. În numele legii, va arestez!

— N-ai să faci una ca asta, David Pickleston. Eşti fiul nostru! Zise Wing-Taï-Pu.

— Puţin îmi pasă, *madame!* replică David.

— *Madame* e mă-ta! *Madame* sunt eu! Eu, mama ta! interveni Li-Fung, cu braţele întinse.

— Treaba dumitale! Te arestez şi pe dumneata!… O arestez şi pe doamna! zise el, arătând pe Susur-de-Izvor.

— Doamna e bărbat! mai zise Li-Fung. E tatăl tău!

— Treaba lui! Îl arestez…

— David, fiul meu, nu vrei să recunoşti pe tatăl tău? îl imploră, cu lacrimi în voce, Harry Pickleston.

— Te recunosc, dar în faţa legii eu n-am tată, n-am mamă.

— David, copilul nostru, insista Malvina Calmanovici, zisă Li-Fung. Pentru tine am adunat toate averile astea!

— Banii crimei! Nu-mi trebuie! … Eu apăr societatea. Arestez! Arestez! Arestez!… Ce stai, domnule? interpelă el pe unul din cei patru agenţi, care şedeau nemişcaţi.

— Să mă iertaţi, domnule subinspector, dar nu vă pot executa ordinele.

— De ce?

— Am impresia că sunteţi într-un moment de nebunie detectivă. La începutul carierei, fiecare domn poliţist e apucat de această nobilă furie şi arestează în dreapta şi-n stânga!

— Bravo, domnule agent! exclamă Wing-Taï-Pu, care începea să prindă curaj.

— N-am vorbit cu dumneata! îi replică agentul cu dispreţ.

David căzu din nori.

— Debutanţii nu văd decât hoţi şi asasini, pretutindeni, continuă să-l lămurească bravul agent. Ei îşi arestează fraţii, surorile, părinţii, chiar superiorii, cum aţi făcut dumneavoastră cu domnul inspector Tom Sincler.

— Ia auzi, domnule! făcu Bordeaux 333, lăsându-şi braţele să cadă, într-un gest de dezolată revenire la realitate. Şi ce fel de boală e asta?

— Revelaţia mistică! îi replică subalternului său, cu veche experienţă. Vi s-a luat un văl de pe ochi şi atunci nu vedeţi decât asasini şi traficanţi peste tot…

— Bravo, domnule agent, chiar aşa e! interveni Susur-de-izvor.

— Nu v-am cerut părerea, doamnă! i-o tăie

policemanul.

— În cazul acesta, exclamă David, tata şi mama sunt nevinovaţi! Veniţi în braţele mele, scumpii mei părinţi.

Li-Fung şi Wing-Taï-Pu se repeziră să-şi îmbrăţişeze odrasla, dar agentul li se puse-n drum:

— Pardon! Pardon ! Să vedem, mai întâi, ce zice domnul inspector Tom Sincler.

— Arestaţi-i, arestaţi-i!… ordonă detectivul american, răsuflând uşurat.

Faptul că Harry Pickleston şi Malvina Calmanovici, cumpliţii bandiţi americani, se demascaseră singuri, îi luase o piatră de pe inimă. Prefectul poliţiei pariziene nu-l va mai acuza de prea mult zel şi se va convinge el însuşi că venerabilii patroni ai „Tavernei Chineze” nu erau atât de utili societăţii, cum îi socotea eminentul şef…

Năucit de atâtea întâmplări, Boby Hamilton se întreba:

„Ce caut eu în toată dănănaia asta? În loc să dorm şi să mă scol la ora 7, cu creierul limpede, îmi pierd noaptea printre asasini, ba mi-am pierdut nevasta, plus o jumătate din avere.”

Într-adevăr, marele industriaş nu făcea bine întârziind atâta, căci a doua zi, la ora 8 dimineaţa, era să fie arbitru într-o foarte importantă chestiune financiară. Avea nevoie de toată luciditatea spiritului.

Trebuia să primească în biroul său pe Regele chibriturilor şi pe Regele scobitorilor, divizaţi pe chestii de incompetenţă.

Regele chibriturilor, care îşi triplase averea graţie concursului Regelui scobitorilor, refuza cu politeţe, dar cu hotărâre, să servească, la rândul său, pe colegul lui regal, interesul trecând înaintea gratitudinii.

— Aţi făcut percheziţie peste tot? întrebă Tom.

— Da, domnule inspector! Toate uşile au fost descuiate!

— Adu cheile! porunci şeful.

— Cheile noastre! Şapte cârtiţe şi-un piţigoi! Trei

gândaci şi-o libelulă!… exclamau, în acelaşi timp, Li-Fung şi Wing-Taï-Pu, închipuindu-şi că, dacă vorbesc în stilul imperiului ceresc, lumea va continua să-i considere chinezi.

Văzând altă pereche, Li-Fung şi Wing-Taï-Pu, după ce învierea din morţi a lui Tom Sincler şi faptul că erau arestaţi de propriul lor copil îi dusese pe pragul nebuniei, soţii Pickleston îşi recăpătară sângele rece. Dintr-o uimire în alta, dintr-o reacţie într-alta, ei reveneau la normal şi aşteptau replica lui Tom Sincler fără convingerea că le va servi ceva inedit.

— Şapte pupeze şi-un cocostârc! zise acesta, mai teribil ca oricând. Bandiţilor! Tom Sincler e detectiv de douăzeci de ani! Am cunoscut eu alţi tâlhari mai tari ca voi, chinezi de contrabandă, şi le-am venit de hac! Aţi vrut să mă suprimaţi, hai? Nu v-ajungeau celelalte crime!?

Comprimat, atâta vreme, inspectorul de poliţie care, de felul său, era un om sincer, impetuos, îşi dădu drumul epic, fericit să-şi poată destinde nervii, fericit ca poate jubila, în sfârşit.

Subalternii săi, răspândiţi în tot imobilul, îşi luau în primire, fiecare, departamentul indicat, după un plan strategic chibzuit dinainte.

Conducând o echipă de patru sau cinci agenţi fiecare, ei cotrobăiau prin casă. Comisarul cu creierul diamantat se repezise la apartamentul stupefiantelor. Cel cu teoria că e mai bine să fii diplomat albanez decât ministru al Franţei, specialist în tripouri clandestine, invadase sala jocului de cărţi. Doamna poliţistă, care semăna cu o actriţă de la Comedia Franceză, era atrasă spre alcovurile Venerei… Alţi inspectori urcau în apartamentele superioare, unde locuiau complici de-ai soţilor Pickleston. Urmaşul lui Ludovic al XIV – Marcheli – percheziţiona locuinţa patronilor, în vreme ce Lai-Wo arăta celor doi detectivi, deghizaţi în Li-Fung şi Wing-Taï-Pu, tainele subteranelor.

Aceştia din urmă făcură descoperiri senzaţionale.

— Câte cadavre aţi găsit în catacombe?

— Şapte, domnule inspector: cinci bărbaţi şi două

femei! răspunse fostul nabab persan, actualmente Wing-Taï-Pu.

— Să se aducă aici! ordonă Tom Sincler, în fiorul de groază al celor din tavernă.

Eminentul poliţist nu putea scăpa nici el de nebunia detectiviei… O beţie care te entuziasmează, un avânt eroic, o impetuozitate de şef de orchestră pe care nici finalul simfoniei nu-l potoleşte.

Abia acum înţelegea Tom Sincler elanul de adineauri al lui David Pickleston. Profitând de observaţiile înţelepte ale vechiului agent, Tom căuta să-şi stăpânească beţia triumfului, măcar în aparenţă.

Dar sufletul său era avid să vadă comori peste cadavre, să acumuleze întreaga pradă în ochii tuturor, ca să se bucure, colectiv, de marea lui victorie.

Altă echipă de agenţi intră:

— Câte persoane aţi găsit în salonul cu stupefiante?

— Patrusprezece, domnule inspector. Unsprezece femei şi trei bărbaţi!

— Să se aducă aici!

Agenţii o luară înapoi, pe scări, în fugă… Toată casa era o goană, o întrecere. S-auzeau uşi trântite, porunci scurte, zgomot de paşi…

Tom Sincler dădu ordin jazului să cânte, căci fără muzică acest final de tragicomedie n-ar fi avut niciun haz.

Javanezii orchestranţi, pătrunşi de importanţa momentului, puseră mâna pe instrumente şi începură să cânte cu patos, adânc pătrunşi de misiunea lor, convinşi că iau parte activă la acea dinamică operă de epuraţie socială.

— Adu-ţi aminte – îi spusese Regele scobitorilor –, că eu am inventat şi te-am sfătuit să popularizezi superstiţia că nu trebuie să aprindă trei inşi ţigara de la acelaşi chibrit, fiindcă al treilea moare. Recunoşti câte miliarde şi miliarde de chibrituri s-au cheltuit în plus din pricina acestei legende inventate de mine?

— Recunosc!

— Ei bine, îţi cer şi eu un serviciu. Un serviciu care nu numai că nu te va costa nimic, dar te va scuti pe dumneata de imense cheltuieli… Industria mea ameninţă să dea faliment. Din pricina crizei, toată lumea, de la o vreme, foloseşte rămăşiţele de chibrituri şi nu mai cumpără scobitori. Îţi propun să nu mai faci chibriturile din lemn, ci dintr-o pastă de hârtie, rigidă şi arzătoare pe care lumea n-ar mai putea-o întrebuinţa ca să-şi înţepe gingiile.

— Regret, dar nu te pot servi. Eu am păduri imense, am contracte cu furnizorii de lemn pe mai mulţi ani şi nu pot…

— Iau asupra mea toate contractele, îţi cumpăr toate pădurile şi-n schimb îţi furnizez gratuit cartonul necesar chibriturilor.

— Regret, dar mi-e imposibil. Tot ce pot să fac este să-ţi cumpăr toate acţiunile şi toate fabricile de scobitori.

— Adică să mă desfiinţezi! Să fii nu numai regele care eşti, dar şi al scobitorilor!… E un lucru pe care nu-l pot primi, cu riscul de-a vedea întregul glob scobindu-se în dinţi cu brichete şi lămpi de buzunar, nu numai cu chibrituri!

Boby Hamilton trebuia să hotărască dacă un rege poate fi desfiinţat pentru motivul că altul este, la un moment dat, mai puternic; dacă e în interesul castei ca familiile domnitoare din finanţe şi industrie să apuce drumul celorlalte capete încoronate; sau, dacă, rămânând în specialitatea lui, fiecare să întărească domnia celuilalt.

Regele cremelor de ghete medita la acestea toate, în vreme ce Tom Sincler, dezlănţuit, ducea întreaga societate a tavernei din surpriză în surpriză.

Cei doi agenţi, deghizaţi în Li-Fung şi Wing-Taï-Pu, se reîntorceau acum, însoţiţi de Laï-Wo.

XLVI. FELURITE EXPOZIŢII

Alţi poliţişti pătrunseră prin uşa de lângă orchestră:

— Câte femei pierdute aţi găsit în etajul cu păpuşi?

— Douăzeci şi una, domnule inspector, şi toate erau femei!

— Să se aducă aici! ordonă Tom Sincler.

În mijlocul acelei activităţi diabolice, detectivul nu uita că este doctor în filosofie şi estetică, de la Boston. El remarcă progresia numărului celor arestaţi: 7, 14, 21…

Fatidica cifră 7 se regăsea în fiecare din aceste numere, în descompunerea lor egală.

Când i se anunţă că jucătorii de cărţi erau în număr de 28, Tom Sincler se gândi că această obsesie a lui 7 urmăreşte pe Harry Pickleston ca şi alternarea de verde cu roşu, din preocupările sale decorative.

„Cu ajutorul cifrei 7 voi descoperi misterul celor patru înecaţi în Sena!” se gândi Tom, în vreme ce poruncea:

— Să se scoată mustăţile lui Li-Fung şi sânii lui Wing-Taï-Pu!…

Cei patru agenţi detaşaţi cu supravegherea perechii Pickleston executară ordinul.

— Iată mustăţile lui Li-Fung, domnule inspector. Cât despre sânii lui Wing-Taï-Pu, nu-i putem scoate deoarece sunt naturali!

— Un fenomen ştiinţific extraordinar! exclamă Tom Sincler. Va trebui discutat la Academia de Anatomie comparată din Boston!

Într-adevăr, deşi bărbat, Harry Pickleston avea pieptul foarte dezvoltat, probabil, din pricina exerciţiilor pe care le făcuse în tinereţe, ca acrobat. Această abundenţă a sânilor îi sugerase, fără îndoială, ideea de a se deghiza în femeie.

Cum rămâne însă cu afirmaţia unei dansatoare, care constatase că Wing-Taï-Pu are sânii de cauciuc?

Tom Sincler îşi puse-n gând să elucideze într-o zi şi această chestiune, deşi nu avea cine ştie ce importanţă.

Poate ca ar fi fost mai bine să nu insiste; cultul amănuntului duce, în cele mai multe cazuri, la neant.

— Domnule inspector, am adus comorile! anunţă

actualul Wing Taï-Pu.

Într-adevăr, Laï-Wo, trei servitori chinezi şi patru agenţi intrară, purtând lăzi şi lădiţe, scoase din bolta practicată sub canal.

Toate luminile tavernei fură aprinse. Orchestranţii încetară să mai cânte. Artişti şi poliţişti se apropiau de cufăraşele miraculoase, pe care soţii Pickleston le deschideau unul câte unul.

Pe căptuşeala de catifea albă sau roşie a acestor cutii cu aspect insignifiant străluceau, ca mii de focuri, bijuterii nepreţuite… Roşul rubinelor, verdele smaraldelor şi curcubeul diamantelor luminau ca într-o poveste a Şeherezadei…

Privitorii nu voiau să-şi creadă ochilor… Niciodată nu văzuseră atâtea bogăţii acumulate.

Inele, cercei, broşe, diademe, pandantive, coliere de perle şi de briliante, lanţuri de platină, ceasornice bătute-n pietre scumpe, cruci cu ametiste uriaşe se vânturau în degetele lui Tom Sincler.

Regele vacsului era uluit.

— Aicea sunt sute de milioane de dolari… Sunt miliarde, doamnelor şi domnilor! exclamă el. Douăzeci la sută, bune parale, Tom Sincler! adăugă el, atingând umărul detectivului, cu familiaritate.

Dar acesta se scutură şi puse pe Boby Hamilton la locul său.

— Nu cumva o să-mi dea tot o sută de franci, lustragiu de clasa a patra!?

David Pickleston se apropie şi el, cu jind:

— Ai dat lovitura, şefule!

— Nu te plâng nici pe tine! râse Tom Sincler.

— Allah e bun, Allah e drept, Allah e mare! psalmodie Adonis.

Soţii Pickleston dădeau explicaţii asupra bijuteriilor, în vreme ce un comisar redacta procesul-verbal despre conţinutul şi originea fiecărei casete.

— Aici sunt bijuteriile doamnei Rockefeller. Astea sunt ale familiei Wanderbildt. Astea sunt ale doamnei Ford.

Dincoace, ale doamnei Astor. Aicea sunt bijuteriile familiei Carnegie. Aici sunt ale Regelui piperului…

— Se confiscă! Se confiscă!… Se confiscă!… urla Tom.

— Domnule inspector, interveni un agent, am adus persoanele cocainomane!…

— Să intre!

Sprijinite de poliţişti, patrusprezece umbre intrară, patrusprezece epave omeneşti, cu ochii de somnambul şi cu surâsuri idioate, încremenite la colţul buzelor palide.

— Le-aţi aflat numele şi adresa?

— Da, domnule inspector!

— Cine sunt?

— Doamna e o mătuşă a domnului Rockefeller… Domnul e un cumnat al domnului Wanderbildt… Domnişoara e nepoata doamnei Astor… Aicea sunt doi membri ai familiei Carnegie. Doamna e o mătuşă a domnului Ford…

— Să trecem! Să trecem! întrerupse Tom numărătoarea. Să-i urce-n automobile şi să-i ducă la hotel. Altminteri, s-a dus dracului aristocraţia Statelor Unite!

— Un moment! interveni văduva Preston. Aş putea să ţin un mic discurs acestor persoane? întrebă dânsa.

— Ca să le arăt dispreţul meu în faţă! Eu, văduva gloriosului savant Preston…

— Rivalul lui Edison! exclamară cocainomanii, într-un glas şi cu un surâs îngeresc. (Ceea ce înseamnă că o reclamă bine întreţinută nu îşi ratează efectul nici chiar asupra unor făpturi stupefiate.)

— *Merçi!* aprobă doamna Preston, cu asprime. Vreau să dau o lecţie de morală acestor descreieraţi, acestor descreierate! Vreau să le vorbesc de sacrificiile soţului meu, de sforţările noastre comune, de suferinţele mele pe altarul ştiinţei… Pe când noi inventam lucruri folositoare omenirii, această societate putredă fuma opium şi lua cocainã.

— Lasă, mămicule, interveni Cellino. Mi se pare că şi cocaina tot tata a inventat-o!

— Allen Preston, fiul meu, respectă memoria tatălui tău, Fenimore Preston! protestă văduva patetic.

— Rivalul lui Edison! mai ziseră morfinomanii, cu acelaşi surâs angelic, cu aceleaşi priviri mate.

Ei nu înţelegeau nimic din tot ce se întâmpla, dar aprobau şi zâmbeau cu nevinovăţie.

— Domnule inspector, interveni alt agent, am adus păpuşile!

— Să le vedem!

Bijuteriile din *O mie şi una de nopţi* îşi pierduseră din magie, la perspectiva apariţiei celor douăzeci şi una de vinovate.

Faptul că femeile surprinse în alcovurile desfrâului nu erau profesioniste, ci dame din lumea cea mai bună, excita curiozitatea întregii adunări.

Încadrate de forţele poliţieneşti, Magdalenele intrară în cabaret, neştiind ce se întâmpla. Lumina violentă a sutelor de lampioane le împiedica să vadă unde se aflau.

După câteva secunde, îşi dădură seama că erau victimele unei razii poliţieneşti. Cele mai multe îşi lăsară privirile-n pământ. Altele îşi ascundeau faţa în palme, altele îşi acopereau ochii cu braţul, altele, dimpotrivă, se uitau sfidătoare la discreţi.

Câteva purtau încă măştile…

Niciuna nu era complet îmbrăcată. În grabă, îşi trecuseră mantalele peste cămaşă. Altele erau acoperite cu şaluri. Cele mai multe nu-şi trăseseră nici ciorapii.

La glezna fină a uneia, strălucea o brăţară cu briliante. Femei blonde, brune, roşcate, cu mâini subţiri şi profiluri aristocratice, îşi descopereau umerii, vrând să-şi acopere genunchii, sau îşi dezveleau pulpele, vrând să-şi ascundă faţa în gulerul mantoului.

Erau printre ele şi adolescente… Erau şi venerabile matroane, cu păr oxigenat şi panglici roz, în formă de fluturaşi, pe umeri…

— Aţi identificat pe doamnele? întrebă inspectorul.

— Da. Domnişoara e o nepoată a domnului Rockefeller… Doamna e bunica domnului Wanderbildt…

Doamna este o fină a domnului Astor… Domnişoara e o cumnată a domnului Ford…

— Să trecem! Să trecem! întrerupse inspectorul, dezolat să constate falimentul societăţii capitaliste. Să lembraci în costum de pension şi să le duceţi la Liga de Temperanţă!… ordonă el în vreme ce Magdalenele ieşeau, una câte una.

XLVII. TRISTEŢE DE MILIARDAR

— Un moment! zise Miss Dorothy, oprind ieşirea. N-am putea să spunem şi noi câteva cuvinte acestor onorabile păpuşi?

— De ce, păpuşo? întrebă Tom Sincler.

— Aş vrea să le spun că noi sărim şi ţopăim toată noaptea pentru şaptezeci de franci, iar dumnealor fac sindrofie deasupra noastră, cu perdelele lăsate!

— Aşa e! Bravo! aplaudau celelalte dansatoare, iar toboşarul javanez lovea în pielea tobei cu satisfacţie.

Încurajată, Miss Dorothy îşi continua tirada. Momentul era foarte bine ales ca să-şi valorifice onestitatea faţă de viitorul ei soţ, Boby Hamilton…

— Se folosesc de numele nostru, nişte biete dansatoare, de cabaretul nostru, iar în lume se uită de sus la noi, parc-am fi noi cele stricate, nu dumnealor, miliardarele!

— Bravo, Dorothy! Bravo! striga Daisy.

Iar Gaby propuse:

— Hai să le luăm de păr!

Cele trei dansatoare îşi ochiseră câte o pradă şi se pregăteau să se repeadă.

Dar, între ele şi femeile vinovate se interpuse Adelaida Protopopovna Baltazarovici.

Frumoasa şi casta cântăreaţă slavă avea, din fragedă copilărie, o vie compasiune pentru femeile cu felinarul roşu la poartă. Numeroasele romane ale marilor scriitori ruşi sunt pline de evocarea acestor nefericite pe care le prezintă drept nişte suflete de elită, victime ale societăţii,

nişte martire, dacă nu nişte sfinte.

Îmbibată de lecturile umanitariste ale maeştrilor, Adelaida Protopopovna Baltazarovici găsi momentul să apere femeile pierdute, deşi nu era cazul.

— Opriţi-vă, n-aveţi dreptate, scumpelor! zise dânsa, înflăcărată, cu braţele ridicate. Dacă aceste nenorocite se adună noaptea în localuri de pierzare, îşi îneacă cine ştie ce amărăciune! Cine ştie ce decepţii, ce suferinţe ascunse, ce nevoie de ideal le-a aruncat în braţele păcatului!

— Ia slăbeşte-mă, *madame* Nicevo, cu misticismul dumneatale slav!... o înfruntă Miss Dorothy. Domnule inspector, lasă-ne să ne răfuim puţin cu aristocratele!

În vreme ce nobilele persoane de la etaj se uitau cu superioritate la cele trei dansatoare, găsindu-le lipsite de distincţie şi *savoir-vivre*, Tom Sincler, cu un gest părintesc, împiedică asaltul plebeu.

— Nu se poate, vrăbiuţelor! Poliţia trebuie să protejeze nu numai pe cei nevinovaţi, dar şi pe cei rătăciţi! Noapte bună, frumoasele mele doamne, se adresă el celor douăzeci şi una de preotese ale amorului mascat şi le întoarse spatele.

Un agent venea tocmai din fundul fundurilor, căci mirosea a mucegai şi respira rece.

— Domnule inspector, cadavrele stau la dispoziţia dumneavoastră!

— Le-aţi identificat?

— Nu, fiindcă au nasurile mâncate şi buzunarele întoarse.

— Bun! zise Tom Sincler.

Aruncând o privire circulară, el întrebă:

— Nu intenţionează nimeni să polemizeze cu răposaţii? Nimeni nu răspunse.

— Bun. Atunci, la morgă cu ei!

Poliţistul-necrofor ieşii.

— David Pickleston – zise şeful, punând mâna pe umărul subalternului său – eşti un băiat de treabă! Mi-ai fost de mare folos în arestarea propriilor tăi părinţi. Meritul ţi-e cu atât mai mare. Iată cheile acestei case. Eşti

unicul moştenitor. Tot ce există aici, dacă nu va fi reclamat de alţii şi confiscat, îţi aparţine. Dacă nu devii proprietarul acestui local îţi voi da partea ce ţi se cuvine din aceste fabuloase giuvaeruri. Eşti un om bogat!

— Domnule inspector, visul meu este să rămân agent de Siguranţă!

— Nu, David Pickleston. Te sfătuiesc să părăseşti poliţia... Ce lovitură extraordinară poţi să mai dai, după ce-ai arestat un inspector, pe tatăl şi pe mama ta?

— Şefule, ai perfectă dreptate!

— Rămân proprietarul acestui simpatic cabaret, pe care îl voi numi la „Chimonoul înstelat".

Toată lumea aplaudă propunerea.

— Eu am să vin să dansez aici de două ori pe săptămână şi nu-ţi cer nicio leafă, scumpul meu Adonis! îi propuse Cellino.

— Allen... fiul meu... te rog! interveni văduva Preston, ofensată.

— Ce vrei să fac, mamă, gândeşte-te şi dumneata! Să prind rădăcini la călcâie? Fachir, nu. Dansator, nu. Cărţi de joc, nu. Vrei să înnebunesc? Sunt un om pierdut! Sunt miliardar! Ajutor!

— Ajutor! strigă şi David Pickleston, care-şi vedea încheiată viaţa aventuroasă. M-am făcut om cinstit! Miliardar! Ajutor!

Strigătul „ajutor" deveni contagios, căci însuşi Tom Sincler începu să se vaite:

— Ajutor! Doamnelor şi Domnilor, în urma loviturii pe care am dat-o-n noaptea asta nu mai am nevoie să muncesc. Am ajuns miliardar! Ajutor!

Miss Dorothy se ridică pe estradă, cu Boby Hamilton de braţ.

— Domnule inspector, dă-mi voie să-ţi prezint pe viitorul meu soţ, Boby Hamilton.

Luat şi el de curent, Regele vacsului începu să strige:

— Mă-nsor a doua oară! Ajutor!

Cu braţul petrecut pe după mijlocul Soniei, Tom Sincler strigă şi el:

— Doamnelor şi domnilor, vă anunţ căsătoria mea cu excelenta mea colaboratoare, Adelaida Protopopovna Baltazarovici!

În vreme ce toată lumea bătea din palme, iar jazul javanez izbucnea în imnuri de veselie, Wing-Taï-Pu se adresă lui Li-Fung:

— Noi nu strigăm „ajutor”?

— E inutil, răspunse Malvina Calmanovici. Dacă m-ascultai pe mine, fugeam mai devreme, prin coridorul *B*, şi acum eram departe.

— Tu crezi că blestematul de Tom Sincler n-a pus pe nimeni să ne pândească şi acolo?…

— Ai dreptate. Trebuia să se sfârşească aşa!…

Soţii Pickleston nu se mai gândeau nici măcar să evadeze. De ce? Ca s-o ia de la capăt? Erau prea bătrâni…

În tavernă, se lăsase o mare depresie.

Chiar învingătorii din această luptă încercau tristeţea care încununează orice final.

Erau bogaţi de-acum… Nu mai aveau nicio grijă, e drept, dar niciun ideal. Ce or să mai facă de mâine încolo?

Deja, spectrul de-a fi bogaţi îi copleşise.

Şi-n vreme ce-n cabaretul chinez se lăsa melancolia miliardarilor – melancolie pe care, cu toate inconvenientele momentane, urez cititorilor s-o încerce cât mai curând –, afară, ploaia încetă brusc.

Cerul se limpezi foarte repede. Văzduhul proaspăt mirosea a apă de izvor şi stele mari, bine spălate şi lustruite, se aninau de imensul chimonou albastru al lui Dumnezeu.

Contents

I. JIM PARKER, ASTROLOG ŞI FACHIR 2
II. TOM SINCLER, DETECTIV 8
III. ADELAIDA PROTOPOPOVNA BALTAZAROVICI 13
IV. O VOCE PE FIR 15
V. BOBY HAMILTON, REGELE VACSULUI 19
VI. ÎNTRE DEMNITATE ŞI O JUMĂTATE DE MILION

VII. CE CĂUTA ACOLO TOM SINCLER? 29
VIII. BENVENUTTO FORSTER, ALT DETECTIV 32
IX. GENTILOMII COMPLOTEAZĂ 38
X. CAPCANA 41
XI. FEMEILE SUNT MAI ŞIRETE! 47
XII. INTERMEZZO 50
XIII. SUFLETELE CĂLĂTORESC 58
XIV. SE STRICĂ VREMEA... 63
XV. „TAVERNA CHINEZĂ” 67
XVI. O LIMONADĂ SUSPECTĂ 70
XVII. ÎN LEGĂTURĂ CU PROVIDENŢA 74
XVIII. UNDE VEDEM PE CELLINO 79
XIX. SUS MÂINILE! 82
XX. CA FLOAREA PIERSICULUI... 85
XXI. COLIERUL REGĂSIT 89
XXII. O MICĂ SOCOTEALĂ... 92
XXIII. DE LA SUBLIM LA RIDICOL 96
XXIV. ROŞU ŞI VERDE 102
XXV. AMINTIRI... 107
XXVI. ÎN SALONUL CU LAMPIOANE... 115
XXVII. AFORISME... 119
XXVIII. POVESTEA „MYOSOTIS”-ului 123
XXIX. AL TREILEA CHIMONOU ÎNSTELAT 133
XXX. TREI MARINARI 139
XXXI. UNDE REAPARE TOM SINCLER 144
XXXII. PE LA SPATE 147
XXXIII. IDA FREDSON 151
XXXIV. REGĂSIRILE 158
XXXV. CINE E JIM PARKER? 161
XXXVI. PE CINE ARESTĂM? 165
XXXVII. CELLINO PLĂTEŞTE 169
XXXVIII. TEMPLUL LUXULUI 176
XXXIX. REÎNTOARCEREA FIULUI PIERDUT 184
XL. TRIBUTUL LACRIMILOR 191
XLI. EXPLICAŢII SENTIMENTALE 195
XLII. BOBY INTERVINE 199
XLIII. EPITALAMUL 202

XLIV. LAÏ-WO TRĂDEAZĂ 206
XLV. BEŢIA TRIUMFULUI 211
XLVI. FELURITE EXPOZIŢII 217
XLVII. TRISTEŢE DE MILIARDAR 221